

Khô i Vũ

CÁI

Tiểu thuyết

BÓNG

Nguyen Khoi Vu Dongnai

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20.
Chương 21.
Chương 22.

CÁI BÓNG

Tiểu thuyết

Tác giả: KHÔI VŨ

Ebook: Cuibap

Cover: Lê Thanh Minh

Nguồn text: khoivudongnai

Chương 1

rời mưa rất lớn. Vẫn là một cơn mưa tháng tám miền Đông Nam bộ với những hạt mưa nặng chen chúc nhau dữ dội. Đông gió quẩn quít với mưa như đôi nam nữ say tình lăn qua những vòm cây mái nhà ngã nhào xuống những con đường ngang dọc chằng chịt trong khu công nghiệp chẳng còn ai quần mình chơi trò trốn tìm với sấm chớp âm ào truy đuổi.

Cây đa cổ thụ trước khu văn phòng xí nghiệp sừng sững như một trái núi chỉ thấy những bộ rễ chùm từ trên cao thòng xuống ngã nghiêng theo chiều gió trong khi tàn cây như cái mũ nấm khổng lồ thì chống cự đứng mãnh với cơn mưa.

Đột nhiên một tiếng sấm ì oàng xé tai cùng luồng sét lóa mắt phóng thẳng từ trên bầu trời đen kịt và ướt đầm xuống cây đa cổ thụ. Cả cái khối tưởng vững vàng như núi ấy bị xé làm hai mảnh đổ bật ra hai phía. Một nửa của nó ngã đè lên tòa nhà hai tầng của khu văn phòng đứng vị trí một căn phòng rộng phía trên cửa ra vào có tấm bảng nhỏ màu xanh dương nổi lên hai chữ trắng: "Giám đốc".

***

Giấc mơ dữ kết thúc bằng tiếng kêu ú ớ không thoát khỏi miệng như bao lần trước. Út Minh ngồi bật dậy trong lúc Tư Thanh trở mình cần nhân với giọng ngái ngủ: "Lại mơ...". Mở mắt Út Minh tiếp nhận cái màu vàng mờ của ngọn đèn ngủ và bên chị người chồng nằm quay lưng lại rất mau đã tiếp tục giấc ngủ bị ngắt quãng với tiếng ngáy nhè nhẹ.

Út Minh bước xuống giường mở cửa nhìn ra sân thượng. Vẫn là giấc mơ về cây đa cổ thụ. Cơn mưa dữ vẫn đến trong giấc mơ đầu đêm nay ngoài trời giờ này đang sáng trăng rất đẹp. Chị nhìn lại phía giường ngủ nén một tiếng thở dài. Chiều hôm qua sau buổi làm việc căng thẳng về chuyên môn ở xí nghiệp về nhà cơm nước vừa xong chị lại phải lấy xe đi dự tổng kết văn nghệ phụ nữ Khu công nghiệp đến mười giờ đêm mới về nhà. Người mệt mỏi rã rời ngồi trước máy vi tính soạn chưa xong bài phát biểu tại "Hội nghị

những giám đốc giỏi" ngày mai đôi mắt chị đã sụp xuống ngón tay trở phải run run bám chuốt không còn chính xác đành phải tắt máy đi ngủ. Nhưng Tư Thanh nằm đợi sẵn đòi hỏi và chị không thể không chiều chồng. Chị biết cái mặc cảm thua kém vợ của Tư Thanh ngày một đậm nét hơn chỉ tạm mất đi mỗi khi anh cảm nhận mình là chồng và chị chỉ còn là một người vợ. Đáng tiếc là sự mệt mỏi trong ngày đã khiến chị không thể cùng anh hòa mình mãnh liệt như cơn mưa và đông gió trong giấc mơ dữ.

Sao cứ là cơn mưa đông gió sấm sét và một nửa cây đa cổ thụ đổ vào căn phòng làm việc của chị? Chẳng lẽ sắp tới đây một điều dữ sẽ đến với chị? Không lẽ! Xí nghiệp Sao Mai mà chị đang làm giám đốc vẫn ăn nên làm ra chị vẫn là một gương mặt cán bộ quản lý kinh tế giỏi của khu công nghiệp Một này kia mà...

Ánh trăng như một dòng sữa trải trên nóc những ngôi nhà trên bức tường rào ngôi trường tiểu học Hương Dương phía đối diện nhà Út Minh dịu dàng thanh bình biết bao! Nhưng những ngọn đèn cao áp màu vàng lại phủ lên mặt quốc lộ lên con lươn có trồng từng đám cây trâm ôi đang mùa hoa vàng đỏ một thứ ánh sáng gắt nóng. Cứ như kỹ sư Chuyên đã gay gắt với chị khi hai người ngồi làm việc với nhau sáng nay về dự án sản phẩm mới ND5 của phòng kỹ thuật: "Những ngày này chẳng còn ai lo mua bằng giả nữa. Bằng cấp đều là thật hết nhưng kiến thức thì lại không ít là kiến thức giả. Cái bằng cử nhân kinh tế của chị xin lỗi đáng tiếc lại thuộc vào loại giả như thế! Bốn năm học tại chức chị có mặt ở lớp được bao nhiêu ngày trong thời gian học tập trung? Luận văn ra trường có thực của chị làm hay chị thuê một ai khác làm thay? Tôi ở lãnh vực chuyên môn kỹ thuật không biết nhiều lắm về lãnh vực quản lý kinh tế của chị nhưng cứ qua thực tế thì nói thật lòng tôi không phục chị!". Lúc ấy Út Minh đã cảm thấy như kỹ sư Chuyên đã hất cả một bếp than vào mặt mình. Lòng tự ái của chị bị xúc phạm nặng nhưng chị cố nín nhịn cho đến khi nghe anh ta nói tiếp: "Chị thử nghĩ đi: nếu sau lưng chị không có chú Tám Hồng liệu chị có được vị trí công tác như ngày nay không? - Anh ta hạ giọng - Chị thông cảm. Tôi nóng nảy ruột để ngoài da nghĩ gì nói nấy. Chị có thể ký quyết định kỷ luật hay đuổi việc tôi bất cứ lúc nào. Tôi cũng chán làm việc kiểu

này lắm rồi!". Út Minh không kiềm chế được nữa chị gần giọng: "Được! Tôi sẽ làm cái điều mà anh vừa thách thức!".

Có tiếng xe đạp khô dẫu cốt kết từ xa. Rồi trên quốc lộ xuất hiện một người phụ nữ đang gò lưng trên chiếc xe đạp chở cần xé rau tươi phía sau. Chị ta mặc hai lần áo cổ quần khăn nhưng đầu để trần. Dưới ánh đèn đường gương mặt lấm tàn nhang của chị ta ngẩng cao tự tin lạc quan. Út Minh lại thấy gương mặt cũng luôn ngẩng cao của kỹ sư Chuyên ở đâu đó nhưng không chỉ tự tin mà còn như kênh kiệu coi thường người đối diện...

Đồng hồ điểm ba tiếng gõ. Út Minh trở lại giường ngủ khế kéo mền đắp ngang ngực. Cơn mơ dữ không trở lại. Chuyện cãi cọ với kỹ sư Chuyên cũng không xuất hiện nữa. Chỉ có tiếng ngáy nhè nhẹ của Tư Thanh bên cạnh. Ở anh cái gì cũng nhỏ nhẹ từ tốn. Giọng nói của anh thật êm là giọng của một ca sĩ không chuyên thời anh còn làm công tác Đoàn. Anh phản ứng chậm giải quyết công việc cũng chậm. Những hạn chế ấy ít nhiều đã ảnh hưởng đến sự thăng tiến của anh. Từ Thành Đoàn Tư Thanh được chuyển qua làm công tác chính quyền ở Ủy ban là một chuyên viên về công tác Hội Đoàn sau này chuyển qua lĩnh vực quản lý kinh tế tư nhân. Máy lần bầu cử Hội đồng nhân dân và sắp xếp lại nhân sự ở Ủy ban mà anh vẫn không vượt quá được vị trí hiện tại. Tư Thanh buồn nhưng vốn tính ít nói chẳng ai hiểu hết nỗi lòng anh. Là vợ Út Minh rất hiểu nhưng chị cũng đành chịu không thể làm gì khác hơn. Buồn bã mãi sinh ra mặc cảm tự ti nhiều lần bỗng dưng giận dữ ai đó Tư Thanh nói với Út Minh: "Cái số tôi là số thua kém vợ mà!". Út Minh im lặng vì sợ mình nói ra điều gì thì cũng có thể khiến chồng hiểu lầm. Có lần một khách hàng đem quà biếu Tết đến tận nhà gặp Tư Thanh họ nói "gửi chị Út" lập tức anh phản ứng: "Ở đây chỉ có chị Tư không có ai là chị Út" rồi cương quyết từ chối nhận quà...

Thêm một tiếng gõ của đồng hồ. Đã nửa giờ trôi qua mà Út Minh vẫn còn thao thức. Không tìm lại được giấc ngủ chị ngồi dậy mở cửa phòng mình bước ra hành lang phòng hai đứa con rồi xuống thang mở đèn nhà bếp rửa mặt.

Màn hình máy vi tính khởi động với một tiếng "bíp" nhỏ. Út Minh đã vào file bài phát biểu soạn dở dang tối qua chợt khựng lại. Chị nhớ những ngày đầu học sử dụng máy vi tính. Chính kỹ sư Chuyên là người hướng dẫn

chị. Anh ta nói: "Chị là giám đốc đi học ở các Trung tâm cũng kỳ mà để nhân viên phòng hành chính chỉ cho thì càng không ổn. Tốt nhất là chị tôn tôi làm thầy. Chị yên tâm đi. Tôi rất có khiếu sư phạm. Chỉ sau một tuần lễ tôi bảo đảm là chị có thể đánh văn bản được!". Vẫn cái giọng nói kênh kiệu. Nhưng anh ta có lý và thực tế cũng đúng như anh ta nói. Sau chương trình soạn văn bản kỹ sư Chuyên còn dạy thêm cho chị chương trình làm bảng biểu và sau cùng là mở cho chị một địa chỉ thư điện tử... Những khi hướng dẫn chị Chuyên hết sức tận tình thân thiết; thế mà khi tranh luận với nhau anh ta lại khác hẳn cứ như đang coi chị là kẻ thù không đội trời chung vậy!

"Tôi sẽ làm cái điều mà anh vừa thách thức". Út Minh đã nói thế với kỹ sư Chuyên và chị nhớ chính xác từng lời mình nói. Chị cũng nhớ như in nụ cười nhếch mép của Chuyên: "Tôi sẵn sàng chờ!".

Út Minh ôm trán. Chị có thể hành động như mình đã nói không? Chị nghĩ đến những lời kỹ sư Chuyên nói về mình mà ứa nước mắt. Anh ta có phần quá đáng nhưng không phải là không đúng. Quả là trong suốt thời gian học tại chức để lấy bằng cử nhân kinh tế vì bận công tác chị đã không có mặt đầy đủ tất cả các buổi học nhưng những khi có điều kiện ngồi nghe giảng chị đã hết sức lắng nghe đâu có không ít kiến thức vượt quá tầm tiếp thu của mình. Còn khi ra trường chị cũng đã nỗ lực hết sức với luận văn có đề tài gắn liền với môi trường công tác của mình chỉ nhờ một người bạn cũ là phó tiến sĩ trau chuốt chỉnh lý lại. Cử nhân! Trong thâm tâm Út Minh hiểu rất rõ là mình không thể sánh với những người được đào tạo chính quy như kỹ sư Chuyên. Nhưng sao anh ta lại có thể nặng lời với chị như thế với một người phụ nữ có khả năng tự nhận biết mình và luôn khao khát vươn lên...

Út Minh tắt chương trình soạn văn bản bấm chuột vào biểu tượng Internet rồi mở hộp thư. Chị đánh địa chỉ hộp thư của kỹ sư Chuyên và ngồi im lặng cả phút trước màn hình. Những ngón tay đã quen với bàn phím của chị gõ nhẹ:

"Kính gửi anh Chuyên

Trước hết tôi xin lỗi về câu nói cuối của mình. Điều đó sẽ không thể xảy ra. Thật đáng tiếc là tôi đã không kèm chế nổi trước những lời lẽ thẳng

thần của anh. Nhưng liệu anh có nghĩ là mình đã quá nặng lời với tôi không?

Về dự án sản phẩm mới của phòng kỹ thuật tôi sẽ suy nghĩ lại.

Sáng mai tôi đi dự Hội nghị thẳng từ nhà không ghé Xí nghiệp. Trưa tôi về muốn mời anh dùng cơm mong anh không từ chối.

Út Minh"

Đọc lại lần nữa lá thư Út Minh bấm lệnh "gửi".

Đồng hồ điểm bốn tiếng.

Út Minh trở lại với bài phát biểu đang soạn lòng cảm thấy thanh thản hơn...

***

Chương 2

Bảy mươi tuổi Hai Khéo nổi tiếng là một nghệ nhân trồng hoa kiểng trong tỉnh. Sự nổi tiếng của ông có nhiều lẽ không chỉ là tài nghệ trồng cây.

Mười năm trước khi cả nước đang bước vào thời kỳ đổi mới Hai Khéo xin nghỉ hưu trong cương vị một phó phòng hành chính Sở. Tham gia cách mạng từ năm mười bảy tuổi ông từng tham gia nhiều trận đánh lừng lẫy vùng chiến khu Đ. Sau hiệp định Giơ-neo ông tập kết ra Bắc lập gia đình và có đến bốn người con trước khi được lệnh trở lại miền Nam chiến đấu từ năm 1972. Giải phóng ông tham gia tiếp quản chính quyền ở cấp tỉnh. Mười bảy năm công tác ông chỉ "leo" được từ tổ trưởng bảo vệ lên tới phó phòng hành chính vì trình độ học vấn có hạn. Xem thế cả quá trình công tác của ông chẳng dính líu gì tới việc trồng hoa kiểng hiện nay.

Nhưng cũng chẳng phải bỗng dưng mà ông lại trở thành nghệ nhân. Việc gì cũng có giá của nó. Sau khi về hưu Hai Khéo giao nhà cửa ở nội ô thành phố cho vợ con một mình vào dựng chòi trong khu đất rẫy rộng một mẫu tây mà thời gian còn công tác chính quyền ông xin mua được với giá rẻ. Chẳng hiểu ai bày vẽ mà ông đi Thủ Đức mua về mấy trăm gốc mai mới tròn một năm tuổi đào hố trồng cho mình một vườn mai gốc. Một năm sau khi vườn mai có lứa hoa đầu tiên ông thông báo cho bà con chung quanh đến chặt mai "miễn phí" lại còn lựa cắt một số cành đẹp đem đến tận nhà nhiều bạn bè quen biết cũ tặng để chưng Tết. Qua năm thứ nhì Hai Khéo đi học ghép mai. Sau một năm không mấy thành công ông vẫn kiên trì tập ghép thêm năm nữa đồng thời bắt đầu trồng bổ sung cho khu vườn của mình một số cây kiểng thông dụng khác như thiên tuế sứ Thái Lan mai chiếu thủy... Công việc phát triển Hai Khéo phải thuê mướn nhân công phụ việc. Bước đầu Hai Khéo nổi tiếng với vườn mai ghép sau đó mọi người biết đến ông như một nghệ nhân hoa kiểng các loại.

Ba năm gần đây Hai Khéo cùng người con trai là Năm Giang đứng tên xin phép thành lập Công ty trách nhiệm hữu hạn hoa kiểng Ánh Dương

nhận thầu lập vườn hoa kiểng hoặc trồng cây xanh cho các đơn vị nhà nước và tư nhân. Ông là giám đốc còn Năm Giang là phó giám đốc nhân viên và công nhân hợp đồng có đến vài chục người. Từ đây con người Hai Khéo có dịp bộc lộ "năng khiếu" trong kinh doanh tiềm ẩn không ngờ của mình. Chỉ trong hai năm với những hợp đồng trồng cây xanh cho một số công ty nước ngoài ở khu công nghiệp Hai và ở các khu công nghiệp huyện Ánh Dương đã phát lên thấy rõ. Hai Khéo cho mở chi nhánh của Ánh Dương ở hai huyện lớn trong tỉnh trang bị hai chiếc xe tải một lớn một vừa để chuyên chở cây kiểng tậu hẳn hai chiếc xe con có tài xế lái một cho ông và một cho Năm Giang để đi giao dịch hoặc kiểm tra các công trình.

Xí nghiệp Sao Mai là một khách hàng mới của Hai Khéo. Ông ký hợp đồng làm một công viên cho xí nghiệp với giá hữu nghị vì người giới thiệu là Tám Hồng vốn là người quen biết cũ. Nói là nhận thực hiện công trình với xí nghiệp Sao Mai ký hợp đồng với giám đốc Út Minh nhưng kỳ thực người đưa ra ý tưởng về cái công viên nọ lại là Tám Hồng. Ông ta muốn có một công viên thật đẹp dưới bóng cây đa cổ thụ mà ở xí nghiệp Sao Mai người ta coi đó là một "nhân chứng sống" về truyền thống. Theo ý Tám Hồng thì trên khu đất rộng chỉ gần bốn trăm mét vuông dưới gốc đa công viên phải có những chiếc ghế đá đặt rải hai bên một con đường uốn lượn "thật mỹ thuật"; cây cối thì phải theo quy định: ít cây chơi lá nhiều cây chơi hoa; lại thêm một hòn non bộ trên bể cá vàng.

- Vấn đề là ở chỗ diện tích của công viên quá hẹp lại chỉ nằm ở một phía của gốc đa thiếu cả nắng sáng lẫn nắng chiều. Theo ý tôi nên loại bỏ ý tưởng trồng hoa và thay vào đó là những cây chơi lá chịu bóng râm...

Đầu tiên bằng kinh nghiệm chuyên môn của mình Hai Khéo đã thẳng thắn góp ý như thế nhưng Tám Hồng khẳng khái giữ ý định của mình:

- Nếu dễ thì tại tôi đâu phải nhờ cậy tới tài nghệ của anh Hai! Tôi không biết nắng nhiều hay nắng ít diện tích rộng hay hẹp chi cả. Tôi chỉ muốn ý tưởng của mình được thực hiện! Thời buổi này khách hàng là Thượng Đế phải không anh Hai? Anh Hai ráng làm theo ý của Thượng Đế này một lần coi!

Hai Khéo không lay chuyển được Tám Hồng đành phải hứa thực hiện đúng ý cho "Thượng Đế". Chỉ một ngày suy nghĩ Hai Khéo đã tìm ra cách

giải quyết tuy ông có phần thiệt thòi đôi chút.

Một tháng sau khi ký hợp đồng công viên được hoàn thành. Hai Khéo cho trồng hoa trang Thái và hồng tỉ muội làm nền cho những chậu hoa đủ loại theo yêu cầu của Tám Hồng: nào sứ Thái Lan nào đại tướng quân tím trắng nào bông giấy đủ màu nào bướm bạc trắng ngươn...

Cùng đi nghiệm thu công trình với Út Minh Tám Hồng tỏ ra rất hài lòng:

- Thấy chưa! Tôi nói làm được là làm được mà! Anh Hai quả là danh bất hư truyền! Tôi hứa chắc là sau đây tôi sẽ giới thiệu cho anh Hai một công trình trị giá hàng trăm triệu đồng. Có một công ty nước ngoài mới được cấp giấy phép đầu tư cần làm một vành đai cây xanh quanh nhà máy. Đệ tử của tôi làm ở đó cho tôi biết như vậy...

Hai Khéo không nói gì. Ông không thể mà cũng không muốn giải thích với Tám Hồng ý đồ của mình về việc trồng và làm thế nào để duy trì những cây hoa trong công viên xí nghiệp Sao Mai vẫn luôn nở bông và tươi tắn. Trong trường hợp này cũng giống như nhiều trường hợp ông từng gặp im lặng là vàng - vàng thật! Có khác chăng là ở đây có thêm một chút tình nghĩa và nói thẳng nói thật thêm một chút tính toán "bỏ con tép bắt con tôm".

***

Hôm nay là ngày Hai Khéo đến xí nghiệp Sao Mai để kiểm tra việc "bỏ con tép" ở cái công viên thiếu nắng này. Một tuần trước theo lệnh của ông ba nhân viên của Ánh Dương đã đến thay toàn bộ những cây trang Thái vừa tàn một đợt hoa một thay một. Họ gọi điện thoại báo về là cả mấy cây trắng ngươn cũng không có hy vọng có thể ra đợt hoa mới ông ra lệnh thay luôn.

"Con tép" mà Hai Khéo bỏ ra chẳng đáng gì. Những cây đem về vườn ươm ông cho chăm bón phân tro đúng mức chẳng bao lâu sẽ phục hồi và lại sẵn sàng được đưa trở lại công viên luân phiên làm đẹp nơi này. Rồi sau đó cứ thế hai đợt cây thay nhau. Tồn là tồn công mấy nhân viên và vài chuyến xe nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ!

Người bảo vệ nhận ra xe riêng của Hai Khéo bước tới mở cổng và cúi đầu chào. Ông giơ tay nói vọng ra: "Cám ơn chú em nha!".

Thật tình cờ khi Hai Khéo vừa xem xong luống hoa trang và mấy chậu trạng ngươn được thay định lên phòng giám đốc chào thăm thì xe con chở Út Minh đi họp đâu đó vừa về tới. Chị xuống xe bước vội đến phía Hai Khéo:

- Chào chú Hai...

Út Minh vui vẻ tiên tới bắt tay Hai Khéo. Chị kể:

- Hôm qua chú Tám tới xí nghiệp chơi ra công viên chú ấy khen chú Hai quá trời... Rồi chú Tám còn nói: "Mấy cây hoa nở bông tốt thế mà không hiểu sao lúc đầu ông Hai lại bàn ra?".

Hai Khéo cười gượng:

- Tại anh Tám không biết sự thật đó thôi. Tôi nói thiệt với cô Út nể lắm tôi mới nhận lời và phải dùng cách lấy hai nhóm cây mà thay đổi nhau. Chẳng hay ho gì cũng là bất đắc dĩ thôi...

- Cháu hiểu... Rồi cháu sẽ tìm cách bổ sung thêm chi phí cho chú Hai. Có thể kê trong sổ sách kế toán là chi phí chăm sóc công viên chẳng hạn...

- Cám ơn cô Út. Nhưng theo tôi thì không cần đâu. Cứ coi như tôi đã tính toán vô trị giá hợp đồng đầy đủ rồi... Mà này đi ngang nhà cô Út tôi thấy nơi lan can lầu một còn trống trơn. Có lẽ cô Út cũng nên chừng một cặp sứ Thái Lan cho vui mắt. Loại này ưa nắng nên không phải tốn công nhiều. Tôi sẽ cho tụi nhỏ chở tới tặng cô Út. Để tôi coi lại trong vườn nếu có chậu bông giấy nào ưng mắt tôi sẽ cho chở tới luôn. Cũng là loại ưa nắng...

- Làm như thế có tiện không...?

- Cô Út đừng ngại. Tiền bạc có bao nhiêu đâu... Cứ như vậy nha. Sáng chủ nhật này tôi cho chở tới cô Út ở nhà đợi để chỉ cho tụi nhỏ đưa lên lầu bố trí chỗ đặt chậu...

- Cháu cám ơn chú Hai... Mời chú Hai lên phòng cháu uống ly trà nóng đã...

- Thôi để khi khác. Tôi phải đi qua giám sát công trình cây xanh ở công ty Hảo Hiệp bên khu công nghiệp Hai. Nói để cô Út mừng cho tôi. Công trình đó do anh Tám giới thiệu tôi ký hợp đồng được tới hai trăm năm chục triệu... Thôi nha chào cô Út tôi đi...

Chiếc xe con màu đỏ của Hai Khéo chưa ra tới cổng người bảo vệ đã mở hai cánh cổng sắt sần sàng. Chiếc xe con chưa qua hẳn cổng xí nghiệp mà dừng lại. Lái xe của Hai Khéo mở cửa bước xuống với gói thuốc lá trong tay dúi vào tay người bảo vệ. Hai Khéo hài lòng nhìn qua cửa kính xe thấy người bảo vệ hướng về phía mình cúi đầu thật sâu gửi lời cảm ơn.

Xe ra khỏi cổng xí nghiệp Sao Mai chạy trên đường nội bộ của khu công nghiệp Một mới được mở rộng ít phút sau đã ra đường song song với xa lộ. Hai Khéo nhìn về phía trái. Bên kia xa lộ một hàng rào vừa là tường xây vừa là những cây điệp trồng sát nhau nở hoa vàng rực chạy suốt mấy cây số chiều dài bao bọc khu công nghiệp Hai với hầu hết công ty xí nghiệp là của nước ngoài và tư nhân trong nước đầu tư. Chính sự xuất hiện và phát triển ở bên đó đã thúc đẩy những thay đổi phía bên này khu công nghiệp Một vốn cũ kỹ trì trệ từ nhiều năm qua. Cứ so một bên như ngôi nhà mới xây thì bên này là ngôi nhà cũ sửa sang lại sẽ có không ít khó khăn bất như ý về cơ sở phương pháp làm việc con người... Nhưng biết sao được khi tất cả là sự tiếp nối giữa cái cũ cái mới diễn ra lần đầu chưa có gì để rút kinh nghiệm...

Hai Khéo không thể không nghĩ tới Tám Hồng và ý tưởng không khả thi của ông ta về một công viên nhiều hoa dưới bóng râm của một cây đa cổ thụ. Dẫu sao thì ông cũng đã có cách giải quyết và ông ta cũng đã giữ đúng lời hứa giúp ông có một hợp đồng béo bở.

Hai Khéo trầm ngâm nghĩ đến khoản phần trăm sẽ trích để giải quyết chuyện "ơn nghĩa" với Tám Hồng... Gì chứ về tiền bạc thì cứ phải tính toán sòng phẳng sao cho có lợi cả hai bên...

Chương 3

Cả buổi sáng kỹ sư Chuyên ít nói khác hẳn với ngày thường.

Sau ly cà phê uống vội ở căn-tin xí nghiệp Chuyên lên phòng kỹ thuật gật đầu chào đáp lại những câu chào của cán bộ nhân viên rồi vào ngồi nơi bàn làm việc của mình. Anh nhìn sơ qua xấp công văn và hồ sơ để trước mặt. Ở một góc bàn máy tờ báo mới còn cộm lên những trang quảng cáo kèm theo phía trong chưa ai mở ra xem.

Theo thói quen Chuyên mở máy vi tính kiểm tra thư điện tử. Có thư mới: E-mail của giám đốc Út Minh gửi cho anh lúc ba giờ rưỡi sáng. Cả nội dung thư lẫn thời gian gửi đã khiến anh ngồi bần thần một lúc trước màn hình.

Giải quyết xong số công văn và hồ sơ trong ngày nhìn đồng hồ thấy đã quá mười giờ sáng Chuyên xoay ghế qua phía đặt máy vi tính. Đi dự "Hội nghị những giám đốc giỏi" chắc phải quá mười một giờ rưỡi Út Minh mới quay về. Chắc chắn chị sẽ không đến thẳng phòng anh để mời đi ăn cơm trưa mà ghé về phòng mình check mail - cái thói quen mà anh đã "dạy" học trò của mình. Có lẽ cách tốt nhất là dùng thư điện tử để nói trước với Út Minh những gì cần nói. Chuyên cân nhắc rồi tắt kết nối chuyển qua trình soạn văn bản bắt đầu soạn lá thư dài mà anh định gửi dưới dạng file đính kèm.

"Kính gửi giám đốc

Tôi rất xúc động khi đọc được thư của chị viết lúc ba giờ rưỡi sáng. Suốt đêm qua tôi cũng trần trọc giấc ngủ đến chập chờn. Tôi thành thật xin lỗi chị về những gì mà tôi đã nói và chị cho là quá nặng nề...

ND5 là công trình tâm huyết không chỉ của riêng tôi mà nó là công trình trí tuệ của tập thể bốn kỹ sư phòng kỹ thuật trong đó công đầu là của kỹ sư Xuân Lan phó phòng. Chúng tôi rất hy vọng sản phẩm mới sẽ chiếm lĩnh được thị trường nông thôn không chỉ trong tỉnh mà còn cả Nam bộ này. Dĩ nhiên sáng tạo nào cũng phải chịu thách thức lắm khi là thất bại.

Chúng tôi đã lường trước nhiều tình huống và sẵn sàng đối phó. Vấn đề là chị phải phát cờ cho chúng tôi tiến tới.

Tôi biết chị sợ chúng tôi thất bại làm ảnh hưởng đến uy tín của xí nghiệp. Nhưng làm kinh tế mà không "liều" một chút thì chỉ có thể dậm chân tại chỗ mãi thôi. Mà thời nay đứng lại là tụt hậu chắc chị thừa hiểu điều đó...

Tôi tự hỏi hay là trong việc này chị chịu sức ép của ai đó muốn ngăn cản chúng tôi..."

Chuyên dừng tay suy nghĩ. Anh đang muốn nói đến Tám Hồng người cựu giám đốc xí nghiệp tuy đã về hưu hai năm nay nhưng vẫn còn hầu như toàn bộ ảnh hưởng lên những người thay thế ông ta đang điều hành sản xuất kinh doanh xí nghiệp.

Tám Hồng có một quá khứ thật đáng tự hào gắn liền với cây đa cổ thụ trong xí nghiệp nơi đặt công viên truyền thống. Chính tại dưới gốc đa này một chi bộ năm đảng viên đã được ra đời vào một ngày tháng mười những năm bảy mươi thời kháng chiến chống Mỹ. Ngày ấy Bí thư Tám Hồng đã là một đảng viên kỳ cựu hoạt động dưới lớp áo một công nhân tiện. Sau này ông hay kể lại những kỷ niệm mà ông bảo là "nhớ đời" về các cuộc họp Chi bộ được tổ chức công khai dưới gốc đa cổ thụ với nhiều hình thức mà không ai ngờ được. Kể xong câu kết luận của ông luôn là "Phải biết mưu trí mới thắng được kẻ thù" và vẻ mặt tự hào không che giấu...

Thời Tám Hồng còn làm giám đốc Chuyên mới chỉ là một phó phòng vừa được đề bạt ít có cơ hội làm việc trực tiếp với ông nên giữa hai người không có sự đụng chạm nào. Nhưng kể từ khi Út Minh thay ghế giám đốc và quyết định đưa anh lên vị trí trưởng phòng kỹ thuật anh đã được nghe kể rằng Tám Hồng biết tin tức tốc đi đến xí nghiệp và tỏ ý không hài lòng với quyết định của Út Minh. Ông ta nói: "Thằng đó làm việc chuyên môn thì giỏi nhưng gia đình nó có người đi nước ngoài phải hết sức cảnh giác. Vụ này lỡ rồi thì thôi chớ lần sau có đề bạt ai có lý lịch tương tự phải hỏi ý kiến chú trước". Hơn ai hết Chuyên tự hiểu là Tám Hồng không có thiện cảm với mình. Nhưng liệu có phải chính ông là người đã góp ý với Út Minh "cảnh giác" với dự án sản phẩm mới của phòng Kỹ thuật hiện nay?

Tần ngần ít phút Chuyên rê chuột chọn câu cuối cùng làm lệnh xóa...

Có tiếng gõ cửa khi Chuyên gần chấm dứt lá thư. Anh nhăn mặt khó chịu theo thói quen mỗi khi đang làm dở dang một việc gì mà có người "phá đám". Một nhân viên bước ra mở cửa. Chuyên tò mò rời mắt khỏi màn hình vi tính nhìn về phía ấy. Thật bất ngờ khi anh nhận ra khách là Út Minh. Mới mười giờ rưỡi sao chị ta về sớm thế?

- Chào giám đốc... Mời chị ngồi...

Út Minh khoát tay từ chối lời mời ngồi của Chuyên. Chị quay sang gật đầu chào phó phòng Xuân Lan rồi mới hỏi Chuyên:

- Anh đọc mail của tôi rồi chứ? Thế nào? Anh có nhận lời mời của tôi không đấy?

- Tôi...

Tự dưng Chuyên rơi vào tâm trạng lúng túng. Ánh mắt của anh thoáng qua màn hình vi tính nơi có lá thư anh định gửi cho giám đốc. Ý định nói bằng thư điện tử thay cho những lời trực tiếp của anh coi như "phá sản".

- ... thì chị cứ ngồi xuống đã nào...

- Anh đứng lên thì tốt hơn! Xe đang chờ chúng ta...

Chuyên đành phải đứng lên trong lúc Út Minh tươi cười nói với những người khác trong phòng Kỹ thuật:

- Cho phép tôi mời riêng trưởng phòng của các bạn dùng cơm trưa nay. Hôm khác sẽ đến lượt các bạn nhé!

Chuyên hoàn toàn bị động. Nhưng anh vẫn quyết định làm lệnh chuyển thư của mình đến địa chỉ e-mail của giám đốc trước khi tắt máy trong tư thế đứng.

Có lẽ xe giám đốc đợi ở ngay trước cửa phòng Kỹ thuật nên anh nghe tiếng còi nhắc rất lớn rõ.

***

Cậu Tuấn lái xe cho xe đi ngược về phía nội ô thành phố rồi rẽ trái vào khu Mai Tân tập trung các quán gỏi cá. Chuyên hỏi cậu Tuấn lái xe ít nói hay cười:

- Em tham mưu cho giám đốc phải không?

Út Minh lắc đầu trả lời thay Tuấn:

- Tôi tự chọn đái anh món gỏi cá. Tuấn chỉ là người đưa chúng ta đến địa điểm mà thôi. Anh là người hay nói: muốn ăn gỏi cá phải là người có

cái bụng tốt hoặc nói cách khác là người tốt bụng cũng được có phải không nào?

- Công nhận là chị nắm khá nhiều thông tin về tôi đây!

Chuyên nói và nghĩ về một ẩn nghĩa trong lời giải thích của giám đốc.

- Thú thật tôi chưa ăn gỏi cá sống bao giờ - Út Minh nói - Nhưng hôm nay tôi muốn chứng minh cho anh thấy tôi cũng là một người... tốt bụng.

Bây giờ thì Chuyên tin là mình nghĩ đúng. Út Minh thực sự muốn làm hòa với anh muốn anh hiểu là chị sẽ ủng hộ anh trong dự án sản phẩm mới...

Quả như lời Út Minh nói Chuyên thấy chị chăm chú quan sát từng món được nhà quán dọn ra. Anh nói với chị về đĩa rau:

- Món này cần ăn ghém với càng nhiều loại rau càng tốt. Đây là lá xoài lá sung lá đinh lăng... Còn đây là lá mơ lá...

Út Minh mỉm cười:

- Anh muốn thì cứ kể chớ tôi không thể nhớ hết được đâu. Toàn là những loại rau mà phụ nữ chúng tôi đi chợ ít khi mua tới...

- Tôi sẽ bày cho chị hai cách ăn. Cách thứ nhất là ăn gỏi cá sống theo cách ăn... cá chín thì làm thế này... Cứ nhúng miếng cá vào nước chấm đang sôi cho tới khi chín!

- Không! Tôi đã bảo là tôi muốn chứng minh cho anh thấy rằng tôi cũng là một người "tốt bụng" kia mà...

- Thế thì chị hãy làm theo tôi...

- Vâng! Thưa "thầy"...

Quanh chiếc bàn tròn mặt đá bày gần kín nào bếp ga mini có nồi nước chấm đĩa rau đầy vun đĩa cá sống trộn lẫn thính... Chuyên và Tuấn ngồi gần như đối diện với giám đốc. Hai người đàn ông uống bia - Út Minh không cần hỏi mà gọi đúng loại Sài Gòn xanh Chuyên luôn chọn - còn người phụ nữ uống sô đa chanh. Không khí bàn ăn vui vẻ như trước đó một ngày chưa hề có chuyện gì căng thẳng xảy ra giữa Út Minh và Chuyên.

"Chị ta muốn làm hòa với mình thực sự hay còn có ý gì khác?". Tự dưng Chuyên lại nghĩ khác với ý nghĩ đã có rồi anh tự trách mình: "Út Minh không phải là người thâm hiểm. Mình không nên nghĩ xấu về chị ấy...". Và

anh chờ trong câu chuyện qua lại một lúc nào đó sẽ có nội dung về dự án sản phẩm mới ND5...

Nhưng Út Minh không hề nói chuyện ấy. Chị chú ý đến món gỏi cá sống thưởng thức nó và có một lần nói: "Thế nào cũng có bữa tôi rủ anh Tư nhà tôi đi ăn món này". Món cháo cá được dọn ra được Út Minh tấm tắc khen mãi tuy chị phải thừa nhận là mình chưa thể quen ngay với nắm rau thì là hương vị Bắc.

***

Chương 4

Từ nhà Tám Hồng trở về Út Minh không vào phòng riêng của vợ chồng mình ngay mà ghé qua phòng Hoàng Nga khi thấy cửa phòng mở và cô con gái mười bảy tuổi của chị đang ngồi chăm chú nơi bàn học trước mặt là mấy cuốn tập sách. Chiếc đồng hồ treo tường hình trái tim - quà tặng sinh nhật mới đây của bạn bè Hoàng Nga - đang chỉ đúng chín giờ đêm.

- Má có làm phiền con không?

Hoàng Nga quay ra phụng phịu:

- Má! Má giúp con giải mấy bài tập toán này đi má...

- Bài tập toán à? - Út Minh ngập ngừng... - Con biết là má đâu có giỏi giang gì môn toán này mà... Nhưng để má coi sơ qua xem sao...

Út Minh cố gạt đi những gì còn đọng lại sau buổi gặp Tám Hồng để tập trung đọc và suy nghĩ về bài toán của con gái. Ước chừng đã hai mươi năm trước chị cũng từng vất vả "vật lộn" với những bài toán như thế này. Ngày ấy cũng rất nhiều khi chị không làm được trọn vẹn số bài tập thầy cô cho về nhà làm. Nhưng rồi chị vẫn "qua" được nhờ thuộc diện ưu tiên: "có cha là liệt sĩ". Thậm chí có lần thầy còn đưa bài giải cho chị chép nộp để lấy điểm kiểm tra.

Quả tình chị không thể giúp được con gái. Chị buồn bã khẽ lắc đầu:

- Lâu quá rồi má chẳng còn nhớ nổi những cách giải toán lớp mười một. Thế... con đã hỏi ba chưa?

- Má này! Con hỏi để nghe ba chửi à!

- Hay là... con gọi điện hỏi Tiên Đạt thử coi...

- Thôi má ơi! Con trai chú Chuyên kiêu lắm! Với lại lâu nay con đâu có qua bên đó chơi...

- Vậy thì đành chịu thua thôi...

- Má về nghỉ đi để con suy nghĩ một hồi nữa coi sao. May ra...

Út Minh bóp nhẹ lên bờ vai tròn lẳn của Hoàng Nga:

- Thôi má về phòng vậy... À con thấy Hoàng Tâm nó đi học thêm về chưa?

- Má ra ngoài tiệm Internet mà kiếm nó! Con báo động với má đó. Dịp này nó có "bò" trên "mạng" tối ngày hai đứa chat với nhau...

Út Minh buông giọng chán nản:

- Má biết rồi...

Khép cánh cửa phòng con gái lại Út Minh khế đẩy cửa phòng con trai ở kế bên.

Đúng là Hoàng Tâm chưa về. Chị nhìn khắp phòng một lượt rồi lặng lẽ đến thu xếp giường nệm của con trai bừa bộn nào mền gối nào sách truyện tranh lẫn báo thể thao...

Dọn dẹp gọn gàng xong Út Minh mới trở về phòng mình. Chị biết rồi chị sẽ lại phải trở lại đây một lần nữa để xem Hoàng Tâm đã về chưa mới có thể yên tâm đi ngủ.

Tư Thanh đang xem ti vi trong phòng. Nghe tiếng động không rời mắt khỏi màn hình anh lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà chú Tám gọi gấp vậy em?

Út Minh vừa đi thay áo vừa đáp:

- Chú Tám gọi người...

- Ai? - Tư Thanh vẫn chăm chú theo dõi phim truyện Trung quốc trên truyền hình.

- Sáu Oanh bạn em ở Sở công nghiệp...

- Gọi gì?

- Nó muốn về Sao Mai!

- Hừ! Về để phá xí nghiệp hay để mai một tranh giành cái ghế giám đốc?

Tư Thanh có vẻ bực bội cần nhằn một mình: "Đã đốt lại ham hố quyền hành".

Út Minh không nói gì trở lại ngồi nơi chiếc ghế xa-lông còn lại và lấy tờ Phụ nữ ra đọc.

Thật tình cờ khi tấm ảnh chụp cô gái ngoài bìa tờ báo có khuôn mặt tựa tựa Sáu Oanh. Những hình ảnh một thời nữ sinh trung học lướt nhanh qua trong trí nhớ Út Minh. Ngày ấy cô nữ sinh Phương Oanh đẹp lắm nếu có tổ chức thi nữ sinh duyên dáng như bây giờ chắc chắn nó sẽ giành được

vương miện. Con bạn thân của chị từ ngày ấy cũng đã tự nhận thức được ưu điểm trời cho của mình. Mười sáu tuổi nó đã rành chuyện trang điểm như người lớn. Lớp phải tham gia văn nghệ trong trường ngoài nhiệm vụ một "ca sĩ" Oanh còn kiêm luôn cố vấn về trang phục và tự tay trang điểm cho các bạn nữ. Trong trường từ các thầy cô các nhân viên đến toàn thể học sinh hơn nghìn đứa không ai là không biết Phương Oanh. Nhờ thường hát song ca với nó Út Minh cũng được chú ý nhưng quả tình chị chỉ là cái bóng mờ bên cạnh bạn.

Có lẽ đời người phải chịu luật bù trừ thật. Phương Oanh đẹp nổi tiếng nhưng học văn hóa thì lại chẳng ra gì. Học kém hơn lại chỉ là con trong một gia đình công nhân đông con Sáu Oanh không được hưởng những ưu tiên như Út Minh. Vì thế phải học lại lớp 12 thêm một năm nữa nó mới qua được kỳ thi tốt nghiệp. Không có điều kiện vào đại học Oanh phải tìm việc làm. Là bạn thân với nhau suốt ba năm trung học Út Minh giới thiệu Sáu Oanh với chú Tám Hồng để chú giới thiệu giúp bạn mình một chỗ làm. Chị còn nhớ chú Tám đã không chút chần chừ mà gật đầu ngay. Chú nói: "Chú tin con Út. Nó là bạn thân của con thì cũng là con cháu của chú Tám". Không ngờ hơn hai mươi năm qua chú Tám vẫn thương yêu xem Sáu Oanh như người thân và luôn giúp đỡ. Từ một cô văn thư Sáu Oanh được đưa vào Ban chấp hành Chi Đoàn rồi được cho đi học trung cấp kế toán tại chức và đến nay là một chuyên viên phòng tài vụ Sở Công nghiệp...

Ti vi tạm ngưng chiếu phim. Tư Thanh bấm chọn kênh khác để tránh phải xem phần quảng cáo mà anh luôn phê bình là ngày càng có "lắm cái nhảm nhí dơ dáy mà không hiểu sao người ta cứ cho phát sóng". Trên màn hình của kênh mới là một màn xiếc. Tư Thanh điều chỉnh âm thanh nhỏ đi mắt vẫn theo dõi ti vi đầu vẫn không quay lại miệng hỏi vợ:

- Chớ chú Tám gửi Sáu Oanh qua Sao Mai để làm gì?
- Chú Tám nói là để chuẩn bị thay chú Tài phòng kế toán sắp về hưu.
- Còn cô gì đang là phó của chú Tài thì sao? Nghe nói cô ấy làm việc cũng tốt và đã được chú Tài nhắm là người thay chú ấy rồi mà...
- Vâng... chị Huỳnh Mai!
- Ý em thế nào?

- Em đang đau đầu đây! Chính em cũng đồng ý với chú Tài là sẽ đề bạt Huỳnh Mai. Nhưng Sáu Oanh lại vừa là bạn thân của em vừa được chú Tám giới thiệu...

- Anh nói thiệt tình từ ngày em làm giám đốc tới giờ anh không biết có bao nhiêu việc trong xí nghiệp là do em quyết định chớ anh thấy việc gì cũng có ý kiến chú Tám. Vậy là sao? Chú ấy về hưu hai năm nay rồi còn gì!

Út Minh định nói với chồng thôi không bàn câu chuyện đau đầu này nữa thì Tư Thanh đã chuyển về kênh truyền hình cũ cũng vừa lúc bộ phim Trung quốc được chiếu tiếp tục. Giọng Tư Thanh ném lại sau lưng:

- Em mệt thì đi ngủ trước đi...

- Anh mặc em. Em còn đợi Hoàng Tâm...

- Cái gì? Nó đi đâu mà giờ này chưa về? Mới mười bốn mười lăm tuổi đầu mà đã đi khuya như vậy chắc phải cho nó một trận đòn mới xong!

- Con nó đi học thêm mà anh...

Út Minh bênh con mà trong lòng tự hỏi không biết là có thật Hoàng Tâm đi học thêm hay nó đi "chat" như Hoàng Nga nói...

"Cô bé bán vé số đã trở thành sinh viên trường Y". Cái tựa đề lớn của bài báo hai trang liền đập vào mắt Út Minh cùng với hình ảnh một cô bé gầy gò trên tay có tập vé số đặt sát một tấm ảnh khác cũng của cô bé đang cầm cúi trên bàn học bên chiếc đèn dầu cũ kỹ.

Út Minh dựa hẳn người vào thành ghế xa-lông nhắm đôi mắt lại mà nghe một cảm giác băng khuâng tràn ngập lòng mình. Trở thành giám đốc từ hai năm nay Út Minh bị cuốn hẳn vào công việc. Ý nghĩ của Tư Thanh không đúng hẳn nhưng cũng chẳng sai chút nào. Chị vẫn là người đưa ra các quyết định nhưng quả tình ảnh hưởng của Tám Hồng không phải nhỏ. Người em kết nghĩa của ba Út Minh dường như hiểu theo cách của ông về lời thề với ba chị trước khi ông hy sinh là sẽ lo cho con cái của ông như lo cho chính con cái của mình. Anh Hai của Út Minh giờ đang giữ một nhiệm vụ quan trọng ở Tổng cục Du lịch chị Ba là chuyên viên chính của Tỉnh ủy anh Tư làm ở Đại sứ quán Việt Nam tại Nga; tất cả đều có sự lo lắng chu đáo của Tám Hồng dù với cương vị Bí thư kiêm giám đốc một xí nghiệp công nghiệp địa phương như Sao Mai thế lực của ông không phải là lớn lao gì. Giới thiệu rồi vận động Út Minh được bổ nhiệm giám đốc thay

mình Tám Hồng vẫn đi lại Sao Mai hàng tuần vẫn nắm rõ mọi diễn biến ở xí nghiệp và thường can thiệp vào cả công tác tổ chức lẫn chuyên môn. Thỉnh thoảng tự ông nói với Út Minh: "Nói thiệt với con Út tao vẫn chưa thấy yên tâm về công việc ở Sao Mai..."

Công tác nhiều cực nhọc đã đành thỉnh thoảng lại phải suy nghĩ trước một gợi ý của Tám Hồng Út Minh bận rộn từ năm giờ sáng đến mười một giờ hai giờ đêm mỗi ngày. Những buổi tối kèm cặp hai đứa con học tập của hai năm trước đây nhanh chóng biến mất chỉ hai tháng sau khi Út Minh nhận chức giám đốc. Ngày thứ bảy xí nghiệp không nghỉ đã đành mà dạo sau này cả đến ngày chủ nhật nghỉ ngơi chị cũng chưa chắc đã được thảnh thơi ở nhà. Mọi sinh hoạt đều xáo trộn. Cơm nước giặt giũ vệ sinh cửa nhà... có một thời gian mỗi người trong nhà của ai nấy lo. Qua năm nay chị mới quyết định thuê một người giúp việc đến làm vào mỗi buổi tối trả tiền công hàng tuần.

Việc học của hai đứa con Út Minh rõ ràng là đang đi xuống. Từ một học sinh giỏi ở cấp hai lên lớp mười và bây giờ là mười một con bé Hoàng Nga học sút hẳn đi. Năm lớp mười nó chỉ là học sinh tiên tiến còn năm nay đã nhiều lần chị bắt gặp con bé ngồi mơ mộng một mình trong phòng riêng. Hoàng Tâm còn tệ hơn vừa học kém so với trước kia vừa bướng bỉnh khó dạy. Có một lần Út Minh nói với Tư Thanh: "Em bận việc quá anh nhắc chừng việc học cho hai đứa nhỏ giúp em". Tư Thanh lắc đầu: "Anh không quen cái việc của đàn bà đó".

- Ác độc quá!

Tiếng của Tư Thanh chột vang lên khi anh không kèm nổi cảm xúc trước hành vi của một nhân vật trong phim truyện. Út Minh giật mình mở mắt ra thoát khỏi những suy nghĩ dần vạt. Mười giờ đêm. Ngoài cổng có tiếng mở cửa sắt thì phải. Út Minh đứng vội lên xuống lầu bước ra phòng khách.

Hoàng Tâm đang dắt xe đạp lên thềm nhà.

- Sao con về trễ vậy?

Thằng bé nhìn má đáp:

- Có nhiều bữa má còn về trễ hơn con mà!

- Nhưng má đi làm việc đi dự lễ lộc...

- Thì con cũng đi học thêm chứ bộ!

-... hay là con đi "chat"?

- Ai nói với má như vậy?

- ... là má đoán chừng như thế thôi.

- Nếu con đi "chat" thiệt thì sao?

Út Minh hoàn toàn bất ngờ trước những câu đối đáp của con trai với mình. Cứ tiếp tục thế này thì không biết giữa hai má con sẽ xảy ra chuyện gì. Chị dịu giọng:

- Má không cấm con đi "chat". Nhưng làm gì cũng phải tính toán ưu tiên cho việc học...

- Thì con vẫn ưu tiên cho việc học đó thôi.

- Thôi được rồi con vào nghỉ đi... sáng mai còn dậy sớm ôn bài đi học...

Trở về phòng mình Út Minh thấy Tư Thanh vẫn còn say sưa xem phim. Phim truyện Trung quốc đã hết anh chuyển qua xem video cũng là phim võ hiệp Đài Loan với những màn đánh võ so đao kiếm khinh công bay lượn như chim.

Vẫn cái giọng hát về phía sau:

- Thằng Hoàng Tâm về rồi hả?

- Dạ. Con nó mới về...

- Có đúng là nó đi học thêm về không đó?

- Đúng... - Út Minh nhỏ giọng rồi tiếp - Anh coi phim em đi ngủ trước đây...

Út Minh lên giường cố dỗ giấc ngủ. Chị đã thiếp đi được một lúc thì giật mình thức dậy vì tiếng chuông điện thoại di động. Tư Thanh vẫn còn xem phim quay lại có lẽ để gọi vợ dậy nghe điện thoại. Thấy Út Minh đã cầm máy anh lập tức trở về tư thế cũ.

- Út Minh đây! Ai gọi đó?

Trả lời câu hỏi của chị là một tiếng khóc và một câu báo tin ngắn. Giọng chị bàng hoàng:

- Bây giờ xác ảnh để đâu?

Tư Thanh giật nảy mình bấm remote tắt phụ ti vi:

- Chuyện gì vậy?

Út Minh bước vội khỏi giường:

- Anh Bảy Hòa bị tai nạn xe mất rồi... Anh đi với em không. Chị Bảy vừa đưa xác ảnh về nhà...
- Trời đất ơi! Khổ thân chị Bảy với con nhỏ Xíu rồi...

Chương 5

Tư Thanh và Bảy Hòa là bạn bè nối khố dù Bảy Hòa lớn hơn Tư Thanh đến ba tuổi. Chính Bảy Hòa là người móc nối đưa Tư Thanh vào rừng đi giải phóng. Hòa bình chỉ có Tư Thanh trở về lành lặn là một cán bộ Thành đoàn hứa hẹn nhiều tương lai; còn Bảy Hòa bị mất một chân phải lắp chân giả là cán bộ tổ chức Ty Nông nghiệp. Hai người kết nghĩa anh em. Ba mươi bốn tuổi Tư Thanh lập gia đình với Út Minh lúc ấy đang là tổ trưởng sản xuất của xí nghiệp Sao Mai coi như kết hôn muộn. Nhưng Bảy Hòa còn lấy vợ trẻ hơn. Khi thằng Hoàng Tâm thôi nôi Bảy Hòa bốn mươi ba tuổi mới làm đăng ký kết hôn. Lấy vợ trẻ lại muộn hẳn đứa con gái của vợ chồng Bảy Hòa năm nay mới được bốn tuổi bù lại con bé Xíu xinh xắn và thông minh ai cũng thương mến.

Chuẩn bị về hưu Tám Hồng thuyết phục Bảy Hòa rời khỏi Sở Nông nghiệp để chuyển qua Sao Mai làm trưởng phòng tổ chức. Đại hội Chi bộ xí nghiệp Bảy Hòa được bầu làm bí thư kiêm phó giám đốc. Ít lâu sau Tám Hồng chính thức nghỉ và phó giám đốc Út Minh nhận chức giám đốc. Tư Thanh rất vui nhiều lần nói với Bảy Hòa: "Có anh Bảy phụ bà xã em em yên tâm lắm".

Bảy Hòa là người điềm đạm ít nói như Tư Thanh nhưng anh có bản lĩnh nhiều kinh nghiệm lãnh đạo hơn hẳn. Cả cuộc đời anh cống hiến cho cách mạng bé Xíu là niềm vui là hạnh phúc cuối đời anh mà anh cho rằng đó là tất cả những gì anh được bù đắp lại. Ấm con đi thi hát mẫu giáo có người tưởng anh ẵm cháu anh cười không đĩnh chính. Con được xếp hạng cao anh ẵm con ôm phần thưởng nhờ thợ chụp cho một bức ảnh thật đẹp về lồng kiếng treo nơi phòng khách ai đến chơi cũng khoe. Chị Bảy hiền lành đôi khi nói với vợ chồng Tư Thanh: "Ảnh mê con bé Xíu quên chị Bảy luôn rồi".

Vậy mà Bảy Hòa lại phải ra đi chấm dứt những ngày hạnh phúc ngắn ngủi.

Người ta kể lại trong đám tang:

Chiều hôm ấy Bảy Hòa đi ăn giỗ ở nhà một người bạn cũ nay đã về hưu. Tàn tiệc anh còn nán lại cùng mấy người bạn khác ngồi uống trà nói chuyện cũ chuyện mới cùng chủ nhà đến chín giờ đêm mới từ giã ai về nhà nấy. Tới đường quốc lộ mới mở bất thành linh một chiếc xe tải từ trên cầu đổ xuống tuột thẳng đâm thẳng vào những chiếc xe gắn máy trên đường. Tai nạn khiến ba người bị thương nặng hai người chết tại chỗ trong đó có Bảy Hòa. Nhiều người cho rằng cũng vì Bảy Hòa có một chân giả nên đi xe máy khó xoay trở khi phải phản ứng nhanh vì thế mới trở thành nạn nhân.

Tư Thanh xin nghỉ ba ngày để lo đám tang cho Bảy Hòa với tư cách là em kết nghĩa. Anh đội tang và thay phiên cùng chị Bảy đáp lễ những khách đến viếng. Ban tổ chức lễ tang là của xí nghiệp Sao Mai nhưng Út Minh bận việc không thể có mặt thường xuyên. Tám Hồng cũng chạy đi chạy lại.

Cái chết đột ngột của Bảy Hòa tác động mạnh đến tâm lý của Tư Thanh. Vốn ít nói anh càng trầm ngâm hơn. Có lúc anh chợt nói với Út Minh: "Tạo hóa không công bằng". Lúc khác anh lại nói: "Anh Bảy ra đi như vậy có khi lại là một hạnh phúc cho anh". Út Minh biết chồng mình đang rơi vào tâm trạng bất ổn chị chỉ im lặng lắng nghe mà không nói gì.

***

Tư Thanh trở lại với công việc thường ngày. Buổi sáng anh lấy chiếc Dream rời nhà đúng lúc sáu giờ rưỡi trong lúc Út Minh có hôm đã đến xí nghiệp có ngày vẫn còn ở nhà chuẩn bị đi. Thành Hoàng Tâm học sáng thường đi trước ba dặm phút.

Con đường quen thuộc từ nhà anh đến văn phòng Ủy ban chỉ non hai cây số chạy chậm cũng chỉ hơn năm phút. Được nửa đường anh quẹo trái ghé vào quán hủ tiếu Phước Minh dựng xe rồi đến cái bàn quen thuộc của mình kéo ghế ngồi. Cậu trai bán hàng người phục phịch miệng hay cười chào Tư Thanh bằng một câu gì đó rồi chẳng cần hỏi anh ăn gì tự động dọn ra tô hủ tiếu khô và sau đó là ly cà phê đen. Tư Thanh ăn sáng "mối" ở đây phần vì quán làm món ăn hợp khẩu vị mình phần khác do thói quen nhìn ngắm đường phố giờ công nhân chức đi làm học sinh đi học. Phía sau anh sau hàng rào xây là ngôi trường mà cả anh và vợ cùng xuất thân sau mấy năm học tập. Trong ngôi trường đó rất nhiều người cũng đã học tập ra

trường rồi làm việc tại thành phố này như anh. Bây giờ con gái anh cũng là học sinh của trường.

Ăn sáng xong Tư Thanh nhìn ngắm phố phường vừa là thói quen vừa với sự hứng thú khó giải thích đến khi xem đồng hồ chỉ bảy giờ kém năm là anh gọi tính tiền để đến nơi làm việc đúng bảy giờ.

Hôm nay thứ sáu ngày cuối tuần. Ngồi ngắm đường phố anh nghĩ ngợi về cuộc sống những ngày sắp tới của mẹ con con bé Xíu. Anh muốn mình thực sự là một đứa em kết nghĩa tốt của Bảy Hòa qua những việc làm cụ thể. Nếu anh thuyết phục được Út Minh nhận chị Bảy chuyển về Sao Mai và vợ chồng anh nhận con bé Xíu làm con nuôi... ?

Mãi nghĩ ngợi Tư Thanh quên cả giờ giấc cậu trai bán hàng phải đến nhắc. Anh chạy xe tới cổng văn phòng Ủy ban lúc bảy giờ mười lăm thấy bên đường đậu sẵn một chiếc xe du lịch mười hai chỗ bên hông có dòng tên màu vàng của công ty Hoàng Kim.

Ba người khách ngồi đợi nơi phòng tiếp dân vui mừng khi thấy Tư Thanh. Họ cùng đứng lên đợi anh cất xe và trở lại để bắt tay chào hỏi. Anh nhận ra Nguyễn Thắng giám đốc công ty Hoàng Kim. Đó là một người ngoài năm mươi dáng cao lớn chắc lẳn có cái bắt tay siết chặt của một võ sĩ. Cũng dễ giải thích vì Nguyễn Thắng từng là bộ đội có mặt ở Tây nguyên trước hòa bình năm năm. Sau này anh ta chuyển qua ngành xây dựng rồi về hưu non nhảy ra lập công ty xây dựng tư nhân hợp tác với một số người khác cũng đều là viên chức bỏ "chân trong" chọn "chân ngoài". Hai người còn lại được Nguyễn Thắng giới thiệu vui là "hai anh Hai" là Hai Tất và Hai Long cũng đều thuộc thành phần ấy; một người gốc giáo viên còn một người ở ngành văn hóa cùng là dân gốc Sài Gòn.

Hai Long trong lúc bắt tay Tư Thanh đã nói với anh:

- Nghe nói anh Tư là một ca sĩ của phong trào thanh niên tới nay vẫn còn hát rất hay nên tôi rất mong sau khi xong việc anh Tư sẽ không từ chối lời mời của tôi đến một quán Karaôkê nào đó do anh Tư tùy chọn...

Tư Thanh không trả lời mà chỉ mỉm cười theo thói quen.

Công việc không mất nhiều thì giờ vì hôm nay Tư Thanh chỉ hoàn tất một số thủ tục cho Hoàng Kim nhận đất xây dựng văn phòng của họ tại địa phương. Nguyễn Thắng mời anh đi ăn và Hai Long không quên nhắc

chuyện đi hát Karaôkê. Thực tình Tư Thanh không muốn nhận lời nhưng anh không tiện từ chối. Anh nói với cả ba:

- Bây giờ mới có hơn chín giờ sớm quá. Tôi cũng còn một số việc phải giải quyết. Tôi tính thế này các anh đi đâu đó tới mười một giờ rưỡi thì quay lại...

Nhóm Hoàng Kim nhận lời hẹn của Tư Thanh chào tạm biệt ra xe.

Tư Thanh đã định trước. Anh sẽ làm việc tới mười một giờ rồi về nhà tránh mặt sau khi dặn nhân viên trả lời với nhóm Hoàng Kim là anh phải dự một cuộc họp đột xuất trên tỉnh nên xin lỗi họ hẹn dịp sau.

Mười một giờ Tư Thanh mở cửa phòng mình bước ra. Nhưng mọi dự tính của anh đều hỏng. Đạt Tất và Long đã đến sớm hơn giờ hẹn. Không thể làm gì khác hơn Tư Thanh đành ra xe cùng họ.

***

Nhà hàng khách sạn tư nhân Hương Đồng mà nhóm Hoàng Kim mời Tư Thanh đến dùng cơm trưa có đủ những gì họ cần: nhà hàng phòng hát karaôkê lại có cả phòng mát-xa với quảng cáo "dùng hương liệu dược thảo chọn lọc bảo đảm phục hồi sức khỏe". Nguyễn Đạt nói khi xe vừa rẽ vào cổng nhà hàng:

- Nơi đây không thuộc địa bàn thành phố của anh Tư anh Tư sẽ được tự nhiên hơn.

Đặc sản chẳng có gì lạ so với những nhà hàng ở thành phố mà Tư Thanh thường đặt tiệc chiêu đãi khách. Cái khác là chỉ có những cậu thanh niên phục vụ đồng phục lịch sự nói năng lễ phép.

- Anh Tư thấy thế nào?

Ba người của nhóm Hoàng Kim thỉnh thoảng lại hỏi về món ăn về cung cách phục vụ về cách bài trí phòng ăn... và Tư Thanh tỏ ra hài lòng thực sự. Một cơn mưa đột ngột đổ xuống tạo lý do cho họ ngồi nán ná thêm một lúc lâu rồi kéo nhau vào phòng hát karaôkê ngay trong khuôn viên của Hương Đồng. Kỹ thuật viên là một thanh niên chỉ trạc ngoài hai mươi đẹp trai. Sau khi chỉnh máy chỉnh âm thanh và dọn lên bàn cho khách một chai Rémy bốn cái ly thủy tinh đúng một cùng một đĩa trái cây theo yêu cầu của Nguyễn Đạt cậu ta rời khỏi phòng khép cửa thật nhẹ.

Hai Long nói với Tư Thanh:

- Mình hát karaôkê "xanh - sạch - đẹp" chủ yếu là để bọn tôi thưởng thức giọng hát của anh Tư thôi mà...

Đến lúc này thì Tư Thanh hoàn toàn yên tâm. Anh vốn không hợp với cảnh những cô gái ngả ngớn bên những người đàn ông xa lạ chỉ với mục đích kiếm những đồng tiền. Từ khi nhận nhiệm vụ một chuyên viên phụ trách khối kinh tế tư nhân vốn nhiều cạm bẫy Tư Thanh chỉ tiếp khách ở những địa chỉ quen thuộc. Ở đó cũng có nữ tiếp viên nhưng họ chỉ là những nhân viên phục vụ nhà hàng đúng nghĩa. Đôi lần không tránh được phải ngồi vào một nơi như phòng hát Karaôkê này nhưng có thêm các cô gái Tư Thanh luôn tìm cách "thoát hiểm" càng sớm càng tốt.

Hai Long trở tài trước. Anh ta chọn một bài hát của Trịnh Công Sơn và hát khá hay. Máy cho điểm 90. Nguyễn Đạt "chúc mừng" bằng cách mời mỗi người một ly rượu. Kế đó đến lượt anh ta "xin phép" Tư Thanh hát bài ruột của mình một bài hát về Trường Sơn. Nguyễn Đạt khỏe nên giọng của anh ta cũng rất khỏe. Dù Đạt hát có nhiều chỗ sai nhất là khi anh phát âm "lờ" thành "nờ" theo thói quen của quê mình máy vẫn cho anh ta 95 điểm. Mọi người lại "chúc mừng" giám đốc công ty Hoàng Kim mỗi người một ly rượu.

Đến lượt Tư Thanh. Hai ly rượu vừa đủ làm cho anh hưng phấn nhớ lại một thời ca hát của mình. Anh chọn bài và cất tiếng hát chỉ sau hai câu đã chìm đắm vào không khí sinh hoạt thanh niên ngày cũ thấy trên màn hình không phải là hình ảnh cô gái chạy trên bãi biển chẳng ăn nhập gì với nội dung bài hát mà anh thấy mình trên đó đứng giữa những người bạn trẻ hơn mình hát say sưa chỉ với tiếng đàn ghi ta thùng đệm theo của một người bạn. Khi anh dứt tiếng hát tròng pháo tay vang lên mà anh có cảm giác bao âm thanh đang dồn lại ôm lấy mình...

Không có những hình ảnh Tư Thanh đã thấy. Nhưng tiếng vỗ tay thì có thật. Anh trở lại với ba người khách đang nhìn anh với ánh mắt thật sự khâm phục. Nguyễn Đạt kêu lên:

- Một trăm điểm! Tuyệt vời! Nào! Chúc mừng anh Tư!

Bốn người uống ly rượu thứ ba trước khi Hai Tất hát...

...

Đến một lúc nào đó Tư Thanh không còn thấy rõ những gì trước mắt mình nữa. Cả đến những âm thanh của nhạc của giọng ca Hai Long điều luyện Nguyễn Đạt rền vang và sai âm "lờ" Hai Tất điệu dàng... cả tiếng hát của chính mình Tư Thanh cũng không còn nghe rõ. Lâu lắm rồi anh mới uống rượu nhiều như hôm nay. Anh đứng lên khoát tay như ra lệnh:

- Về thôi! Tôi "hết biết" rồi!

Chính Nguyễn Đạt đã dìu anh đi bởi cái giọng đồng ít người có của anh ta vang bên tai anh mà anh chỉ nghe lờ mờ: "...nghỉ ngơi một chút đã... sẽ đưa anh Tư về an toàn và tỉnh táo mà..."

...

Anh nằm nghỉ trên chiếc giường nệm nào đó mà anh không tìm thấy cảm giác quen thuộc. Ai đó đang giúp anh cởi bỏ quần áo ngoài lại đắp khăn nóng lên trán anh. Căn phòng mát dịu và thoảng mùi hương thơm hơi gắt. Có tiếng nhạc không lời nhỏ nhỏ phát ra từ góc nào đó trong phòng. Anh cố mở mắt ra nhưng chỉ nhận được một thứ ánh sáng lờ mờ vừa màu vàng vừa màu đỏ. Trong cái nhìn mờ mờ ấy anh thấy một bóng người ngồi bên mình. Rồi anh nhận ra phần dưới thân thể mình được đánh thức một cách kỳ thú với sự vuốt ve mà chưa bao giờ anh được nhận. Chưa kịp nghĩ đến một tình huống gì rõ rệt thì sự đánh thức kia đã đến một mức độ cao. Lần đầu tiên trong đời anh trở thành người bị động nhưng là một sự bị động thần tiên. Anh dần hiểu chuyện gì đang diễn ra với mình trong lòng thoảng hiện sự lo lắng nhưng rồi lại tự che lấp tâm trạng ấy để đón nhận những gì mình đang đón nhận một cách bất ngờ...

Chương 6

Hai Khéo lại đến xí nghiệp Sao Mai để kiểm tra đợt cây mới đổi. Lần này không phải đổi cây ra hoa theo "kế hoạch" mà là thực hiện gợi ý mới của Tám Hồng. Sau một chuyến đi Đà Lạt mới đây Tám Hồng đâm ra mê hoa hồng và ông muốn đây là loài hoa duy nhất trong công viên của xí nghiệp. Ông ta nói với Hai Khéo và Út Minh: "Những bông hồng ở Đà Lạt sao mà nó đẹp tới mê hồn. Bông nào cũng lớn cánh hoa vừa dày vừa mịn màu thì đủ cả màu nào cũng bắt mắt nhưng tôi vẫn thích nhất là màu đỏ nhung...". Hai Khéo nghĩ ra một điều ghé sát tai Tám Hồng hỏi nhỏ: "Có phải anh Tám muốn nhắc mọi người phải nhớ đến mình không?". Tám Hồng "hừ" nhỏ đặng mũi: "Anh Hai đừng nói vậy kéo người khác nghe được họ hiểu lầm tôi". Hai Khéo nheo mắt gật đầu.

Hoa hồng vốn không phải loài hoa dễ chăm sóc lại ưa nắng. Những điều kiện ở cái công viên nhỏ thiếu nắng này thì hầu như không thuận lợi cho việc trồng hoa hồng. Nhưng Hai Khéo vẫn nhận lời thực hiện gợi ý của Tám Hồng. Sau cái hợp đồng với công ty Hảo Hiệp bên Khu công nghiệp Hai đem lợi nhuận đáng kể cho Ánh Dương Tám Hồng lại giới thiệu cho Hai Khéo một hợp đồng khác lớn hơn: thầu trồng và chăm sóc dài hạn toàn bộ cây xanh cho công ty Hiện Hành của một nhà đầu tư Pháp mới xây dựng xong ở một huyện xa với diện tích lên đến ba mẫu tây. Hai Khéo tính toán: phần trích lợi nhuận cho Tám Hồng một nửa gửi cho riêng ông ta dưới hình thức quà biếu có giá trị cao nửa còn lại thừa sức chi phí cho việc chăm sóc thay đổi những bồn hoa hồng cho Sao Mai cả một năm. Mà cũng chưa chắc những cây hoa hồng tồn tại ở đây đến thời gian ấy một khi Tám Hồng lại thay đổi ý kiến!

- Này chú kia! Sao chú trồng toàn một loại bông màu hồng vậy? Còn màu vàng màu cam màu trắng sao không trồng xen kẽ vô cho đẹp?

Hai Khéo quay lại phía có tiếng nói của cô gái. Ông thoáng tự hỏi cô ta là ai mà ông chưa từng gặp ở Sao Mai này lại ăn nói trịch thượng với ông

như thế? Chưa kịp trả lời thì cô gái mà bây giờ ông đã đoán định được là một phụ nữ trẻ ngoài bốn mươi mà vẫn đẹp sắc sảo lại hỏi tiếp:

- Chú công tác ở bộ phận nào? Phòng hành chính hay bảo vệ?

Hai Khéo đã hiểu ra phần nào. Thứ nhất chắc chắn cô nàng này mới chuyển công tác đến đây nhưng với kiểu cách hỏi han người khác như thế thì chắc là phải giữ một nhiệm vụ gì quan trọng. Còn thứ nhì ông được hiểu là một công nhân chính do bộ đồng phục màu xanh mà ông đang mặc thói quen của ông khi đi hiện trường để nếu cần vẫn có thể xắn tay áo cùng làm với "lính" của mình. Kiểu cách của ông khác hẳn với cậu con trai Năm Giang lúc nào cũng phân định rõ ràng chức phận người lãnh đạo và nhân viên hoặc công nhân khiến nhiều phen cha con lời qua tiếng lại.

Ông mỉm cười trả lời cô gái:

- Tôi là "lính đặc biệt" của cô Út Minh. Chắc cô mới về Sao Mai nên không biết?

- Chú đừng đùa với tôi không xong đâu! Tôi về đây đã một tuần sao không biết chú là "lính đặc biệt" của Út Minh! Mà "lính đặc biệt" là cái gì? Coi ra chú cũng đã quá tuổi hưu rồi ai còn thuê mướn nữa! Mà chú vẫn chưa trả lời tôi tại sao lại chỉ có toàn loại màu hồng?

Hai Khéo lại đoán ra thêm một điều nữa khi nhớ tới một nội dung trong lần trò chuyện gần đây với Tám Hồng. Ông nhìn người phụ nữ hỏi:

- Cô là cô Sáu Oanh phải không?

- Sao chú biết?

- Cô về đây để nhận một cương vị lãnh đạo xí nghiệp phải không?

Gương mặt xinh đẹp của Sáu Oanh liên tục thay đổi sự biểu cảm. Đầu tiên là đôi mắt mở lớn ngạc nhiên kể đến là nụ cười tự hãnh và cuối cùng là câu hỏi đầy thiện cảm:

- Phải! Tôi chuẩn bị nhận chức... Phó giám đốc... Chú tên gì thứ mấy?

- Cô cứ gọi tôi là Hai Khéo!

- Trời! Thì ra là chú Hai Khéo! Xin lỗi chú nha! Tôi cứ tưởng chú là công nhân ở Sao Mai. Từ hồi còn ở bên sở Công nghiệp tôi đã nghe chú Tám nói nhiều về chú... Thế nào cũng có dịp tôi mời chú làm giúp một cái sân vườn nhỏ trước nhà... Mà sao không thấy "quân" của chú đâu cả?

- Hôm nay tôi chỉ tới kiểm tra xem tụi nhỏ nó làm ăn ra sao.

- Trước lạ sau quen... Tôi mời chú Hai qua căn-tin uống ly nước giải khát...

Hai Khéo nhìn đồng hồ tay từ chối:

- Cảm ơn. Tối giờ tôi phải tạt qua phòng kỹ thuật có chút việc rồi còn phải đi xuống huyện trông coi công trình ở công ty Hiện Hành... Vụ cái sân vườn của cô Sáu cô cứ yên tâm. Tôi sẽ cho người tới khảo sát vào một ngày sớm nhất... À còn cái vụ hoa màu hồng thì là thế này: ý của anh Tám Hồng là chỉ trồng màu hồng không xen vào bất cứ màu nào khác... Thôi nha tôi chào cô...

- Dạ... cháu chào chú...

Hai Khéo quay đi không giấu một nụ cười nhiều ý nghĩa khi nghe Sáu Oanh thay đổi cách xưng hô với mình...

***

Đúng là Hai Khéo có hai lý do để đến xí nghiệp Sao Mai hôm nay. Kiểm tra vườn hồng là việc thứ nhất nhưng chỉ là việc phụ. Việc thứ nhì mới là mục đích chính của ông: làm việc với phòng kỹ thuật để tìm hiểu thêm về kiểu máy ND5 mới được sản xuất đợt đầu và đã tung ra thị trường được non tháng nghe nói được bà con nông dân khen lắm. Ông có ý mua cho công ty Ánh Dương của mình một bộ máy này để sử dụng trong khâu làm đất chuẩn bị trồng cây xanh.

Kỹ sư Chuyên đang ngồi sau một chồng báo chí trên góc bàn và anh đang xem một tờ tạp chí in ấn nhiều màu sắc.

- Tôi đợi chú này giờ. Chú kiểm tra mấy bồn bông hơi kỹ đó nha chú Hai. Ngồi đi chú...

Chuyên bảo một nhân viên đi gọi nước mời khách lại bảo một cậu kỹ sư trẻ chuẩn bị bộ tài liệu kỹ thuật của máy ND5 cho khách. Hai Khéo cười cười:

- Tôi xin lỗi tới trễ vì phải tiếp chuyện với một tân lãnh đạo xí nghiệp Sao Mai.

- Chú nói ai? Chú Bảy phó giám đốc mới mất tháng trước trên đã bỏ nhiệm ai lên thay đâu!

- Chớ cô Sáu Oanh thì sao? Cô ấy tự giới thiệu với tôi là cô ấy chuẩn bị nhận nhiệm vụ phó giám đốc...

Không chỉ có kỹ sư Chuyên bật cười mà cả mấy người có mặt trong phòng kỹ thuật cũng cười!

- Nhờ chú Hai mà bữa nay tụi tôi mới biết là chuyện cô Sáu Oanh tự phong chức cho mình là có thật!

- Ủa! Vậy chớ cổ là gì?

- Mới chuyển công tác từ sở Công nghiệp tới đây. Trước mắt cổ là chuyên viên của phòng Kế toán... Có thể thôi! Nhưng thôi ta chấm dứt chuyện này ở đây. Chú Hai tới đây đâu có phải để nói chuyện cô Sáu Oanh phải không nào?

Hai Khéo móc túi lấy gói thuốc lá ra định lấy một điếu hút thì Chuyên chỉ tay vào tấm bảng nhỏ đặt trên bàn làm việc của anh ta có ghi dòng chữ: "Không hút thuốc lá trong phòng kỹ thuật".

- Xin lỗi...

Hai Khéo cất gói thuốc nhưng không mấy hài lòng.

***

Mười một giờ tiễn Hai Khéo về kỹ sư Chuyên mở hộp thư điện tử của mình soạn lá thư ngắn gửi cho Út Minh:

Chị nên nhắc cô Sáu Oanh chấm dứt việc tự giới thiệu mình là phó giám đốc xí nghiệp. Dù đó có là dự kiến của chị hay của lãnh đạo cấp trên tôi cũng sẽ phản đối.

Chú Hai Khéo đã đồng ý mua hai chiếc máy ND5. Bây giờ thì chắc chị đã yên tâm. Cuối tuần này tôi sẽ sơ kết đợt bán hàng đầu tiên. Có cả đề nghị khen thưởng cho tập thể phòng Kỹ thuật đặc biệt là kỹ sư Xuân Lan phó phòng của tôi xin chị lưu ý cho.

***

Chương 7

Út Minh không ngạc nhiên trước ý kiến của kỹ sư Chuyên. Theo thăm dò của chị thì hầu hết cán bộ chủ chốt của Sao Mai đều đánh giá thấp trình độ năng lực và nhất là cách ứng xử cùng tính tình của Sáu Oanh. Chỉ có một người không biết sự thực ấy là Sáu Oanh! Điều khó xử cho Út Minh là mặc dù được chị thông báo phản ứng của mọi người Tám Hồng vẫn giữ nguyên ý định tiến cử Sáu Oanh và thậm chí thay vì là trưởng hồng Kế toán thì lại là vị trí đang bỏ trống của Bảy Hòa. Nghĩa là Sáu Oanh không tự mình nghĩ ra việc "tự giới thiệu" chức vụ tương lai mà căn cứ vào ý định của Tám Hồng.

"Con nhỏ giỏi lấy lòng chú Tám thật! Nó được cái miệng ăn nói ngọt ngào luôn làm cho những người nó quý trọng hoặc muốn nhờ vả được vừa lòng. Làm sao để cho nó thay đổi phần nào cái tính kênh kiệu và hiểu là thời bây giờ chỉ có sự được lòng cấp trên thôi thì chưa đủ để một người tiến thân vững chắc!"

Nghĩ về Sáu Oanh Út Minh không khỏi chạnh nghĩ đến chính bản thân mình. Nhiều lúc chị có cảm giác mình đang bơi trong một dòng nước ngược mà sức mình thì có hạn chưa biết lúc nào sẽ phải buông tay phó mặc... Sao Mai được xếp vào Top 5 đơn vị ăn nên làm ra của ngành công nghiệp địa phương chị thì có tên trong danh sách những giám đốc giỏi. Út Minh vừa tự hào vừa lo lắng. Lãnh đạo công tác sản xuất kinh doanh của một đơn vị thuộc ngành cơ khí như Sao Mai người giám đốc phải có hiểu biết nhất định về máy móc thì mới đủ tự tin đưa ra những quyết định có liên quan đến sự cải tiến khoa học kỹ thuật. Cứ nhìn việc sản xuất máy ND5 thì rõ. Vượt qua khuyến cáo của Tám Hồng Út Minh ủng hộ cho thực hiện dự án sản phẩm mới của phòng Kỹ thuật không phải dựa vào hiểu biết chuyên môn của mình mà chị chỉ đặt cơ sở trên lòng tin vào khả năng của kỹ sư Chuyên cùng các cộng sự của anh. May mà bước đầu loạt máy ND5 đã thuyết phục được người tiêu dùng là những nông dân luôn lấy hiệu

quả thực tế làm thước đo. Cũng từ thực tế này trong lòng Út Minh nảy ra một ý tưởng mà liền đó chính chị lại rụt rè cho rằng quá táo bạo: giá như chị có một phó giám đốc phụ trách chuyên môn như kỹ sư Chuyên!

Cực kỳ khó khăn! Út Minh tự kết luận như thế sau khi cân nhắc mọi mặt kể cả sau cuộc nói chuyện điện thoại ngắn với phó giám đốc sở Công nghiệp.

"Chào chú Mười! Cháu Út Minh đây!"

"Chú chuẩn bị vào họp có gì cháu nói ngay đi"

"Dạ cháu xin ý kiến chú một việc... thực ra đây mới chỉ là một ý tưởng bắt chợt của cháu..."

"Cháu nói đi đừng có vòng vo thế nữa"

"Dạ... chú xem liệu có thể giao cho kỹ sư Chuyên nhiệm vụ phó giám đốc Sao Mai không hả chú?"

"Chú nói liền. Khó đấy! Mặc dù ý kiến của cháu có phần hợp lý. Để chú suy nghĩ thêm vậy"

"Cháu cảm ơn chú..."

Buổi tối nay rảnh rang Út Minh tranh thủ ý kiến của Tư Thanh về chuyện này. Tư Thanh vẫn như mọi lần vừa nói chuyện với vợ vừa xem phim trên ti vi.

- Chú Tám Hồng chắc chắn là không ủng hộ em rồi phải không?

- Vâng. Cả đến việc đề bạt anh Chuyên lên trưởng phòng trước đây mà chú ấy còn không hài lòng nữa là...

- Nhưng em có chắc chắn anh Chuyên đáng tin cậy không?

- Em tin là anh ấy đủ khả năng lãnh đạo và điều hành đội ngũ kỹ sư cùng thợ kỹ thuật làm chuyên môn...

- Không! Anh hỏi là sự tin cậy về mặt chính trị kìa! Gia đình anh có tới hai người chị đi nước ngoài thời kỳ vượt biên rồi...

- Thật khó nói là tin hay không tin. Chỉ biết rằng anh làm việc gì cũng toàn tâm toàn ý lại đang là đối tượng Đảng...

Tư Thanh không nói tiếp vì phim đang hồi hấp dẫn với trận đánh giữa nhân vật đại hiệp với một bọn người bịt mặt. Anh luôn nghĩ "Kỹ xảo điện ảnh của người ta hơn hẳn nước mình" và chăm chú theo dõi. Cũng đánh đấm cũng đâm chém tay chưa chạm người kiếm chưa xuyên thịt nhưng

hình ảnh của họ cứ lướt thật nhanh cộng với âm thanh của những sự va chạm được thực hiện hợp lý đã đánh lừa được người xem. Họ "bịa như thật" trong khi mình thì "bịa như bịa". Có lần Tư Thanh nói thế và đã bị một số anh em trong cơ quan phản đối cho là anh "vọng ngoại".

- Có phải anh Chuyên sắp kết thông gia với chú Mười không hả Út?

- Chưa có gì đâu. Mới chỉ là cậu Khanh để ý con bé Như Bình hay tới thăm khi nó ở Sài Gòn về... Anh thấy thế nào? Về cặp ấy đó mà...

- Cũng xứng. Một bên là kỹ sư trẻ có việc làm ổn định một bên là cô được sĩ tương lai... Tuổi tác cũng tốt dường như hai đứa nó hơn kém nhau năm bảy tuổi gì đó thì phải...

- Nhưng sao anh lại hỏi em chuyện hai đứa nhỏ?

- Em không nghĩ ra à? Nếu hai bên là thông gia với nhau thì rất thuận lợi cho anh Chuyên...

- Em hiểu rồi...

- Tóm lại ý anh là thế này. Để thực hiện được ý muốn đề bạt anh Chuyên em không nên trực tiếp đề xuất. Mọi gợi ý về anh phải là từ chú Mười...

- Em hiểu rồi...

Út Minh đứng lên.

- Em xuống phòng làm việc một lát...

Chị ngồi vào bàn mở máy vi tính. Ý kiến của Tư Thanh đã giúp chị cảm thấy nhẹ nhõm nhìn ra một hướng mở cho vấn đề. Lâu lắm rồi chị mới lại thấy Tư Thanh tỏ ra có bản lĩnh và bớt mặc cảm thua kém vợ. Út Minh muốn thực hiện ngay ý kiến của chồng. Chị soạn một lá thư dài trình bày mọi việc về kỹ sư Chuyên về Sáu Oanh cùng nhận xét ý định của mình. Cuối thư chị đề nghị được Mười An với quyền hạn phó giám đốc sở có cách giúp chị cũng là tạo điều kiện cho Sao Mai phát triển.

Thư gửi đến địa chỉ E-mail của Mười An xong Út Minh tắt máy. Trước khi trở về phòng mình chị rảo qua phòng hai đứa con. Hoàng Tâm đã ngủ say trong khi Hoàng Nga còn ngồi nơi bàn học. Chị muốn bước vào động viên con gái một tiếng nhưng rồi lại thôi... Tội nghiệp con bé chắc nó lại bị "bí" bài tập toán lý hóa gì đây...

Tư Thanh nghe động nằm xoay lại. Anh choàng tay ôm vợ. Một cảm giác rạo rức mau chóng trở thành mãnh liệt xuất hiện nơi Út Minh khi chị nghĩ đến những đêm vợ chồng dịp gần đây. Không phải là sự gần gũi vợ chồng của thời mới kết hôn với niềm vui thú khi nghĩ đến sự ra đời của một đứa con nghĩ đến những ngày được làm cha làm mẹ chăm sóc cho đứa trẻ sơ sinh... Từ khoảng một hai tháng nay Tư Thanh đã khiến cho chị chợt nhận ra rằng những đêm vợ chồng bây giờ giữa hai người phải còn đi tìm niềm hoan lạc cho mỗi người và chị đã dần trở thành đồng lõa với chồng.

Út Minh cũng choàng tay qua siết lấy bờ vai rộng như vai gấu của chồng...

***

Khi Tư Thanh giật mình thức dậy vì tiếng nói mơ của vợ anh không đỡ được giấc ngủ tiếp tục nữa. Chắc Út Minh lại mơ thấy giấc mơ cây đa cổ thụ ở xí nghiệp Sao Mai đổ một nửa vào phòng giám đốc của mình như nhiều lần chị từng kể cho anh nghe. Tư Thanh cảm thấy mình thật có lỗi với vợ. Trong khi Út Minh hồn nhiên hưởng ứng với chồng chị làm sao hiểu được những gì mới xảy ra trong cuộc đời anh...

Sau lần đi ăn trưa với nhóm Hoàng Kim Tư Thanh được đưa trở về văn phòng trong tư thế đã tỉnh rượu ít ra cũng bảy tám phần. Mà không tỉnh cũng phải tỉnh thôi khi mà trên đường về Nguyễn Đát ghé sát tai Tư Thanh hỏi: "Em út phục vụ anh Tư tuyệt chứ? Đệ nhất người đẹp ở Hương Đồng đó". Tư Thanh không nói gì không thể nói gì khi anh biết rằng mình đã sa bẫy của nhóm Hoàng Kim. Nguyễn Đát khoe: "Làm ăn bây giờ phải khéo léo như Hương Đồng mới xong. Lấy những dịch vụ "Xanh - Sạch - Đẹp" để làm bình phong cho những dịch vụ "tươi mát" khác là một sáng tạo đáng được thưởng huy chương..."

Về đến nhà ngồi một mình xem ti vi đợi vợ về Tư Thanh không ngớt lo lắng khi anh không thể tự trả lời câu hỏi: cô gái đã đến với anh khi anh say rượu có sử dụng biện pháp an toàn không? Nếu chỉ vì một phút buông thả mà rồi anh vướng phải bệnh hoạn thì không hiểu nổi những gì sẽ diễn ra cho anh sau đó... Buổi tối nằm bên vợ dù nhận ra vợ mình đã sẵn sàng Tư Thanh vẫn giả vờ một ngủ thiếp đi... Sáng hôm sau anh hẹn gặp người bạn thân là bác sĩ ở bệnh viện tỉnh để nhờ cố vấn. Một tuần lễ sau đó sau khi

nhận được những kết quả xét nghiệm đánh dấu âm anh mới dần yên tâm. Mặc dù vậy anh vẫn vờ đang bị bệnh để tránh phải gần gũi vợ.

"Bệnh" của Tư Thanh kéo dài non tháng cho đến một hôm anh quyết định tự mình chạy xe gắn máy tìm đến nhà hàng khách sạn Hương Đồng. Đóng vai một người chủ đợi khách nhưng khách không đến anh hỏi chuyện cậu nhân viên phục vụ về dịch vụ khách sạn. Khi nhận phòng ngủ anh lại dò hỏi cầu may về cô gái mà mình cũng chưa biết là ai của hôm nào. Chờ phòng nghỉ mãi mới nhớ ra và vui vẻ ra điều kiện:

- Nếu đúng là người ông muốn tìm thì ông phải thưởng cho tôi đấy nhé!

Tư Thanh đâu tiếc một khoản tiền nhỏ để gặp được người anh muốn gặp. Cô gái được đưa đến thoạt đầu vẫn chưa nhận ra khách là ai. Nhưng sau khi Tư Thanh nhắc đến tên Nguyễn Đạt thì cô ta nhận ngay mình chính là người đã đến với Tư Thanh ngày ấy. Cô ta kể lại là anh đã say thế nào hôm ấy mặc bộ quần áo màu gì rồi bụm miệng cười: "Xin lỗi anh nha. Hôm đó anh xin quá. Em làm gì thì làm tới phần anh thì anh cứ như con rùa lật người không nổi". Tư Thanh tin là anh đã tìm được đúng người muốn tìm. Anh hỏi ngay: "Vậy chớ hôm đó em có xài..." - "Biết rồi ông xã yêu quý của em ạ. Anh cứ yên tâm đi. Chuyện đó thì bọn em còn lo chu đáo hơn mấy anh nhiều. Bộ chỉ có đàn ông các anh mới sợ bệnh hoạn sao? Bọn em đâu chỉ sợ bệnh mà còn sợ bầu bì nữa kìa... Hiếu chưa ông xã? Nếu ông xã không tin thì hôm nay thử yêu cầu yêu nhau không an toàn coi em có chịu không?". Tư Thanh đã hoàn toàn yên tâm và thấy không còn lý do gì để ở lại. Anh lấy tiền ra bảo là bồi dưỡng cô gái. Cô ta cầm tờ giấy bạc nhét lại vào túi áo anh rồi ghé sát tai anh rủ rỉ: "Bộ anh không muốn tụi mình diễn lại cảnh hôm đó sao? Nha! Nhưng hôm nay nhất định khi tới phiên là ông xã phải chứng minh mình là một người đàn ông thực sự đó ghen".

Tư Thanh không chống cự được với một cô gái có nhiều ngón nghề điêu luyện cũng không tự chống cự được những ham muốn của chính mình...

Sau lần đó Tư Thanh trở lại với tâm trạng bình thường. Đôi khi anh tự trách mình sao lại để trở thành hư đốn đến thế sao lại không cưỡng nổi sự ham muốn nhục dục... Nhưng rồi anh lại tự biện hộ cho mình... Anh "ăn bánh trả tiền" sử dụng biện pháp an toàn không để cho ai biết thì... chắc

chẳng sao! Ngoài năm mươi tuổi rồi anh cũng cần có những lúc sống cho riêng mình trước khi bước vào tuổi già lực bất tòng tâm...

Út Minh trở mình. Tư Thanh kéo mền đắp ngang ngực vợ rồi ngồi dậy khẽ mở cửa bước ra sân thượng... Hai chậu sứ Thái Lan hai chậu bông giấy của công ty Ánh Dương tặng không phải mùa bông lá xanh mơn mớn. Những chiếc lá dày của bông sứ nổi gân có lẽ đang ngủ say trong khi vài cánh lá hoa giấy rung nhẹ như giật mình nhận ra Tư Thanh đứng cạnh tự hỏi vì sao anh lại có mặt ở đây vào giờ khắc này?

Mùa mưa năm nay có thể coi như đã chấm dứt. Đêm khuya đường phố vắng im lặng. Chỉ có những xáo động không thể nào yên trong lòng Tư Thanh.

Chương 8

Nhà Mươi An ở khu ngoại ô thành phố nên ngoài căn nhà lợp ngói ba gian vừa được cậu con trai kỹ sư xây dựng sửa chữa lại và trang bị một số tiện nghi nội thất còn có một cái vườn hơn ngàn mét vuông mà ông trồng đủ loại cây ăn trái. Đặc biệt ông cho đào một cái hố rộng đến bốn mét đường kính sâu hơn hai mét mua đất và cây giống từ xứ buổi cách nhà mình hơn hai chục cây số về trồng quyết tâm có trong vườn một cây bưởi đặc sản.

Mươi An chỉ còn hai cha con trong ngày khi cả hai đi làm nhà khóa trái cửa để đó. Những ngày nghỉ trong khi cậu con trai thường phải tiếp khách mà phần đông là bạn bè cũ thì người cha dành thì giờ mặc võng nằm đọc báo đọc sách một mình ngoài vườn. Buổi trưa khi con và đám bạn mời vào ăn cơm ông mới chiều ý chúng có mặt cho vui.

Sáng chủ nhật này cũng không ngoại lệ. Lúc tám giờ ăn xong tô mì gói nấu thêm trứng nhâm nhi hết ly cà phê và một liều thuốc lá tự hạn chế mỗi ngày Mươi An lấy tờ báo địa phương cầm tay bước lững thững ra vườn. Trước khi đi ông hỏi con trai:

- Hôm nay con nhắm chừng xem đám bạn nào sẽ tới chơi đây?

Khanh lắc đầu:

- Tuần qua nhiều việc con mệt quá. Con mong đừng có đưa nào đến để được nằm nghe nhạc một mình thư giãn...

- Vậy thì ba chúc con được như ý. Nhưng... trưa nay cha con mình sẽ ăn món gì?

- Đỡ bữa trưa cơm hộp chiều con sẽ xuống bếp làm món tươi...

Nói với con như vậy nhưng Mươi An không tin là Khanh sẽ không có khách. Hơn ai hết ông hiểu con mình. Từng một thời gian dài từ hồi lớp tám tới khi tốt nghiệp trường Bách Khoa Khanh luôn ở trong nhóm thủ lĩnh thanh niên. Hoạt động sôi nổi để hòa đồng Khanh có nhiều bạn bè ở khắp nơi thuộc nhiều giới. "Rồi xem... Mình sẽ chẳng phải ăn cơm hộp trưa

nay đâu". Ông lẩm bẩm một mình khi nằm xuống chiếc võng mắc giữa hai gốc cây mận đỏ đang cho trái lúc lỉu từng chùm.

Mở tờ báo theo thói quen Mươi An xem phần tin tức trang nhất trước. Không có gì mới lạ so với những thông tin ông đã biết qua họp hành và làm việc trong tuần. Lật sang trang 2 xem tiếp phần tin ông đọc được bản tin về Xí nghiệp Sao Mai. Nội dung chính của tin là việc sản xuất thành công sản phẩm mới máy ND5. Người phóng viên kết luận: "Đây là kết quả không những của sự sáng tạo cải tiến về khoa học kỹ thuật mà còn của sự mạnh dạn quyết định đổi mới và thiết thực đáp ứng đúng và đủ yêu cầu của người nông dân". Mươi An mỉm cười nghĩ: Nếu cậu phóng viên này biết rằng để có được quyết định cho sản xuất ND5 kỹ sư Chuyên đã nặng lời với giám đốc Út Minh thế nào và ông với tư cách một phó giám đốc Sở Công nghiệp đã phải can thiệp thế nào kể cả một lần to tiếng với Tám Hồng...

Mươi An gấp tờ báo đặt trước ngực bỏ kính vào túi áo lim dim mắt nghỉ ngơi tiếp.

Ông đã nhận được thư riêng của Út Minh gửi bằng E-mail mấy hôm nay sau cuộc điện đàm ngắn hôm trước đó. Ông thầm khen Út Minh là người biết mình biết người và đặt nhiều hy vọng vào cô giám đốc này. Những phân tích nhận xét về người cộng sự đang là trưởng phòng kỹ thuật của cô cũng rất chính xác và thực tế. Ông đồng ý với Út Minh là nếu Chuyên trở thành phó giám đốc phụ trách sản xuất thì Sao Mai không mấy chốc sẽ có thêm nhiều mặt hàng mới không những tiếp cận tốt với nông dân trong vùng trong nước mà còn cả triển vọng xuất khẩu ra một số nước Châu Á Châu Phi. Việc đề xuất bỏ nhiệm Chuyên từ Sở như Út Minh viết trong thư và xem như một cách làm "tế nhị" với Tám Hồng thực ra không có gì khó và càng không phải là ưu tiên cần giải quyết. Cái vương lớn nhất ở chỗ Chuyên chưa phải là Đảng viên. Vẫn có ngoại lệ đấy nhưng ngoại lệ có áp dụng được cho anh ta hay không thì một mình ông vào lúc này chưa thể biết được.

"Hay là sáng nay mình gặp Chuyên trao đổi với cậu ta đôi điều xem sao!"

Nghĩ là làm. Mươi An lấy điện thoại di động trong túi áo pygiama ra bấm số của Chuyên.

- Chuyên đó phải không? Mươi An đây. Cậu có rảnh không qua nhà gặp mình một lát đi... Không có gì quan trọng đâu... Nói chuyện khào với nhau ấy mà... Rồi... Mình đợi...

Khi Mươi An đang xem bài tường thuật một vụ án ma túy ở hai trang giữa thì ngoài cổng có nhiều tiếng xe gắn máy. Ngẫu nhiên mà kỹ sư Chuyên đến cùng lúc với hai người bạn của Khanh.

Khách chia ra hai nơi với hai người chủ nhà. Khanh đem ra vườn thêm một cái vũng dù trở tài kỹ năng Đoàn viên trong phút chốc đã mời khách của ba an tọa đối diện. Chính giữa họ là một cái bàn nhựa và ấm trà. Làm xong nhiệm vụ của mình anh kỹ sư trẻ chào để vào nhà trong tiếp khách của mình sau khi không quên hỏi thăm "tuần này bé Như Bình có về thăm nhà không chú?".

Còn lại hai người lớn kỹ sư Chuyên cười cười nói với Mươi An:

- Anh Mươi coi đó tới bây giờ mà Khanh nó vẫn còn gọi con Như Bình của tôi là "bé"... Cũng một cô sinh viên Dược năm thứ nhì rồi chớ bộ!

- Cậu thấy tình cảm hai đứa nhỏ với nhau thế nào?

- Thú thật tôi không thể hiểu hết. Bên ngoài thì cứ như anh em trong nhà vậy đó còn bên trong thì... chịu thôi! Có lẽ mình già rồi khó đồng cảm mà nhận ra cái gọi là tình yêu của đám trẻ bây giờ...

- Mình lại thấy đơn giản hơn cậu. Mình tin rằng thằng con mình muốn tiến tới với cháu Như Bình. Nhưng nó muốn con bé được yên tâm học hành cho tới khi ra trường... Nay mình hỏi thật. Nếu đúng như thế thì cậu có gả con cho con trai mình không?

- Dĩ nhiên là tôi ủng hộ rồi. Nhưng dù sao thì chuyện ấy cũng phải do chính bọn trẻ chúng quyết định...

Mươi An đưa tờ báo cho Chuyên:

- Cậu đọc số báo này chưa?

- Tôi đọc rồi anh Mươi ạ. Họ đưa tin sản xuất ND5 của Sao Mai.

- Cậu có mừng không?

- Mừng chớ anh. Mừng lắm! Anh Mươi biết rõ mà. Tôi đã gặp biết bao nhiêu khó khăn ngăn cản... Kể cả phải nặng nhẹ giận dỗi với Út Minh... Nói thiệt với anh Mươi tôi không đồng ý chuyện chú Tám Hồng cứ có ý kiến xen vào công việc nội bộ của Sao Mai như hiện nay... Chuyện sản xuất

mặt hàng mới của tôi chú Tám cho là "đầy tính phiêu lưu của con buôn". Chuyện làm cái công viên truyền thống dưới bóng cây mà đòi lúc nào cũng có hoa nở đẹp cũng thật là vô lý... Rồi bây giờ lại đưa cô Sáu Oanh về gợi ý nhận chức phó cho Út Minh... Tôi không phục chút nào... Có cái gì đó đụng chạm tới tự ái của anh em trí thức tụi tôi...

- Cậu cứ nói hết ý của cậu đi...

- Anh Mười cho phép tôi hỏi câu này: anh Mười hiểu thế nào về chữ Dụng?

- À... mình hiểu nôm na Dụng là sử dụng...

- Không hẳn chỉ có thế. Trong phép dùng người người ta có thể "lợi dụng" ai đó có thể "sử dụng" ai đó theo kiểu "dụng nhân như dụng mộc". Người trí thức không chấp nhận cả hai kiểu "dụng" đó. Chúng tôi muốn được "trọng dụng" nghĩa là bên cạnh việc tạo điều kiện cho chúng tôi phát huy hết khả năng của mình thì các nhà lãnh đạo còn phải đặt niềm tin vào chúng tôi giao cho chính chúng tôi chịu trách nhiệm về việc làm của mình...

- Mình hiểu cậu muốn nói gì...

- Nói thẳng ra là tôi nghĩ rằng chú Tám không tin tôi!

- Cậu có quyền nghĩ như thế... Thôi bây giờ cậu nói cho tôi nghe ý kiến của cậu về một việc này đi nhé!

- Anh Mười cứ tin là thằng em này luôn nói đúng điều mình nghĩ trong lòng dù vẫn biết sự thật thường làm mất lòng...

- Nếu mình nói là mình tin cậu thì cậu có tin là mình thật lòng không?

- Với anh Mười thì tôi tin...

- Tốt lắm! Vậy cậu nói cho mình nghe xem giữa cậu và Sáu Oanh ai xứng đáng thay thế Bảy Hòa hơn?

- Anh Mười muốn cài tôi vô thế kẹt chẳng? Không sao đâu. Dù đây là câu hỏi có liên quan đến mình và có thể gây hiểu lầm nhưng tôi vẫn nói thật lòng là tôi vẫn xứng đáng hơn! Cô Sáu Oanh có thể có hiểu biết chút ít về quản lý nhưng tính cách của cô ấy thì hoàn toàn không phải là tính cách của một lãnh đạo thuyết phục được quần chúng. Cô ấy chỉ có thể làm cho người ta sợ mà không thể làm cho người ta mến phục...

- Còn cậu?

Mười An cười hỏi.

- Dĩ nhiên... có thể tôi còn và sẽ còn làm mất lòng nhiều người và cũng còn một số khuyết điểm nào đó còn một số hạn chế nào đó trong chuyên môn. Nhưng... tôi vẫn làm được việc hơn... Thí dụ như việc sản xuất ND5. Nếu tôi có quyền sẽ còn ND6 ND7 lần lượt ra đời...

- Cậu có chủ quan quá không đấy? Hoặc thậm chí... cậu có... tự kiêu không?

- Xin tùy anh Mười nhận xét. Tôi không trả lời câu hỏi này... Ủa mà nãy giờ là "nói chuyện khào" đó sao anh Mười?

- Thì cứ cho là như vậy đi...

- Thôi để tôi kể cho anh Mười nghe một câu chuyện tiểu lâm này...

***

Chương 9

Sáu Oanh không thuộc thành phần được dự giao ban công tác hàng tuần công việc mà chị được phân công cũng chẳng có gì nhiều nên suốt buổi sáng thứ hai đầu tuần chị bồn chồn khó chịu ngồi nơi bàn làm việc của mình trong phòng kế toán một lúc lại bỏ ra đi vòng vòng trong khuôn viên xí nghiệp.

Theo cùng những bước chân chán nản của Sáu Oanh là bao nhiêu câu hỏi chưa được trả lời. Chị đã hỏi Út Minh việc bổ nhiệm mình đã tiến hành đến đâu rồi thì người bạn thuở học trò bảo là chờ ý kiến của Sở. Tranh thủ có dịp lên Sở chị thăm dò phó giám đốc phụ trách tổ chức hành chính thì chú Mười An lại nói chưa có đề nghị của cơ sở chuyển lên. Chỉ có chú Tám Hồng cũng bức xúc như chị. Chú hứa sẽ tác động thêm với Út Minh và với cả Mười An. "Nhưng cháu cũng nên gặp thẳng Út Minh một lần nữa để hỏi coi nó có ủng hộ cháu hay không? Nếu nó nói không chú sẽ giới thiệu cháu qua nơi khác. Đạo này chú thấy Út Minh nó bưng bưng thế nào ấy...".

Sáu Oanh không hề muốn chuyển đi đâu vì như thế thì nhục nhã lắm. Nhưng chị vẫn nghe lời Tám Hồng sáng nay chờ giao ban xong liền chặn Út Minh trên đường về phòng giám đốc xin gặp.

Đi ngang phòng Phó giám đốc của chú Bảy Hòa còn khóa trái Sáu Oanh hỏi:

- Liệu đến chừng nào thì mày mới cho mở cửa căn phòng này?
- Việc ấy tao không có quyền quyết định... Nhưng thôi vào phòng tao uống nước rồi hãy nói...

Ngồi đối diện nhau Sáu Oanh giơ tay ngăn Út Minh rót nước:

- Tao không uống trà. Tao cũng không đến đây để uống trà. Tao chịu hết nổi rồi... Mấy tháng qua tao chẳng thấy có một chuyển biến nào về công việc của mình như mày đã hứa...

- Không! Mày làm rồi... Tao chưa hề hứa hẹn gì với mày...

- Nhưng trong lần gặp tao và chú Tám khi chú Tám gợi ý mà mày đã không phản đối...

- Không phản đối đâu có nghĩa là đồng ý...

- Vậy nghĩa là mày không đồng ý?

- Khổ quá tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi... Việc của mày tao đã báo cáo với Sở và xin Sở quyết định...

- Mày nói giỏi lắm tao không cãi được. Thôi thì tao yêu cầu mày lần chót mày cứ nói thẳng ra mày có đề nghị cho tao một vị trí lãnh đạo nào ở Sao Mai hay không?

- Đề nghị của Xí nghiệp chứ không phải đề nghị của riêng tao. Tao nói thật nhé! Đã mấy lần tao đưa ra bàn trong Chi bộ trong ban lãnh đạo xí nghiệp cả hai chức vụ mà chú Tám gợi ý cho mày nhưng vẫn chưa thông qua tập thể được... Tao khuyên mày hãy kiên nhẫn...

- Đủ rồi... Tao cảm ơn mày đã nói thẳng với tao điều ấy... Tao về phòng Kế toán đây...

Sáu Oanh đứng lên với vẻ mặt giận dữ. Không bực mình sao được khi cả đến chức vụ Phó phòng Kế toán - tiền đề để sẵn sàng thay thế Trưởng phòng sẽ về hưu người ta cũng không ủng hộ chị. Từ một chuyên viên cấp Sở về Xí nghiệp trực thuộc này cũng chỉ làm chuyên viên thì chị thay đổi nơi công tác làm gì!

Rời khỏi phòng giám đốc xuống thang lầu trở lại phòng Kế toán Sáu Oanh nói với trưởng phòng Hai Tài:

- Cháu có việc bận ở nhà xin chú cho nghỉ không lương một ngày...

Không đợi người phụ trách trả lời đồng ý Sáu Oanh lấy túi xách bỏ đi.

Chị vừa dắt xe ra khỏi nhà để xe nội bộ đã nổ máy chạy thẳng ra cổng xí nghiệp bất chấp quy định cấm chạy xe trong khuôn viên.

Ra khỏi xí nghiệp thì cơn giận của Sáu Oanh hạ xuống đôi chút. Chị chưa hề định sẵn trong đầu là sẽ đi đâu vì cái lý do "nhà có việc bận" chỉ là lý do để nói. Vậy thì chị sẽ đi đâu bây giờ?

***

Mười An tiến Tám Hồng ra tận cổng Sở mới quay trở lại phòng làm việc của mình. Là lãnh đạo chịu trách nhiệm tổ chức không ít lần ông gặp phải trường hợp "đau đầu" như lần này. Để bố trí công tác cho một người ngoài

năng lực chuyên môn ông còn phải xét đến nhân thân lập trường tư tưởng... Đó là chưa kể phải tính trước mối quan hệ cá nhân mức lương... của người đó với những đồng nghiệp tương lai của họ.

Trường hợp Sáu Oanh thì ông quá rành vì cô ta có nhiều năm làm chuyên viên ở phòng Kế toán của Sở. Khi nghe tin cô ta xin chuyển công tác về Sao Mai ông đã khuyên là không nên. Sở là nơi làm việc theo tính chất văn phòng khác với Xí nghiệp là nơi trực tiếp "đầu sóng ngọn gió". Nhưng Sáu Oanh vẫn cương quyết xin đi vì "Ở Sao Mai có Út Minh là bạn thân". Hôm nay Tám Hồng đến gặp ông cũng vì chuyện Sáu Oanh và đưa ra nhiều đề nghị. Ông gạt đi và chỉ hứa sẽ suy nghĩ kỹ miễn sao Sáu Oanh có một chức vụ rõ ràng thay vì chỉ là chuyên viên như hiện nay. Tám Hồng ra về không mấy hài lòng nhưng ngoài mặt vẫn phải tươi cười "trăm sự nhờ chú Mươi". Dù thế nào đi nữa ngoài tuổi tác lớn hơn thì Tám Hồng vẫn là cấp dưới của Mươi An kể từ khi ông ta còn là đảng viên hoạt động bí mật tại Sao Mai trước 1975.

Ngồi chưa ấm chỗ thì Mươi An lại nghe tiếng gõ cửa. Mời khách vào ông nhận ra là Sáu Oanh. Cô ta đứng trước mặt ông nước mắt lưng tròng:

- Chú Mươi... cháu chịu hết nỗi rồi... cháu nhục lắm... Chú phải xử lý cho cháu mau lên mới được...

- Lau nước mắt đi rồi ngồi xuống đó. Chuyện đâu còn có đó mà. Tám Hồng cũng mới ghé đây...

Sáu Oanh nghe lời ngồi xuống nhưng vẫn sứt sùi:

- Nếu chú không xử lý thoả đáng cháu sẽ xin về hưu non...

- Chờ thêm một hai tuần nữa rồi tính chuyện về hưu non hay không cũng chưa muộn mà...

Đôi mắt Sáu Oanh chột ráo hoảnh:

- Vậy là chú Mươi đã có hướng giải quyết rồi sao?

- Phải! Nếu lúc đó không bằng lòng thì cứ viết đơn về hưu chú sẽ duyệt!

- Cháu xin lỗi... cháu buồn mà nói thế chớ cháu còn muốn được làm việc... cháu còn muốn cống hiến mà...

- Vậy bây giờ cháu về được chưa?

- Dạ... được... cháu cảm ơn chú Mươi...

Sáu Oanh đi ra với bước chân phấn khởi khác hẳn lúc vào.

Mười An nhìn theo cô ta khẽ lắc đầu... Rồi ông lại khẽ lắc đầu lần nữa. Ông đang tự trách sự yếu đuối tình cảm của mình khi quyết định sẽ cho Sáu Oanh nhận một chức vụ ở Sao Mai mà ông thừa biết là cô gái không xứng đáng...

Chương 10

Hai Khéo kiêu từ về trước. Sáu Oanh tiễn khách ra tận quốc lộ luôn miệng nói cảm ơn ông đã giúp cô có một khoảng sân vườn thật đẹp. Ông nói khi mở cửa bước lên băng sau xe hơi của mình:

- Thôi cô Sáu vào đi. Bạn bè cô đang chờ trong đó...

Cậu lái xe hỏi:

- Đi đâu bây giờ ông Hai?

- Đưa tao về chi nhánh Tân Phước rồi mày quanh về nhà nghỉ. Chừng ba giờ chiều quay lại đón tao thẳng đường đi huyện luôn nhớ dặn con vợ mày là tối nay ngủ lại huyện.

Chiếc xe quay đầu về hướng trung tâm thành phố vượt qua khu du lịch văn hóa với hai con rồng nằm châu nơi cổng vượt qua hai dãy phố có những ngôi nhà cao tầng xen lẫn những ngôi nhà cũ kỹ hơn mà chủ nhà chưa có điều kiện thay đổi khi con đường được mở rộng từ một năm trước. Một hai chỗ bên đường còn là đất trống chỉ xây tường để sẵn hoặc có gắn tấm bảng "Bán đất hỏi tại...".

Khi xe rẽ trái về hướng ngoại ô Hai Khéo dựa ngửa người thư giãn. Hai ly rượu thuốc mà Sáu Oanh mời ép ông uống không hiểu ngâm những thứ gì mà uống vào thấy khỏe người hẳn ra. Hôm nay cô ta tỏ ra phấn khởi lắm. Mới nhận được quyết định bổ nhiệm chức vụ Phó phòng Kế toán ở Sao Mai mà! Cô ta tươi cười giới thiệu "Khách toàn là người nhà chỉ thiếu chú Mười đi Thủ Đức ăn giỗ thật đáng tiếc" và đúng như thế thật. Hai Khéo thấy chỉ có Tám Hồng và giám đốc Út Minh là những người có liên quan đến Sao Mai cũng là hai người thân thiết của chủ nhà; còn lại tất cả là người nhà của Sáu Oanh: người mẹ tóc bạc phơ lưng còng như dấu hỏi của cô hai cậu em trai một cô em gái và mấy đứa cháu lóc nhóc...

Nghĩ cho cùng cũng thấy tội nghiệp Sáu Oanh. Nghe đâu hỏi còn tuổi thanh niên cô gái đã có người yêu. Rồi sau đó không hiểu tại sao hai người

lại chia tay chàng lấy vợ đến nay công việc ổn định cửa nhà tử tế gia đình hạnh phúc trong khi đó thì nàng vẫn sống độc thân.

- Nè mà thấy cô chủ nhà thế nào? Nói đúng như mà nghĩ tao nghe coi...

Hai Khéo hỏi cậu lái xe vì lúc ăn cậu ta ngồi cạnh ông.

- Thế nào là về cái gì chứ ông Hai?

- Mọi mặt!

- Cô ấy đẹp.

- Đúng!

- Nói năng rất ngọt ngào!

- Đúng luôn!

- Có điều đẹp nhưng mà điệu...

- Nhận xét hay!

- Ngọt nhưng "mật ngọt chết ruồi"...

- Thằng này láo! Mà nói tui tao là ruồi hả?

- Con đâu dám có ý đó ông Hai... Tại ông Hai biểu con nói đúng như mình nghĩ mà...

- Ờ... thôi bỏ qua... Còn gì nữa không?

- Còn một điều nữa!

- Mà nói đi!

- Có lúc cổ giống như cái thùng rỗng kêu to vậy!...

- Ý này lạ đây! Đâu mà thí dụ coi là chuyện gì mà tao nghĩ chưa ra...

- Ông Hai nhớ không lúc cô Út Minh nói xí nghiệp sẽ mua thêm một chiếc xe dầu để chở hàng tới đại lý ở các tỉnh xa cổ nói hót liền... mà lại nói về chuyện nên mua xe nhiều máy để đỡ máy này hư bu-gi thì còn máy kia... Đòi thuở nào mà xe chạy dầu lại có bu-gi...

Hai Khéo cười ha hả:

- Mà coi vậy chứ tinh lắm! Nhắm chừng trị nổi cô gái đó không? Được thì lo ly dị vợ rồi tao làm mai cho... Ngoài bốn mươi rồi mà vẫn còn "cô đơn cô đơn nỗi đau" đó mà!

- Dạ... cho con xin đi ông Hai ơi... Con chỉ là con tôm con tép lấy cổ làm vợ thì trước sau gì cổ cũng vật râu con trụi lủi thôi...

Hai Khéo lại cười ha hả khoái chí. Tuyển được cậu lái xe này thật thú vị vừa biết "nói chuyện" vừa biết "câm miệng". Chẳng hạn như chuyện ông thường ghé nghỉ trưa ở chi nhánh Tân Phước như trưa nay cậu ta biết rất rõ là để làm gì nhưng bảo đảm sẽ chẳng hé nửa lời với con trai ông khi bị tra hỏi. Vậy mà ông chỉ phải dặn cậu ta có một lần: "Tao tuổi tác đã già rồi cũng cần có những phút thư giãn. Nhưng xã hội người ta nhìn tao khác người ta muốn tao phải mẫu mực phải làm gương cho bọn trẻ. Vì vậy tao phải đóng cho tròn cái vai đó trước mặt mọi người. Chuyện riêng của tao chỉ có một mình mày biết nghe chưa?".

Dĩ nhiên là cậu lái xe chỉ biết được đoạn sau này cái đoạn từ khi Hai Khéo đưa con bé Thúy về làm việc ở Tân Phước...

***

Hai Khéo chẳng xa lạ gì với cái trò xông hơi đấm bóp. Lớn tuổi tuy còn sức làm việc đi nhiều nhưng sự mệt mỏi cũng mau đến. Được một người bạn làm ăn giới thiệu ông chọn một phòng xông hơi xoa bóp ở một khách sạn lớn giữa trung tâm thành phố làm chỗ đến phục hồi sức khỏe thường xuyên. Thử qua mấy cô em phục vụ với điều kiện phải có tay nghề vật lý trị liệu thật sự ông mới chọn được một người. Thời gian ấy kéo dài đến cả năm.

Một hôm ông đến nơi cũ thì gặp người mới. Chính là "con bé Thúy" của ông bây giờ. Được cử phục vụ ông thay cho cô gái quen nhưng không được căn dặn thêm nên cô bé chỉ bằng tuổi cháu ngoại ông - ngoài hai mươi một chút - đã phục vụ ông theo kiểu dành cho những vị khách trung niên những chàng thanh niên thường đến phòng xông hơi xoa bóp sau một độ nhậu người nực nồng hơi bia rượu.

"Nè! Cháu làm gì vậy?" - Hai Khéo thảng thốt khi cô gái bắt đầu mơn trớn nơi không được phép. "Dạ... con thăm dò thử coi nó thế nào?" - Cô gái xưng "con" không giống những cô gái khác già trẻ gì cũng gọi "anh" và xưng "em" ngọt xót. Hai Khéo nói: "Chú đã cho nó nghỉ ngơi nhiều năm nay rồi vô ích thôi cháu ạ...". Nhưng thật bất ngờ khi chỉ một lát sau ông nghe cô gái reo lên: "Chú giỏi ghê đó" và nhận ra sự khác thường trên thân thể mình. "Con giúp chú "tới" luôn nghe chú?". Cô gái cúi xuống ghé sát mặt ông mà hỏi. Ông mở mắt ra và nhìn thấy thật gần bộ ngực của cô gái với

cái "chũm cau" của người con gái chưa sinh nở. Ông không trả lời mà cũng chẳng muốn trả lời vì đang chìm vào sự khoái cảm tưởng đã biến mất hẳn từ lâu... Ông để mặc cho cô gái làm theo ý muốn và "kỹ thuật" của cô ta cho đến khi ông chịu hết nổi và phải buột miệng mà kêu lên: "Ôi... Mà làm tao chết mất thôi..."

...Tiễn Hai Khéo ra về cô gái còn hỏi: "Chú thấy con phục vụ được không hả chú? Lần sau tới chú lại kêu con nữa nha".

Hai Khéo như bị ăn bùa mê. Từ sau lần ấy ông chọn con bé Thúy thay cô gái quen cũ. Tâm trạng ông thật khó hiểu. Làm cái chuyện "trồng mái" với một cô gái nhỏ tuổi ông lại thích thú khi được gọi bằng "chú" được nghe cô gái xưng "con". Cuối cùng ông đã đưa ra đề nghị được "độc quyền" cô gái. Ông đưa "con bé Thúy" về làm ở chi nhánh Tân Phước bố trí cho ở luôn tại chỗ trong một căn phòng nhỏ nhưng đủ tiện nghi của dãy văn phòng chi nhánh rồi thỉnh thoảng ông ghé qua...

***

Đúng ba giờ xe đến đón Hai Khéo đi huyện.

Xe ra đến xa lộ cậu lái xe "câm" mới mở miệng:

- Trưa nay có vui vẻ không ông Hai?
- Thì cũng như mọi khi thôi.
- Thiệt con phục ông Hai sát đất vậy đó. Tụi con tới tuổi ông Hai không biết chống gậy mà có đi nổi hay không nữa nói gì ba cái chuyện vui vẻ kia...
- Mỗi người một cảnh so sánh với nhau sao được mà. Nhưng thôi chuyển đề tài đi. Nghe nói mà có thằng em vợ đang tìm việc làm phải không?
- Sao ông Hai biết?
- Mà lãnh lương để trả lời tao chứ không phải để hỏi tao nhớ chưa?
- Dạ... con nhớ rồi... Con xin lỗi...
- Vậy trả lời đi...
- Dạ đúng thằng em vợ con mới ra trường trung cấp về kế toán. Nó đã đưa đơn xin việc mấy nơi rồi mà vẫn chưa được trả lời trả vốn gì cả...
- Sau chuyến đi huyện này về mà nói nó tới gặp tao!
- Nếu được ông Hai ra tay giúp thì thằng nhỏ có công ăn việc làm là cái chắc rồi...

Hai Khéo hoàn toàn hài lòng vì câu nói đầy tin tưởng và khẳng định của cậu lái xe. Ông rung cả hai đùi theo thói quen mỗi khi đắc chí:

- Tao đâu phải chỉ là nghệ nhân hoa kiểng chuyên uốn cành tạo thế cho cây cối. Đạo sau này tao rất thú vị với công việc "uốn" mấy ngài quan chức... Một công việc không dễ dàng gì nhưng khi mình đạt được ý muốn thì cảm giác thật tuyệt vời...

Chiếc xe con màu đỏ chạy bon bon trên đường quốc lộ được mở rộng đến hơn ba mươi thước với bốn đường xe chính cho hai phía và hai làn đường nhỏ dành cho xe thô sơ được ngăn cách bởi những dải ba-ri-e bằng sắt. Đến một ngã ba nó chạy chậm lại rồi rẽ vào một con đường nhỏ hơn nhưng cũng mới được tráng nhựa dẫn về khu trung tâm huyện mới mà ở nơi đó có khoảng hai mươi công nhân của công ty Ánh Dương đang thi công "tạo màu xanh" cho công ty Hiện Hành.

- Kiểm chỗ nào uống miếng nước coi! Tao khát khô cả cổ họng rồi đây nè...

Hai Khéo ra lệnh và trong lúc cậu lái xe giảm tốc độ nhướng mắt tìm một quán nước thì ông "tự giác" kể:

- Công nhận là hai ly rượu ở nhà Sáu Oanh trưa nay "ép phê" thiệt. Con bé Thúy đã phải khen tao "Bữa nay chú Hai mạnh lắm". Hà... hà... Thằng già này coi vậy chớ đâu đã đến nỗi phải bỏ đi... Nếu tao quên thì nhớ nhắc tao bữa nào ghé nhà Sáu Oanh hỏi cái toa thuốc ngâm rượu của cổ... Nghe chưa?

***

Chương 11

Cuộc họp sáng thứ sáu được xem là đông đủ nhất. Thành phần tham dự gồm đại diện Chi bộ là phó bí thư Ba Hạnh phía chính quyền là giám đốc Út Minh về chuyên môn có các trưởng phó phòng ban về đoàn thể có bí thư Đoàn và chủ tịch Công đoàn cơ sở. Nội dung chính của cuộc họp là đóng góp để hoàn chỉnh bản báo cáo tổng kết hoạt động sản xuất kinh doanh trong năm và thông qua phương hướng năm sau.

Các thành viên ngồi quanh chiếc bàn ô-van lớn đặt giữa phòng họp. Máy lạnh được yêu cầu chỉ mở nhỏ vì một vài người không chịu được lạnh trong số đó có Sáu Oanh lần đầu tiên dự họp với tư cách một phó phòng. Cô khoác thêm chiếc áo len trắng mà cô khoe với người đồng chức Huỳnh Mai là đã mua trong một dịp đi họp ở Hà Nội hồi còn công tác bên Sở Công nghiệp.

Tình cờ sao chỗ ngồi của kỹ sư Chuyên lại đối diện với hai cô phó phòng kế toán cứ như hai người phụ nữ ấy cố tình tạo điều kiện để cho anh có dịp so sánh. Điều có thể nhận ra ngay là Sáu Oanh có khuôn mặt đẹp hơn hẳn so với gương mặt phúc hậu của Huỳnh Mai. Ít có dịp tiếp xúc trực tiếp với Sáu Oanh nên anh chưa thể kết luận nhưng cứ dựa vào những gì anh đã biết về Huỳnh Mai một người phụ nữ điềm đạm thì biểu hiện chủ động "bắt chuyện" rồi sau đó giành phần nói nhiều hơn về mình của Sáu Oanh cũng cho thấy sự khác biệt giữa hai người. Chuyên nhớ lại hôm nhận được công văn thông báo của giám đốc gửi các phòng ban về việc bổ nhiệm Sáu Oanh làm Phó phòng Kế toán anh đã bực bội đi thẳng lên gặp Út Minh. "Chuyện này là thế nào hả chị Út? Sao chị không cho họp lấy ý kiến các phòng ban?" - "Đây là lệnh của Sở quyết định cũng của Sở Xí nghiệp ta phải thực hiện" - "Tôi hiểu rồi! Đây cũng là lệnh của tình bạn thân nữa chứ gì?" - "Anh nên rút lại câu nói vừa rồi..." - "Sự thật rõ ràng như thế. Tôi biết. Mọi người đều biết..." - "Thôi anh về đi. Chuyện đã ngã ngũ rồi" - "Nhưng chưa xong đâu. Chị hãy chờ những hậu quả gây ra từ việc bổ nhiệm tình

cảm này". Cuộc gặp và đối thoại giữa hai người lại thêm một lần nữa khiến cho Chuyên áy náy. Anh tự hỏi không hiểu vì sao khi trao đổi về công việc anh cứ phải gay gắt với Út Minh dù anh rất hiểu và hoàn toàn có thể thông cảm với chị.

Đọc bản dự thảo báo cáo trước đây thường là việc của Phó giám đốc Út Minh đề nghị mọi người đứng lên dành một phút tưởng nhớ Bảy Hòa. Rồi chị thông báo chính chị sẽ báo cáo về công tác tổ chức phân công đại diện phòng kỹ thuật đọc báo cáo phần sản xuất đại diện phòng kinh doanh đọc báo cáo phần tiêu thụ sản phẩm đại diện phòng kế toán báo cáo kết quả tài chính đại diện các đoàn thể báo cáo phần có liên quan đến nhiệm vụ của mình. Báo cáo kết quả đạt được trong năm xong mỗi bộ phận báo luôn phương hướng của năm tới. Sau mỗi phần báo cáo như thế các thành viên dự họp có ý kiến đóng góp nào thì phát biểu ngay xong phần trước mới chuyển qua phần sau để tiết kiệm thời gian.

Báo cáo về tổ chức được soạn thảo không dài nhưng phần Út Minh nói thêm lại chiếm mất khoảng thời gian gần gấp đôi phần dự thảo. Chị nói nhiều đến việc đề bạt bổ nhiệm những chức vụ lãnh đạo trong ban giám đốc trong các phòng ban của xí nghiệp có nhiều điều "tế nhị" và "xin các đồng chí hiểu cho là ban giám đốc không thể tự mình ra tất cả các quyết định về tổ chức". Chị cũng nêu ra hướng năm sau của việc củng cố tổ chức chỉ có một việc: bổ sung một phó giám đốc cho Xí nghiệp.

Đến phần góp ý Sáu Oanh là người giơ tay phát biểu đầu tiên:

- Tôi mới về công tác ở Sao Mai nhưng thời gian công tác trên Sở tôi cũng có điều kiện theo dõi dưới này cộng thêm những gì biết được thời gian qua tôi thấy rằng công tác tổ chức của chúng ta chẳng có vấn đề gì để đồng chí giám đốc phải băn khoăn và bận tâm giải thích. Tôi cho rằng tất cả các trưởng phó phòng ban của Sao Mai đều xứng đáng với sự đề bạt bổ nhiệm của cấp trên!

Kỹ sư Chuyên cười thầm khi đọc dòng chữ trên mảnh giấy nhỏ của phó phòng Xuân Lan đẩy qua trước mặt anh: "Ý là cả bả cũng xứng đáng! Anh có đóng góp gì không?". Chuyên viết mấy chữ phía dưới: "Vụ này tôi đã cãi nhau với Út Minh rồi hôm nay không nói nữa".

Thật bất ngờ là sau ý kiến của Sáu Oanh thì không ai có đóng góp gì thêm. Cứ như mọi người cùng bảo nhau im lặng để làm cho cô tân phó phòng kế toán bị "việt vị" vậy...

Kỹ sư Xuân Lan được Chuyên ủy quyền thay mặt phòng kỹ thuật đọc phần báo cáo sản xuất vì chị chính là tác giả của đoạn dự thảo này. "Tập thay mặt phòng kỹ thuật đi là vừa. Để còn thay tôi khi tôi bị cách chức không biết vào lúc nào đây!". Đôi lần Chuyên đã nói với Xuân Lan như thế không ra đùa cũng không ra thật!

Thật ra Chuyên đánh giá rất cao người phó phòng của mình. Chị say mê với công việc nhiều sáng kiến mà không đòi hỏi quyền lợi cho mình như một điều kiện để làm việc. Hạn chế của chị chỉ là thời gian: ngoài tám tiếng làm việc ở xí nghiệp thời gian còn lại chị phải dành hết cho việc nhà với bốn phận người con dâu trưởng trong một gia đình chồng đông con cháu và lại sống chung theo kiểu đại gia đình.

Những thành tích đạt được trong sản xuất đã có hiệu quả quá rõ nên không có ý kiến nào đóng góp mọi người chỉ bàn nhiều về kế hoạch của năm sau mà theo đó phòng kỹ thuật đưa ra đến ba sản phẩm mới đều phục vụ cho người nông dân nuôi tôm. Một số ý kiến cho rằng tập trung sản phẩm mới cho một đối tượng là không nên trong khi một số khác ủng hộ phòng kỹ thuật dồn sức cho nông dân nuôi tôm vì phong trào nuôi loài thủy sản này đang phát triển mạnh. "Sản xuất cũng như kinh doanh phải đón đầu cho được tình hình mới thì mới có hy vọng thắng lớn. ND5 không phải là một thí dụ thuyết phục đó sao?". Kỹ sư Xuân Lan bảo vệ kế hoạch của phòng kỹ thuật mà không cần đến sự "ra tay" của trưởng phòng.

Thành tích kinh doanh và kế hoạch kinh doanh cũng được trình bày và đóng góp khá sôi nổi. Mười một giờ rưỡi xong phần kinh doanh Út Minh vừa tuyên bố nghỉ để tiếp tục cuộc họp vào buổi chiều với phần trình bày của phòng kế toán thì văn thư bước vào đưa một công văn có đóng dấu "hỏa tốc". Chị mở ra xem rồi ngẩng lên giơ cao tay nói với mọi người:

- Xin tất cả nán lại vài phút. Có một tin vui mới mà tôi nghĩ rằng mọi người đều nên biết ngay bây giờ.

Mọi người quay lại. Út Minh nói:

- Tôi xin đọc phần chính của công văn này thôi: "Nay quyết định bổ nhiệm đồng chí Trần Thị Huỳnh Mai giữ nhiệm vụ Trưởng phòng Kế toán Xí nghiệp Sao Mai".

Nhiều tiếng vỗ tay vang lên. Nhiều lời chúc mừng vang lên. Nhiều đề nghị vang lên.

- Bữa cơm trưa nay yêu cầu tân Trưởng phòng kết hợp chiêu đãi mọi người...

- Sao lại thế chị Huỳnh Mai phải tổ chức một buổi chiêu đãi riêng thật ra trò chứ!

- Cũng nên tách riêng tiệc tiễn chú Tài về hưu thành một buổi khác...

Phó phòng Xuân Lan nói với Chuyên:

- Gì chứ lần bổ nhiệm này rất đúng với ý kiến của đa số tập thể lãnh đạo xí nghiệp... phải không anh Chuyên? Tôi rất ủng hộ chị Huỳnh Mai...

Chuyên nói nhỏ với người cộng sự:

- Nhưng chị có thấy là có người rất thất vọng vì quyết định này hay không?

Xuân Lan nhún vai:

- Tất nhiên rồi! Nhưng làm sao có thể giao nhiệm vụ quan trọng ấy cho một người như cô ta...

- Tôi mừng nhưng cũng lo cho chị Huỳnh Mai lắm... Làm việc với một "phá phòng" thì còn mệt óc hơn là làm việc một mình...

- Thế anh có cho tôi là một "phá phòng" không?

- Chị "phá" tôi sao được!

Hai người lãnh đạo phòng kỹ thuật cùng cười lớn khi bước ra khỏi phòng họp. Chuyên bước lên sóng vai với Sáu Oanh cố tình hỏi:

- Chị Huỳnh Mai lên trưởng phòng rồi sao tôi thấy cô Sáu không được vui thế?

- Kìa anh Chuyên sao anh lại nói vậy! - Nét mặt của Sáu Oanh đổi rất nhanh qua tươi vui và giọng nói của cô cũng thật ngọt ngào - Anh hãy tin là ở phòng Kế toán em sẽ là người ủng hộ chị Huỳnh Mai hết mình...

Chương 12

Công đoàn cơ sở đã quyết định chọn Vũng Tàu là nơi đi nghỉ dưỡng tham quan cho số cán bộ công nhân được khen thưởng đợt một thì Tám Hồng biết được gợi ý nên đi Đà Lạt. Thế là Công đoàn thay đổi địa điểm "vì nể lời chú Tám". Thời gian cả đi lẫn về là ba ngày hai đêm nhưng trong đó đã có hai ngày nghỉ cuối tuần nên mọi người chỉ phải nghỉ ngày thứ sáu.

Tư Thanh nhận lời Út Minh cùng đi chuyến này với vợ. Chị Bảy Hòa đem con bé Xíu đi với tư cách khách mời. Sáu Oanh thoát đầu đã ghi tên đi sau lại đổi ý vì sợ cái lạnh ở Đà Lạt còn tình nguyện "xẹt qua xẹt lại" coi chừng hai đứa con của vợ chồng Út Minh. Kỹ sư Chuyên không chấp nhận Sáu Oanh với thái độ rõ ràng thấy cô ta ghi tên là anh rút tên liền. Tới lúc Sáu Oanh rút tên thì đã có người khác xin thay thế là anh cũng ở lại. Ghét của nào trời trao của nấy. Ngày thứ sáu lúc tiễn đoàn đi trên hai chiếc xe chở công nhân năm mươi chỗ ngồi quay lại chạm mặt Sáu Oanh đang tươi cười với mình và hỏi bằng giọng như mật ngọt của cô ta: "Quyền thủ trưởng có chỉ đạo đặc biệt nào với phòng kế toán của em không vậy?" Chuyên quay lưng đáp: "Chị Huỳnh Mai trưởng phòng cũng ở nhà mà". Anh nghĩ thầm trong đầu: "Cô ta nghĩ cô ta là trưởng phòng kế toán chắc?". Và anh càng bực bội với Út Minh cả với Mười An là người ký quyết định cho Sáu Oanh. "Hay là mình nộp đơn xin nghỉ việc quách đi cho khỏi phải bực mình!". Anh nghĩ như thế lúc ngồi nơi bàn làm việc của mình trong căn phòng chỉ còn lại ba người...

"Có nên như thế không?". Kỹ sư Chuyên lại miên man vào ý nghĩ chợt xuất hiện ấy. "Không có mình chị Xuân Lan cũng thừa sức lo cho phòng kỹ thuật này mà..."

Bên bàn làm việc để trống của phó phòng Xuân Lan hồ sơ được sắp xếp thật ngăn nắp. Cả đến chiếc máy vi tính đời PIII cũng được chăm sóc kỹ nên cùng trang bị một lúc mà máy của Chuyên xem ra cứ như cũ hơn máy của Xuân Lan. "Tội nghiệp chị ấy muốn đi Đà Lạt lắm mà không dám đăng

ký vì sợ gia đình chồng có người lời ra tiếng vào". Chuyên nghĩ lại việc anh đã làm và cảm thấy hài lòng với chính mình. Đoán biết nỗi khổ tâm của Xuân Lan anh bàn với Út Minh chỉ đạo Công đoàn cử Xuân Lan làm phó đoàn tham quan. Với nhiệm vụ này việc đi Đà Lạt của Xuân Lan trở thành công tác cũng là lý do để chị có thể đem theo cả hai đứa con mà không phải đóng tiền thêm theo quy định. Người phụ nữ thông minh là cộng sự đắc lực của Chuyên biết hết. Lúc lên xe chị bắt tay từ ghế anh và nói: "Mẹ con tôi rất cảm ơn anh". Chuyên vội hỏi: "Chị cảm ơn chuyện gì thế?".

"Nhưng tại sao mình lại phải tự rút lui chỉ vì sự bực mình với một cá nhân?".

Chuyên vào chương trình NC mở game Zentris. Cái trò chơi trên máy tính cũ rích này anh vẫn để trong máy của mình để thỉnh thoảng thư giãn. Thú vị nhất là "lừa" máy bằng cách cho nó chơi "đề-mô" một lúc khi đạt đến một số điểm nhất định nào đó anh mới bấm chuột chơi thực sự và số điểm của máy được chuyển thành điểm của anh. "Dù sao máy cũng do con người làm ra các chương trình cũng do con người viết ra..."

Chuyên mỉm cười một mình. Anh vừa nghĩ ra cái lý để đấu với Mười An. Phải rồi anh sẽ lại đấu lý với Mười An lần nữa. Lần trước đáp lại phản ứng của anh về việc giao nhiệm vụ phó phòng cho Sáu Oanh Mười An đã nói: "Tất cả đều phải dựa trên các nguyên tắc của tổ chức". Anh sẽ nhắc lại Mười An câu nói đó và đưa ra lý lẽ của mình: "Nguyên tắc là do con người đặt ra. Thế tại sao khi phát hiện ra khiếm khuyết của nguyên tắc cũ ta lại không sửa những gì không còn phù hợp nữa?"...

***

Buổi tối đầu tiên ở Đà Lạt sau khi ăn cơm chiều mọi người được "tự do". Tư Thanh có nhiều dịp đi Đà Lạt nhất là thời gian anh còn làm công tác Đoàn thanh niên trong khi Út Minh chỉ mới đến nơi nghỉ mát nổi tiếng này lần này là lần thứ nhì mà lần đầu tiên lại là lần chị đi công tác không có nhiều thì giờ để tham quan các thắng cảnh. Vì vậy anh trở thành người hướng dẫn cho vợ và một nhóm phụ nữ thích đi chợ Âm phủ ăn đêm - có cả mẹ con con bé Xíu. Vốn ít nói nhưng trong hoàn cảnh này Tư Thanh buộc phải trở thành người nói nhiều. Có điều Út Minh nhận ra là chồng

mình không hề bực bội mà trái lại Tư Thanh còn tỏ ra rất thích thú. Anh giành dẫn con bé Xíu có lúc ẵm nó ngồi trên vai...

Suốt hai tiếng đồng hồ Tư Thanh hướng dẫn nhóm nữ có kèm theo lũ trẻ đi ăn hột vịt lộn ăn cháo... giải thích về tượng đài có con chim hòa bình nhỏ như con vịt của "đại gia" Lâm Cầu làm tặng vẫn tồn tại nhiều năm sau khi ông ta đã vào tù dẫn mọi người đi dọc một phía bờ hồ Xuân Hương lúc một lạnh hơn rồi kéo nhau vào một quán karaôkê thi tài.

Về lại khách sạn thì đã mười một giờ đêm chân mọi người mệt nhưng những ai đi chợ Âm phủ về đều vui vẻ. Những người ở nhà nghe kể chuyện đều tỏ ý tiếc đã lỡ một buổi tối thú vị nhất là lỡ một dịp thưởng thức giọng hát của Tư Thanh.

Đi tắm nước nóng xong trở ra Út Minh thấy chồng đã chui vào tắm chặn dày cộm.

- Anh đi tắm đi.

- Thôi anh lười lắm... Mới tắm hồi chiều rồi...

Út Minh rúc vào chặn với chồng.

- Anh Chuyên không đi chuyên này chắc vì giận em vụ Sáu Oanh phải không? - Tư Thanh hỏi.

- Không phải vậy đâu. Ảnh "lỡ bộ" vì Sáu Oanh ghi tên rồi lại không đi.

- Hai người đó căng thẳng lắm sao?

- Về liên hệ công tác thì không có gì. Công việc liên quan giữa hai phòng anh Chuyên chỉ làm việc với Huỳnh Mai. Nhưng ảnh luôn tránh chạm mặt với Sáu Oanh. Ảnh nói: "Cứ thấy mặt cổ là tôi khó chịu. Nhất là khi phải nghe cái giọng nói như diễn viên kịch của cổ". Anh coi ảnh có quá đáng không?

- Thế còn Sáu Oanh?

- Nó có than phiền với em về thái độ của anh Chuyên. Em khuyên và nó đã nghe lời đối xử với ảnh rất đúng mực. Chỉ có điều thật lòng em cũng không biết đó có phải là biểu hiện chân thật của Sáu Oanh hay chỉ là ngoài mặt...

- Đau đầu nhỉ! - Tư Thanh kết thúc câu chuyện và quay sang ôm Út Minh siết mạnh cọ cái cằm mới cạo râu của mình vào cổ vợ.

- Nhột em mà...

Út Minh nói trong cảm giác bay bổng đến thật nhanh. Một chút suy nghĩ thuộc về lý trí thoáng đến với chị "Ảnh đang ở tâm trạng tự hào" đủ để chị lý giải cho sự vô vập tham lam của chồng. Chị cảm nhận quanh mình lại đặc quánh mùi tinh dầu thật dễ chịu như khi xe leo đèo Prenn giữa rừng thông và chị ngồi ngả đầu vào vai chồng. Khí trời dường như cũng chuyển rất nhanh từ lạnh giá qua nồng ấm rồi hơn thế là cái nắng nóng mùa xuân phương Nam...

***

Bốn giờ sáng Tư Thanh khát nước thức dậy tìm nước uống. Trở lại giường ngủ mấy lần anh muốn đặt tay lên thân thể người vợ đang ngủ say rồi lại thôi dù anh biết chắc vợ anh sẽ chẳng phiền lòng. Từ ngày chung sống với nhau Út Minh vẫn luôn là người vợ tuyệt vời hiểu ý chồng chiều ý chồng và biết giúp chồng vượt qua những khó khăn từ cuộc đời thường đến đời sống tâm tư tình cảm. Khi ngủ Út Minh có gương mặt hồn nhiên như trẻ thơ. Bây giờ sau những phút giây vợ chồng nồng thắm nhìn gương mặt ấy càng thấy thánh thiện hơn khiến Tư Thanh như soi thấy mình trong đó như thấy rõ những vết nhơ trên con người mình những ngày tháng gần đây.

Thú ăn chơi dần trở nên quen thuộc với Tư Thanh. "Thư giãn" một chút thôi mà! Ấy là những lời mời của khách mà anh đồng lõa trả lời: "Nể mấy ông lắm đó". Khách "dạy" cho anh kinh nghiệm: chỉ đi những nơi xa địa phương mình đang làm việc. Anh còn tự đặt thêm những điều kiện khác để bảo đảm an toàn và luôn tuân theo như một thứ kỷ luật. Nhưng đó chỉ là cuộc sống bên ngoài chứ tận đáy tâm hồn anh những ngày này đang hiện hữu một sự bất an thường xuyên.

Đến lượt Út Minh thức giấc. Tư Thanh vờ như đang ngủ say. Út Minh cũng dậy tìm nước uống có lẽ do buổi tối ăn món gỏi cuốn ở chợ Âm phủ.

- Anh cũng dậy rồi à?

Út Minh hỏi khi chị trở lại.

- Sao em biết?

Tư Thanh ngạc nhiên.

- Vì em là vợ anh mà...

Út Minh rúc vào tấm chăn. Lâu lắm rồi Tư Thanh mới thấy vợ chủ động đặt những nụ hôn lên trán lên má anh như lần này... Anh đón nhận

biểu hiện tình yêu của vợ bằng một vòng tay ôm nhẹ. Giá như ngay lúc này anh có thể nói cho vợ nghe những gì mình đang nghĩ trong lòng... Anh hôn lên môi vợ một nụ hôn dài nhưng trong lúc Út Minh sẵn sàng đón nhận những khoảnh khắc hạnh phúc nhất thì anh đột nhiên ngồi dậy:

- Đi dạo sớm với anh nhé!

Út Minh mở bừng mắt ngỡ ngàng chấm dứt sự chờ đợi và sẵn sàng.

- Ngoài trời chắc lạnh lắm...

- Chắc chắn là lạnh rồi! Nhưng đi dạo dưới trời lạnh cũng có cái thú riêng của nó... Dậy đi em... Nhớ mặc cho thật ấm...

Trong khi chờ vợ chuẩn bị Tư Thanh ra hành lang hút thuốc. Sáng sớm nay trời lạnh quá dự đoán của anh. Tội nghiệp Út Minh quá... Nhưng làm sao chị có thể hiểu rằng đúng vào lúc chị nghĩ về anh như một người chồng đáng quý để thương yêu tận hiến thì anh lại nghĩ về chị như một thiên thần còn mình chỉ là một kẻ trần tục bị thói hư cám dỗ...

***

Chương 13

Mỗi tuần bốn đêm Sáu Oanh phải đến Trung tâm tin học và ngoại ngữ của thành phố để học tiếng Anh. Cô đã theo học ở đây từ khi còn là chuyên viên Sở Công nghiệp. Hồi ấy phòng tổ chức Sở rà soát các tiêu chuẩn cán bộ và những người còn thiếu chứng chỉ tin học hoặc tiếng Anh như cô đều được đại diện Sở ghi tên cho theo học tại Trung tâm để "trả nợ".

Thông thường người ta học song song hai môn để môn này bổ trợ môn kia. Nhưng vào thời điểm ấy Sáu Oanh đang bận tập dượt cho đội văn nghệ của Sở đi dự hội diễn ngành nên cô xin được chỉ học trước một môn. Xem ra cái hình ảnh ngồi trước máy vi tính vừa thời thượng và "oai" một cách cụ thể hơn môn tiếng Anh nên cô chọn học trước môn Tin học. Khổ nỗi những câu lệnh trên các phần mềm vi tính lại toàn là tiếng Anh nên Sáu Oanh lâm vào tình thế quá vất vả để vừa nhớ nghĩa vừa nhớ tiến trình làm lệnh. Đó là chưa kể khi cô bấm nhầm vào một phím nào đó trên bàn phím và trên màn hình xuất hiện một câu tiếng Anh dài hai ba dòng là cô chẳng biết phải làm gì. Bấm "No" hay "Yes" trong trường hợp này cũng chỉ là cầu may mà có khi cả một tập tin cô phải bỏ bao nhiêu thời gian để nhập mới có đã biến đi đâu mất hẳn! Các buổi học cô cũng thường đến trễ với một lý do mà chỉ cô mới biết: để gây sự chú ý của mọi người với mình! Có lẽ vì học hành như thế mà đến lúc thi Sáu Oanh thật tình không biết phải làm sao sau khi đọc đề. Có điều rút cuộc lại cô cũng được chính thầy giám thị hướng dẫn cho cách làm và lấy được chứng chỉ tin học về phôtô nộp cho phòng tổ chức Sở lưu hồ sơ! Thế là "trả nợ" xong một môn!

Đến môn học tiếng Anh Sáu Oanh cũng gặp không ít khó khăn. Nhất là nó lại rơi vào thời gian cô bị chi phối bởi việc chuyển công tác mà chưa được nhận chức vụ chính thức. Có đợt cô đã bỏ học suốt một tuần rồi mới trở lại lớp để càng gặp khó khăn hơn. Nhưng Sáu Oanh cứ luôn là người may mắn. Cô thường ngồi học bên cạnh một cậu thanh niên mà cô có thiện cảm ngay từ đầu khóa học sau này thì cô được biết cậu nhỏ hơn cô chín

tuổi đang là công nhân ở Công ty Sữa Việt cùng Khu công nghiệp Một với mình. Cậu ta tên Quyên cái tên con gái mê tiếng Anh và có mơ ước học để trở thành một người phiên dịch vì vậy học rất khá. Thường khi làm bài kiểm tra Sáu Oanh được Quyên giúp đỡ nên ít lắm cô cũng đạt điểm trung bình. Cô chỉ cần đến thế và hy vọng kết thúc khóa học sẽ vượt qua kỳ thi để được nhận chứng chỉ A tiếng Anh theo đúng yêu cầu.

Bài kiểm tra tối nay Sáu Oanh cũng phải nhờ Quyên giúp. Tan học cô mời cậu trai đi uống cà phê để gọi là cảm ơn. Quyên gọi cà phê sữa đá Sáu Oanh gọi kem dừa.

- Quyên còn ở chung nhà với ba má phải không? - Lần đầu tiên có điều kiện để Sáu Oanh hỏi thăm gia cảnh của cậu trai.

- Không chị ạ nhà em ở tận dưới Vĩnh Long em lên đây làm thuê nhà trọ. Bốn đứa ở chung một phòng mỗi tháng ba trăm chia nhau trả điện nước chủ lo theo định mức.

- Vậy chắc thỉnh thoảng về quê thăm nhà Quyên có thể dành dụm tiền lương giúp đỡ ba má...

Quyên cười nụ cười con gái cùng với cái lắc đầu nhẹ:

- Nhiều người đã nghĩ về em giống như chị vậy. Nhưng em ở vào trường hợp khác. Gia đình em khá giàu có các anh chị đều học giỏi chỉ có mình em là thi rớt đại học. Vì vậy em xin phép ba má được ra đời tự lập mỗi năm chỉ về quê ăn tết vài ngày cũng để báo cho gia đình biết mình đã làm việc học hành đến đâu...

Sáu Oanh bắt đầu chú ý đến cuộc đời của người bạn trẻ:

- Quyên vẫn nuôi mộng vào đại học à?

- Vâng! Nhưng trước hết em phải học tiếng Anh cho thật giỏi để xin vào làm việc ở một công ty nước ngoài. Có đồng lương cao điều kiện học tập của em sẽ thuận lợi hơn...

Quán kem vào giờ này đang đông khách. Ngồi bên những chiếc bàn nhỏ được kê sát một chậu cây kiểng cao quá đầu người thường chỉ là những đôi trai gái tuổi đang yêu. Sáu Oanh vô tình nhìn về phía một góc tối chàng trai ngồi nơi ấy đang cúi xuống hôn bạn gái của mình. Cô cảm thấy mặt mình nóng bừng lên cứ như chính mình đang là người trong cuộc. Không! Những ngày yêu đương thời tuổi trẻ của cô đã qua đi chẳng bao giờ trở lại

nữa rồi. Cùng ngồi với cô ở cái quán kem bài trí thơ mộng này chỉ là một cậu trai cỡ tuổi em út của cô hoàn cảnh tội nghiệp và hiếu học...

- Chị Oanh mình về thôi. Ngày mai công việc của em ở công ty hơi nhiều. Chị để em trả tiền hôm nay...

- Không chị mời thì chị phải trả chứ...

Sáu Oanh nói mà trong lòng thầm nghĩ về Quyên: "Cũng là một chàng trai lịch lãm đây!".

***

Xe của Quyên bị cán đinh của bọn rải đinh lưu manh sao đó mà cả hai bánh trước và sau đều xẹp. Không có tiệm sửa xe gần đó điểm vá ép tự phát cũng không ngóng đợi bóng dáng một chiếc xích lô mãi hoài công. Cuối cùng Quyên phải gửi xe ở một nhà gần đó. Tuy không quen nhưng ông bà chủ nhà tốt bụng nhận cho gửi còn viết giấy xác nhận dúi vào tay cậu trai nói vui: "Chớ không lỡ đêm nay tôi kêu người tới bán thì ngày mai cậu kiện ai đây?".

Sáu Oanh bảo: "Về nhà chị nghỉ đỡ đêm nay vậy. Sáng mai chị sẽ đưa Quyên đi làm. Vụ chiếc xe chiều về mình sẽ tính. Tối mai nghỉ học mà".

Nhà chỉ có Sáu Oanh và đứa cháu gái đang học lớp tám. Hai dì cháu ngủ chung giường và nhà cũng chỉ có một chiếc giường đôi ấy. Quyên bảo cứ cho cậu ta mượn cái nệm cậu ta sẽ ra phòng khách trải xuống là có thể qua đêm. Thu xếp xong thì cũng đã mười một giờ hơn.

Tắt đèn phòng khách. Mở đèn ngủ phòng hai dì cháu. Đặt mình nằm bên đứa cháu gái. Sáu Oanh trần trọc mãi không ngủ được. Hình ảnh đôi thanh niên nam nữ hôn nhau ở quán kem cứ trở đi trở lại như trêu ghẹo cô... Cô trở mình đếm số cho dễ ngủ. Vẫn hoài công. Cô ngồi dậy trên giường gục đầu lên hai gối. Ngoài bốn mươi tuổi rồi vẫn phải sống cô đơn sao cuộc đời cô lại bất hạnh đến thế?

Có lẽ đã khuya lắm tính đến lúc Sáu Oanh rời khỏi phòng mình đi ra phòng khách. Quyên lười không chịu mặc mùng chỉ nằm đắp mền mà ngủ. Sáu Oanh chẳng thể giải thích được vì sao mình lại có đủ can đảm đến bên cậu trai khế nằm xuống cạnh. Càng lạ lùng không giải thích được khi cậu trai cứ như đã thức đã biết hết những gì cô làm nãy giờ. Và cuối cùng trên tấm nệm để dành ít khi có người nằm ấy tấm mền bị đẩy xuống góc dưới

chỉ còn lại hai người một nam một nữ chẳng chị chẳng em chẳng phó phòng chẳng công nhân gì nữa...

Sáu Oanh không hiểu mình đang sống trên thiên đường hay dưới địa ngục... Cho tới khi đột nhiên căn phòng khách sáng bừng lên ánh đèn huỳnh quang. Sáu Oanh mở choàng mắt và hình ảnh đầu tiên chị nhìn thấy là đứa cháu gái đứng bên bản công tắc đèn gần cạnh cửa ra vào...

Toàn thân Sáu Oanh tê cứng như bị đóng thành băng. Chị ú ớ kêu lên và tỉnh dậy.

Chỉ là một giấc mơ không hiểu lành hay dữ...

Bởi trong căn nhà riêng xinh xắn của Sáu Oanh nằm sau khu sân vườn do chính nghệ nhân Hai Khéo chỉ huy trang trí chỉ có chị và đứa cháu gái gọi bằng dì đang nằm ngủ.

Giờ này chắc Quyên đang ngon giấc cùng mấy người bạn ở trọ chung.

Chương 14

Út Minh về nhà lúc năm giờ chiều thì Tư Thanh đã đi đánh ten-nít.

Chị giúp việc đã đến đang lau nhà báo lại là Hoàng Tâm mở cửa cho chị ấy vào là lấy xe đạp đi ngay không dặn dò gì còn Hoàng Nga thì vừa đi học về.

Ghé qua phòng con gái nghe tiếng nước sôi biết là con đang tắm Út Minh đi thẳng qua phòng mình. Thay bộ đồ lụa mặc ở nhà chị ra ghé dựa nơi hiên sân thượng ngồi nghe nhạc hy vọng sẽ nguôi đi nỗi bực dọc trong lòng.

Những chùm hoa cát đằng màu tím rữ xuống từ trên giàn sao mà thơ mộng và gợi nhớ những ngày còn là nữ sinh trung học của chị và Phương Oanh. Cùng tuổi với nhau nhưng Sáu Oanh ngày ấy "lớn" hơn chị nhiều. Là "người đẹp" trong trường Phương Oanh được nhiều chàng trai học trên lớp để ý nghe nói có cả một thầy giáo trẻ cũng trồng cây si nó. Nó kể cho chị biết chuyện ấy rồi nói: "Chồng tao phải cỡ trường phòng giám đốc trở lên chớ mấy ông thầy giáo quèn thì đừng hòng". Nó còn dạy chị: "Mày đừng yêu thằng nào trước cứ để cho đám con trai nó theo đuổi mình rồi mình chọn lựa...". Hai đứa cũng từng có nhiều lúc tâm sự về chuyện riêng của con gái mà Phương Oanh luôn tỏ ra hiểu biết hơn chị. Nó nói nhiều điều mà ngày ấy chị không hề tin là có thật và phải đến khi đã là vợ chị mới xác nhận là nó nói đúng. Thỉnh thoảng hai đứa rủ nhau trốn học một buổi lấy hai chiếc xe đạp đi một vòng thành phố leo núi lên chùa Long Bửu xin xăm rồi nhờ đoán chuyện tình duyên...

Út Minh có chồng sinh con có trai có gái lại được coi là thành đạt trong sự nghiệp. Tội cho cô nữ sinh Phương Oanh xinh đẹp ngày xưa dù bây giờ đã qua tuổi bốn mươi vẫn còn đầy quyến rũ không hiểu sao số phận lại nghiệt ngã bắt phải sống độc thân. Liệu có phải chính vì thế mà tính nết Sáu Oanh "sớm nắng chiều mưa". Vận động mãi Phó giám đốc Sở phụ trách tổ chức Mươi An mới đồng ý cất nhắc Sáu Oanh lên vị trí phó phòng Kế toán thế mà cô ta vẫn chưa chịu an thân. Kể từ ngày ấy không ít phen

Sáu Oanh đã khiến chị phải lâm vào cảnh khó xử. Nào là đồ kỵ với trưởng phòng Huỳnh Mai soi mói từng lỗi nhỏ của thủ trưởng; nào là những yêu cầu công tác vô lý với nhân viên chỉ với mục đích làm khó họ và chứng tỏ quyền hành của mình...

Ở phiên họp Chi bộ chiều nay cũng vậy. Việc bầu phó bí thư Ba Hạnh làm bí thư thay Bảy Hòa không có gì trở ngại vì dự kiến đã được sự chấp thuận của cấp trên và trong chi bộ cũng không ai có đủ điều kiện thay Bảy Hòa như Ba Hạnh. Nội dung quan trọng thứ nhì cũng đã được Út Minh bàn kỹ trước với Ba Hạnh là việc kết nạp kỹ sư Chuyên vào Đảng chuẩn bị cho việc đề bạt anh lên Phó giám đốc. Hầu hết đảng viên bày tỏ ý kiến chấp thuận chỉ còn tiến hành việc bỏ phiếu.

Sáu Oanh dự họp không phát biểu gì. Cô ta chỉ xin phép vắng mặt ít phút khi nội dung thứ nhì này bắt đầu và Ba Hạnh đang trình bày về kết quả xác minh lý lịch của kỹ sư Chuyên. Đúng lúc mọi người chuẩn bị bắt đầu bỏ phiếu thì Tám Hồng đến thăm. Ông đẩy cửa phòng họp bước vào và chột đứng khựng lại hai bàn tay giơ ngang ngực như tự chặn mình đứng lại: "Ồ! Xin lỗi! Các đồng chí đang họp Chi bộ à?". Ba Hạnh buộc lòng phải mời Tám Hồng ngồi báo cáo kết quả bầu bí thư mới và đang bước vào bỏ phiếu kết nạp Đảng cho kỹ sư Chuyên. Tám Hồng đứng lên: "Vậy thì tôi sẽ ra ngoài để các đồng chí tiếp tục làm việc. Nếu được cho phép tôi chỉ nhắc các đồng chí nên thận trọng khi bỏ lá phiếu này. Anh kỹ sư Chuyên này tinh thần còn chao đảo lắm đấy. Theo tôi được biết anh ta đang có trong tay một lá thư mời đi làm cho một công ty nước ngoài ở bên Khu công nghiệp Hai".

Chỉ với chừng đó thông tin và ý kiến của Tám Hồng kết quả bỏ phiếu đã không như dự đoán. Việc kết nạp kỹ sư Chuyên vẫn chưa được Chi bộ thông qua. Tan họp Sáu Oanh nói với Út Minh: "Em tiếc quá... Em đã bỏ phiếu thuận cho anh Chuyên thế mà ảnh vẫn không đủ phiếu...". Út Minh biết chắc là chính Sáu Oanh đã ra ngoài điện thoại cho Tám Hồng đến can thiệp và thêm một lần khẳng định tính cách của người bạn gái nhưng ngoài mặt chị vẫn điềm tĩnh nói với Sáu Oanh: "Thôi thì để ảnh phấn đấu thêm một thời gian nữa vậy".

Có chuông điện thoại di động. Út Minh vào phòng lấy máy.

- Cháu chào chú Mươi... Chưa xong chú Mươi ạ. Sắp bỏ phiếu thì chú Tám tới đưa một số thông tin bất lợi cho anh... Vâng... Cháu cũng nghĩ như thế nhưng không thể nói gì được... Vâng... cháu sẽ suy nghĩ như chú Mươi gợi ý... Chào chú...

Tư Thanh vừa về tới. Nghe chuyện anh tỏ ra khó chịu. Từ trong buồng tắm anh còn nói vọng ra:

- Con nhỏ đó đang chơi trò không ăn được thì đập đổ mà...
- Nhưng có bao giờ Sáu Oanh nói là không ủng hộ anh Chuyên đâu!
- Hừ! Con rắn! Em cũng phải đề phòng nó đó. Có ngày nó sẽ mổ em một nhát chí mạng không chừng...

***

Bữa cơm gần xong mới thấy Hoàng Tâm về. Cứ như mọi khi thì thế nào nó cũng bị Tư Thanh la cho một chập. Nhưng hôm nay Tư Thanh chỉ hỏi:

- Đi học thêm hay đi chơi về vậy hả con? - Và không cần Hoàng Tâm trả lời anh nói luôn - Đi rửa mặt rồi ra ăn cơm luôn đi!

Xem xong phần tin tức trên Ti vi Út Minh mời chồng ra sân thượng uống cà phê nói chuyện vãn. Tư Thanh gật gù:

- Phải rồi... Em cũng nên thư giãn một chút...

Sân thượng nhà Út Minh không cần mở đèn cũng thừa sáng từ hai ngọn đèn cao áp từ hai phía đường rọi tới. Mùi hương hoa dạ lý thoang thoảng. Giàn cát đàng với mấy ngọn rữ xuống lay nhẹ trong gió. Chỉ đáng ghét là tiếng động cơ tiếng còi xe dưới đường vào giờ này vẫn vang lên liên tục cùng tiếng máy cát xét nhà ai mở lớn...

- Hôm nay anh có chuyện gì vui phải không?
- Sao em biết?
- Vì... em là vợ anh mà...
- Anh muốn em trả lời anh cách khác kìa...
- Đơn giản thôi... Này nhé anh không la mắng Hoàng Tâm khi nó về trễ như mọi khi...
- Còn gì nữa?
- Anh chỉ cần nhằn vụ Sáu Oanh có chút xíu rồi thôi...
- Em giỏi lắm... Đúng là hôm nay anh có chuyện vui...
- Cho em biết ngay bây giờ được không?

- Được thôi. Có... có một cô gái xinh đẹp mới tỏ tình với anh trên sân ten-nít chiều nay...

- Anh mà dám... Em không tin.

- Em không ghen à? Anh nói thiệt đó.

- Đã nói là em không tin thì ghen với tuông gì!

Tư Thanh choàng tay qua vai vợ vuốt ve mái tóc đang được chị nuôi dài...

Út Minh vẫn cứ là thiên thần để anh tự soi mình tự sửa chữa lỗi lầm. Chiều nay quả thật anh có một tin vui. Nhưng trước đó là một niềm vui mà chỉ một mình anh cảm nhận được. Ba giờ rưỡi một đối tác đến làm việc xong mời anh đi ăn cơm chiều. Lời mời được "đính kèm": ta đi sớm để còn tiếp tục tặng hai và tặng ba nếu anh Tư thích! Tư Thanh đã dứt khoát từ chối. Gần đây anh đang liên tiếp tự thắng mình tự biết dừng lại không để trượt chân thêm nữa. Thêm một lần tự thắng Tư Thanh coi như mình có thêm một niềm vui...

- Nói đi anh... Chuyện vui gì vậy?

Tư Thanh vẫn chưa nói. Anh nghĩ đến quãng thời gian tham gia chơi ten-nít gần đây quả là "nhất cử lưỡng tiện". Nhóm ten-nít anh tham gia gồm năm người đều là cán bộ "có cỡ" cấp tỉnh và cấp thành phố. Anh Sáu Lâm một phó ban ở Tỉnh ủy là người trong nhóm cũng là người rủ Tư Thanh gia nhập đã nói với anh: "Chơi ten-nít đang là phong trào nó vừa giúp mình rèn luyện sức khỏe vừa cho mình nhiều thông tin quan trọng và có ích". Thì quả như thế thật. Có lần Tư Thanh được cho biết bầu cử Hội đồng nhân dân sắp tới thành phố sẽ có một số thay đổi về nhân sự. "Anh Hai phó văn phòng của cậu sẽ lên tỉnh nhận nhiệm vụ mới cậu nhắm có đảm đương được nhiệm vụ cũ của anh không?" - "Đâu dễ đến lượt em..." - "Đến lượt hay không là do mình. Cậu hiểu chưa?" - "Em hiểu. Nhưng em đâu biết ai sẽ về làm chủ tịch ủy ban..." - "Theo cậu thì trong nhóm của mình có ai xứng đáng với vị trí đó không?" - "Cho em nói thật...?" - "Được!" - "Theo em thì chỉ có anh... Sáu Lâm có đúng không?". Sau câu nói của Tư Thanh mọi người đều cười lớn vui vẻ nhưng không ai nói gì thêm.

Tư Thanh đã quên chuyện ấy thì chiều nay Sáu Lâm khoác vai anh khi hai người vừa đánh xong một "sec". "Cậu làm phó văn phòng cho tôi được không? Sau một năm ta sẽ tính tiếp..." - "Vậy ra... anh Sáu sẽ về thành phố?" - "Trên dự kiến vậy. Còn phải chờ kết quả bầu cử" - "Em cảm ơn anh Sáu. Nếu anh Sáu tin nhiệm em sẽ làm việc hết mình" - "Cậu hứa vậy thì tôi biết vậy. Rồi thời gian sẽ trả lời. Có điều cậu phải tuyệt đối giữ bí mật chuyện này nghe chưa. Ở chỗ cậu nghe tin tôi sẽ về đã có mấy người gặp tôi xin chức rồi đó... Nhưng tôi thấy cậu là người cần mẫn ít nói làm việc có hiệu quả nên tôi chọn cậu. Về khuyết điểm tôi sẽ nói với cậu sau để cậu khắc phục..."

- Anh không nói em vào nhà đây...

Út Minh dợm đứng dậy. Bây giờ Tư Thanh mới nắm tay vợ giữ lại:

- Thì anh nói... Là thế này... Trên có dự kiến chọn anh vào một vị trí công tác khác vị trí bây giờ sau kỳ bầu cử Hội đồng nhân dân tới...

- Thực tình em không đoán được anh sẽ được bố trí công tác nào...

- Cho anh giữ bí mật nha!

- Tiết lộ một chút xíu đi...

- Một chút xíu thì được. Công tác ấy quan trọng hơn công tác bây giờ...
Đã đủ chưa nào bà giám đốc?

Út Minh không đáp. Cũng chẳng cần đáp câu hỏi của chồng. Đối với chị chức vụ nào mà Tư Thanh đảm nhận thì cũng thế chị tin là anh đều làm việc tận tâm tận lực. Điều làm cho chị vui là Tư Thanh đã dần bớt mặc cảm khi tự so sánh anh với chị... Vì chỉ khi nào anh hoàn toàn gạt bỏ hết mặc cảm ấy chị mới thực sự được hạnh phúc trọn vẹn...

***

Chương 15

 Kỹ sư Chuyên nuôi mơ ước chế tạo ra những sản phẩm được ghi "Made in Viet Nam" và có mặt trên thế giới từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường trung học. Anh thi đậu vào trường Kỹ sư Phú Thọ học năm thứ hai thì Sài Gòn được giải phóng. Ra trường anh được nhận vào làm ở Xí nghiệp Sao Mai từ đó đến nay. Lập gia đình năm hai mươi lăm tuổi con gái đầu lòng của anh là Như Bình năm nay đang học năm thứ nhì khoa Dược trường đại học Y dược thành phố Hồ Chí Minh. Tiến Đạt con trai của Chuyên thì đang học lớp 12 trường chuyên của tỉnh. Vợ anh Thanh Nhân là thủ quỹ của Công ty Điện lực.

Có một gia đình hạnh phúc có một chỗ làm ổn định Chuyên còn có một ngôi nhà hiện đại đầy đủ tiện nghi nhờ hai người chị ở nước ngoài gửi tiền về giúp xây dựng và trang bị. Cuộc sống của gia đình anh với thu nhập của hai vợ chồng thỉnh thoảng nhận được tiền từ nước ngoài gửi về coi như khá giả. Vợ Chuyên có điều kiện lo việc nội trợ hai con anh có điều kiện chuyên tâm học hành và riêng anh an tâm tập trung vào công tác chuyên môn ở xí nghiệp. Hồi còn là phó phòng Kỹ thuật Chuyên cảm thấy cuộc sống của mình hoàn toàn thoải mái vì anh chỉ phải quan tâm đến nghiên cứu sản xuất. Bắt đầu nhận nhiệm vụ trưởng phòng anh cũng bắt đầu gánh nhận nhiều mối ưu tư suy nghĩ và nhất là đôi phó mà hầu như tất cả những thứ ấy đều không phù hợp với con người anh...

Chuyên không thích thú với địa vị cũng chẳng nhằm mục đích số một là phải trở thành một đảng viên. Dẫu thế khi nghe tin Chi bộ vẫn chưa thông qua được việc kết nạp mình anh cũng rất buồn. Đồng ý đi học lớp đối tượng phấn đấu làm việc và rèn luyện đạo đức để được đứng trong tổ chức Đảng Chuyên chỉ nghĩ rằng mình sẽ có điều kiện làm việc tốt hơn cống hiến được nhiều hơn. Chính Ba Hạnh người vừa được bầu làm bí thư thay cho Bảy Hòa đã an ủi anh: "... việc của anh chỉ còn là thời gian hãy kiên nhẫn và tiếp tục làm việc tốt hơn". Nói "cảm ơn" mà thực lòng Chuyên thấy nản. Có

lần anh đã nói với Bảy Hòa hồi anh còn sống: "Lẽ ra việc gia đình tôi có hai người vượt biên đi nước ngoài mà tôi không đi phải được nhìn nhận dưới một góc độ có lợi cho quan điểm chính trị của tôi chứ!". Mới đây anh lại nói với Mươi An: "Tôi nghe nói thời kháng chiến nhiều người xuất thân từ những gia đình có vấn đề nhưng khi chiến đấu dũng cảm lập được thành tích lớn vẫn được kết nạp Đảng tại chỗ. Vậy tại sao vào thời kỳ xây dựng này những người có thành tích cao trong sản xuất kinh doanh lại không được kết nạp "tại mặt trận" mặt trận kinh tế?". Cả hai lần từ Bảy Hòa đến Mươi An đều nhìn anh với cái nhìn ngạc nhiên và cùng im lặng!

Thông tin của Tám Hồng chỉ đúng một phần.

Làm việc với Út Minh ở phòng giám đốc anh cho chị xem một bức thư viết tay của Thiện Hòa giám đốc Công ty Tột Đỉnh trong đó có đoạn nói rất rõ:

"... biết cậu là kỹ sư cơ khí nhưng tôi vẫn mời cậu vào chức vụ Phó giám đốc Công ty của tôi một đơn vị sản xuất bao bì giấy vì tôi muốn có một người cộng sự đứng tuổi và thân tín có thể thay mình điều hành Công ty khi tôi vắng mặt..."

Chuyên kể:

- Anh Thiện Hòa là bạn thân của chị Hai tôi ở bên Úc. Cũng chính vì mối quan hệ ấy mà tôi được xem là người thân tín.

Út Minh hỏi:

- Anh có được thông báo về lương bổng không?
- Có. Trong một lần gặp mặt trực tiếp anh Thiện Hòa đã cho tôi biết mức lương ban đầu của tôi là một ngàn đô la Mỹ.
- Gấp mười lần mức lương hiện nay của anh!
- Và anh đang cân nhắc trước khi trả lời lời mời hấp dẫn ấy?
- Không! Tôi đã trả lời rồi! Tôi nói với anh Thiện Hòa là tôi học cơ khí niềm say mê của tôi là chế tạo máy móc chứ không phải là làm bao bì giấy! Anh ấy rất thất vọng...

- Tôi tin anh.

- Chị không tin tôi cũng chẳng sao mà...

Kỹ sư Chuyên chỉ nói thế. Thực ra anh sẽ rất buồn nếu mình không có được lòng tin từ Út Minh. Cũng như nỗi buồn sau khi tiếp nhận thông tin

từ Ba Hạnh...

Anh lấy xe định đến nhà Mươi An nhưng nửa đường lại đổi ý rẽ qua con đường sát bờ sông vào một quán cà phê quen thuộc...

"Chú uống gì?" - "Như mọi khi" - "Đợi khách của chú đến rồi cháu dọn ra luôn nghe chú" - "Không. Chú đi một mình mà"...

Một mình. Chuyên ngồi trên gác nơi một góc vắng. Từ đây anh nhìn được một đoạn dài dòng sông quê hương nơi về phía phải có chiếc cầu bê tông được cất từ thời những năm sáu mươi để phục vụ chiến tranh đã một lần phải sửa sang nhíp giữa; về phía trái là hai chiếc cầu sắt có từ những năm đầu thế kỷ nối hai bờ sông với một cù lao vào thời mở đất phương Nam vốn là thương cảng nổi tiếng. Dòng sông vẫn chảy hiền hòa với những giề lục bình bập bênh vội tản ra khi con thuyền nhỏ một người chèo lướt đến mặc cho những chiếc xáng cạp ở giữa dòng ngày ngày múc cát từ lòng sông lên như muốn làm đổi thay dòng chảy. Sông hiền lành nhu nhược quá hay sông thật sự nhân từ... Trên sông một cái cồn đất trên đó có dăm ba ngôi nhà tồn tại nhiều năm qua thời thơ ấu của Chuyên nay đã không còn nữa. Trên sông con đò ngang chở khách lại qua giữa đôi bờ ngày nào đã neo bến mãi mãi.

Sông hiền lành nhu nhược quá hay sông thật sự nhân từ...

Chuyên vừa muốn có những ngày bình lặng như sông vừa không muốn sống bình yên vô vị như thế...

Chương 16

Út Minh được mời vào ban giám khảo Hội diễn văn nghệ "Mừng Đảng - Mừng Xuân" của xí nghiệp. Chị đã nhận lời Sáu Oanh phó ban tổ chức thường trực. Sáu Oanh tuy không được việc lắm trong công tác chuyên môn nhưng tổ chức văn nghệ thì chị có thể tin tưởng được là cô ta làm rất tốt.

Buổi sáng trước đêm Hội diễn Út Minh làm việc với lãnh đạo phòng kỹ thuật về kế hoạch sản xuất thử dần máy tạo ôxy cho ao nuôi tôm. Chị cho mời cả trưởng phòng Kế toán Huỳnh Mai tham dự để hỗ trợ về tài chính trưởng phòng Kinh doanh thì góp ý về thị trường và người tiêu dùng. Kế hoạch cơ bản được thông qua và trong không khí vui vẻ Út Minh nói với mọi người:

- Tối nay các anh chị nhớ đến dự đông đủ. Lâu lắm rồi xí nghiệp ta mới tổ chức Hội diễn văn nghệ. Tôi đã cho gửi giấy mời lãnh đạo Sở và chú Mười An đã điện nhận lời đến dự. Bên Công đoàn Khu công nghiệp cũng hứa có một lãnh đạo đến xem mô hình hoạt động của chúng ta...

Vui miệng chị thông báo thêm:

- Cô Sáu Oanh đã mời được ba nhạc sĩ của tỉnh về làm giám khảo. Ở xí nghiệp mình thì có cô Sáu và tôi cùng tham gia chấm... Sau hội diễn ta tổng kết trao giải luôn cho anh chị em công nhân phân khởi.

Tan họp Út Minh ra khỏi phòng giám đốc cùng mọi người. Chị có lịch làm việc với Ngân hàng.

Kỹ sư Chuyên có vẻ cố ý đợi chị.

- Chị Út này chị có biết gì nhiều về ca múa hay kịch nói không đấy?

- Tôi...

- Thế thì chị sẽ dựa vào những gì để chấm điểm anh chị em công nhân biểu diễn văn nghệ tối nay?

- Theo ý anh thì tôi không nên tham gia ban giám khảo sao?

- Đúng vậy. Chị nên báo cho cô Sáu Oanh là chị rút tên. Cả cô ấy cũng không nên có mặt mà cứ để các nhạc sĩ người ta có chuyên môn người ta làm việc...

- Cảm ơn anh đã góp ý...

Út Minh chỉ nói thế rồi rảo bước ra xe đang đậu sẵn đợi chị. Qua nhiều việc chị tự rút cho mình một kinh nghiệm: giữa hai người - Chuyên và Sáu Oanh - chị phải xử lý thật tế nhị phải cân nhắc phần lý phần tình. Chị vẫn dành thiện cảm và đặt lòng tin nơi Chuyên muốn đề bạt anh lên Phó giám đốc nên phải hạn chế đến mức thấp nhất những mâu thuẫn giữa anh và Sáu Oanh cải thiện mối quan hệ giữa hai người ngày một tốt hơn để Sáu Oanh bớt đi những hành động cản trở Chuyên... Trong trường hợp này về lý thì Chuyên hoàn toàn đúng. Cả chị và Sáu Oanh cùng không nên có mặt trong Ban giám khảo. Nhưng nếu cả hai đều rút thì e rằng không ổn...

Xe gần đến Ngân hàng Út Minh mới dứt khoát được. Chị lấy điện thoại di động gọi cho Sáu Oanh thông báo là mình sẽ không tham gia Ban giám khảo vì không thể không ngồi tiếp khách của Sở và Công đoàn các Khu công nghiệp đến dự...

***

Tư Thanh cũng là một khách mời và anh chăm chú theo dõi tất cả các tiết mục tham gia Hội diễn. Mười hai giờ đêm hai vợ chồng Út Minh Tư Thanh mới về đến nhà. Đã khuya nhưng họ vẫn chưa đi ngủ ngay. Út Minh pha hai ly sữa và ngồi nghe Tư Thanh nhận xét. Chị cần nghe ý kiến của anh vì anh từng có một quá trình lâu dài gắn bó với các hoạt động văn hóa văn nghệ.

- Về ca múa thì anh không có ý kiến gì. Các anh nhạc sĩ đã nói hết trong phần tổng kết chuyên môn rồi. Chỉ có vở kịch ngắn của Phân xưởng Tiện mà trao giải nhất là không xứng đáng... Kịch ngắn gì mà nhân vật nào cũng nói dài dòng cứ như sợ khán giả người ta không hiểu phải giải thích từng chút vậy... Lại nữa chẳng có nút cũng chẳng có mở chẳng có cao trào kịch tính gì cả. Nó chỉ là một màn tiểu phẩm tuyên truyền tẻ nhạt thôi...

- Nhưng vở kịch ấy cũng có điểm chấm của ba vị giám khảo có chuyên môn...

- Anh ngồi ngay sau lưng họ nên anh thấy rõ. Ba anh nhạc sĩ nói nhỏ với nhau và đều chê vở kịch họ chỉ cho điểm mười sáu mười bảy. Nhưng Sáu Oanh lại "quất" điểm mười chín! Mai đi làm em hỏi coi bảng điểm là thấy liền chớ gì... Ở dưới khán giả anh cũng nghe nhiều người xầm xì rằng vở kịch đó được chiếu cố vì tác giả của nó không phải là anh công nhân đứng tên mà chính là của Sáu Oanh...

- Có thật vậy không?

- Anh làm sao biết được!

- Em phải hỏi cho ra vụ này...

Tư Thanh cười:

- Thế còn tình bạn giữa em và Sáu Oanh thì sao?

- Nó ỷ có chú Tám đỡ đầu ỷ là bạn thuở nhỏ của em mà làm nhiều điều không hay em chịu hết nổi rồi...

- Anh cũng nói thiệt đã tới lúc em phải mạnh dạn lên phải thoát khỏi ảnh hưởng của chú Tám mới được...

- Vâng... em sẽ cố gắng...

***

Út Minh không phải tốn nhiều công sức vẫn dễ dàng biết được sự thật vì anh công nhân ở Phân xưởng Tiện người đứng tên tác giả tự biên vở kịch ngắn chẳng có gì để giấu diếm:

- Vở kịch ấy đúng là của cô Sáu Oanh. Cô ấy đem xuống Phân xưởng Tiện gặp tôi bảo tôi đứng tên để lấy điểm "tự biên" rồi cho anh chị em tập. Tôi nghĩ ai đứng tên cũng được chẳng qua là thủ tục thôi nên tôi đã nhận lời...

Sáu Oanh được mời lên. Đầu tiên cô ta chối bay biến nhưng tới khi Út Minh thuật lại lời xác nhận của anh công nhân thì cô ta hỏi ngược lại Út Minh:

- Nếu sự thật là như thế thì cũng có gì mà mà phải làm âm ỉ lên? Tao viết một vở kịch cho công nhân diễn mà cũng có tội nữa sao?

Út Minh nổi nóng:

- Vấn đề ở đây là sự dối trá! Các ban ngành đến dự đều phát biểu ý kiến nên khuyến khích các tiết mục tự biên như vở kịch này nhất là nó lại do chính công nhân viết ra. Nếu họ biết sự thật thì sao?

- Tao không nói mà mày không nói anh công nhân kia không nói thì ai biết?
- Thôi mày về đi... Tao khuyên mày từ nay đừng làm những trò như thế

nữa...

Sáu Oanh đứng lên vùng vằng:

- Tao biết rồi. Vụ này chắc chắn có bàn tay của ông Chuyên nhúng vào...
- Mày về đi. Đừng có nghĩ xấu cho người khác.

Sáu Oanh đi rồi Út Minh ngồi một mình ôm đầu. Chị cảm thấy mình bất lực trước tính nết của Sáu Oanh. Nhưng nghĩ cho cùng chính chị cũng đã góp một phần làm khổ mình khi đồng ý nhận Sáu Oanh về Sao Mai...

***

Chương 17

Những ngày giáp Tết Âm lịch công ty Ánh Dương thuê đến năm lô ở khu chợ hoa thành phố bày bán năm loại hoa kiểng khác nhau. Hoa mai vàng Hai Khéo cất hàng từ Thủ Đức toàn là loại bonsai trồng trong chậu kiểu màu sơn giá từ một trăm rưỡi đến bốn trăm ngàn đồng vừa túi tiền khách trung lưu. Hoa giấy là sản phẩm của chính Ánh Dương thì có đủ dáng đủ màu; đơn như trắng hồng tím vàng cam...; ghép thì hai màu ba màu bốn màu... hết sức phong phú và bắt mắt. Ở lô thứ ba toàn là những chậu sung kiểng cao thấp có khác nhau nhưng đều chi chít trái xanh trái đỏ đáp ứng mơ ước ngày Tết được một năm "sung túc" của bà con. Lô thứ tư là một gian hàng bán hoa lan đủ loại. Lô cuối cùng Hai Khéo bày tràn ngập loại xương rồng "Bát tiên" mới được nhập giống vào Việt Nam và tung ra thị trường người mua chỉ cần bỏ ra trên dưới một trăm ngàn là có thể hãnh diện chưng một cặp "Bát tiên" trong phòng khách mấy ngày Tết sau đó đem trồng xuống đất năm sau lại tiếp tục ra hoa.

Ánh Dương phải bán hàng "độc" vì vốn là "đại gia" trong làng hoa kiểng. Thêm nữa một giò lan Vanda của Ánh Dương vừa đoạt huy chương vàng Hội thi hoa lan cấp tỉnh phải vừa "khác" vừa "hơn" người.

Trong những ngày này một chiếc xe tải nhỏ của Ánh Dương cũng phải lăn bánh liên tục đến nhiều địa chỉ trong thành phố. Đó là nhà riêng của những người có "ơn nghĩa" trong năm với Ánh Dương. Quà Tết của Hai Khéo rất đặc biệt: những chậu hoa kiểng có trị giá cao thấp tùy theo mức độ quan hệ giữa hai bên.

Chiều hăm bảy Hai Khéo rảo qua năm lô hoa kiểng để nắm tình hình thì tình cờ gặp kỹ sư Chuyên đi mua hoa lan. Anh ta đang cầm trên tay một giò lan Ngọc điểm với ba chùm nụ mới nở vài ba bông trắng tím thoang thoảng. Bất tay chào hỏi trưởng phòng kỹ thuật Sao Mai Hai Khéo nói với anh: "Chơi hoa phải chơi đủ cặp thế này coi sao được...". Rồi ông bảo cậu nhân viên đứng bán chọn thêm một giò Ngọc điểm tương đương giò mà

Chuyên vừa mua: "Đây là quà tặng của tôi anh mà từ chối là tôi buồn lắm đó". Chuyên đành phải nhận.

Nhưng ngay sáng hôm sau trong khi Chuyên đi làm thì Hai Khéo lại cho chở đến nhà anh một cặp hoa giấy toàn màu hồng... Ông đi xe con theo chiếc xe tải nhỏ chở hai chậu bông đến nơi bảo với cô con gái của chủ nhà rằng ba cô đặt mua và nơi bán chở tới. Đích thân ông ngắm nghía rồi chọn vị trí đặt hai chậu bông xong xuôi mới ra về.

- Đưa tao đi Tân Phước.

Hai Khéo ra lệnh rồi ngả người trên nệm xe lim dim đôi mắt nghĩ đến con bé Thúy... Chiều hôm qua con bé đòi sáng nay sẽ về quê ăn Tết ông bảo phải đợi ông tới rồi mới được đi. Dù sao con bé cũng đã giúp ông có những giây phút tuyệt vời làm sao ông để nó về quê chỉ với món tiền thưởng như những công nhân khác của Ánh Dương được...

- Ông Hai... - Cậu lái xe "câm" lên tiếng - Sao năm nay ông kỹ sư Chuyên lại có trong danh sách biểu hoa kiểng của Ánh Dương mình vậy?

- Mà mày không có quyền hỏi tao nói bao nhiêu lần rồi sao vẫn không nhớ?

- Dạ...

- Nhưng mà thôi câu hỏi này tao "đặc ân" trả lời. Mày còn nhớ đêm hôm qua chở tao tới nhà thủ trưởng Mười An biểu bông không? Tại đó tao nghe được thông tin là Sở Công nghiệp dự tính bổ nhiệm ông Chuyên làm Phó giám đốc Sao Mai. Người xưa nói đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn mày hiểu chưa?

- Dạ...

- Thằng em vợ mày đi làm thế nào rồi?

- Dạ cậu ấy nói là mọi việc đều tốt.

- Đó! Cái công ty mà tao gởi nó vô làm cũng là chỗ mà "đồng tiền khôn" của tao tới trước đó từ lâu...

- Dạ vợ chồng con cảm ơn ông Hai nhiều lắm...

- Tốt! Thôi lo chạy xe đi... Tới vòng xoay kia xe lên xe xuống tối mắt tối mũi tao rồi... Tập trung chạy cho an toàn đó. Tao còn ham sống lắm!

***

Chi nhánh Tân Phước của Công ty Ánh Dương có năm công nhân trông nom. Công việc ở đây chủ yếu là ươm trồng bông trang các loại vì chất đất

tại địa phương rất hợp với loại cây này. Ở mặt tiền của chi nhánh cũng có bày bán hoa kiểng nhưng chủng loại không mấy phong phú khách hàng cũng không nhiều vì Tân Phước chỉ là một xã nhỏ.

"Con bé Thúy" được giao nhiệm vụ thủ quỹ không phải vì Hai Khéo đánh giá cao nhiệm vụ "phục vụ" của cô gái mà ưu tiên. Lý do chính để ông quyết định như thế là vì Thúy rất thật thà. Sau vài lần kiểm tra sổ sách tiền bạc ông đã xác định là nhận xét ban đầu của mình hoàn toàn đúng. Và chẳng mối quan hệ công việc này cũng rất thuận lợi cho ông chủ và cô thủ quỹ "làm việc khác".

Sáng nay Thúy đã chuẩn bị sẵn sàng. Khi Hai Khéo đến cô bàn giao sổ sách ghi chép việc mua bán của chi nhánh cùng tiền quỹ còn lại khoảng hơn hai triệu. Hai Khéo nhìn hai cái túi xách căng phồng để trên chiếc ghế dựa bằng nilông hỏi:

- Hành lý chỉ có vậy thôi sao?
- Dạ một túi là quần áo của cháu túi kia là quà cho gia đình...
- Quà gì vậy?
- Vải may đồ cho ba má ít bánh kẹo cho mấy đứa em...

Quả thực khi bảo cậu lái xe đưa xuống Tân Phước Hai Khéo có ý muốn được "vui vẻ" với "con bé Thúy" của mình một lần trước khi tiễn con bé về quê ăn Tết. Ông nhìn qua chiếc giường nệm trong góc phòng và cô gái hiểu ý ông rất nhanh. Cô bước ra phía cửa khép nốt cánh cửa còn lại rồi kéo chốt...

Nhưng khi cô đến bên Hai Khéo để như những lần trước dìu ông đến góc phòng thì ông chợt ôm cô vào lòng vuốt tóc cô và bảo khẽ:

- Ra mở cửa cho thoáng...

Hai Khéo đứng lên lấy xấp tiền một triệu được cột dây thun hai đầu ngay ngắn đặt vào tay cô gái:

- Chăm về mà lo tết nhứt cho gia đình...

Ông gọi lớn cậu lái xe vào bảo cậu ta chở cô gái ngược lại ngã tư vòng xoay để đón xe về quê...

Chiếc xe con màu đỏ ra khỏi cổng chi nhánh Tân Phước Hai Khéo cho gọi mấy người công nhân còn lại đến để căn dặn phân công trực những ngày tết. Ông phân phát số tiền còn lại cho tất cả gọi là thưởng riêng.

Quay trở lại phòng nghỉ của "con bé Thúy" Hai Khéo bước tới ngã mình trên chiếc giường nệm chờ xe quay về. Bây giờ thì ông lại tiếc đã bỏ qua đi một lần "vui vẻ". Ông chẳng hiểu nổi mình đang nghĩ gì...

Chương 18

Những cây xoài tháp trong vườn nhà Mười An đều rộ trái.

Nhắm chừng sẽ trúng mùa khi những chùm trái lớn bằng đầu ngón tay ông bỏ ra trọn một ngày chủ nhật để tĩa bớt chỉ để mỗi chùm tới ba trái. Kinh nghiệm học được của nhà vườn cứ như một bài học cuộc đời: phải biết bỏ bớt mới có những sản phẩm chất lượng cao.

Qua Tết Âm lịch những chùm xoài xem thật đã mắt. Bạn bè của Khanh đến chơi đều ra vườn ngắm mấy cây xoài và "đặt cọc" xin! Mười An vui vẻ nhận lời tất cả nhưng không quên nhắc: "Ai tới chậm mà hết thì ráng chịu". Cái cảm giác hạnh phúc của ông có từ những cây xoài cứ như mỗi trường hợp ông "trồng người" tại một đơn vị trực thuộc nào đó mà người này làm việc tốt có hiệu quả.

Trường hợp của kỹ sư Chuyên Mười An đã cân nhắc kỹ. Ông thật lấy làm phiền khi Tám Hồng và Sáu Oanh gây khó khăn cho tiến trình đề bạt Chuyên như ông dự tính: trước hết kết nạp cậu ta vào Đảng sau đó mới tiến tới bổ nhiệm chức vụ Phó giám đốc. Đây cũng là phương án mà ông đã thống nhất với Tổ chức tỉnh. Diễn biến thực tế buộc Mười An phải nghĩ cách giải quyết khác. Ông dự định sẽ thuyết phục cấp trên đồng ý cứ bổ nhiệm chức vụ chính quyền cho kỹ sư Chuyên trước nếu cần thì ông sẵn sàng bảo lãnh cho cậu ta. Nhưng trước hết ông cần có cơ sở để trình bày.

Chỉ hai mươi phút sau khi Mười An gọi điện Tư Thanh đã chở Út Minh tới. Người chồng chỉ vào chào ông rồi xin phép đi việc riêng hẹn một giờ sau sẽ quay lại. Mười An không giữ vì ông cần trao đổi riêng với Út Minh.

- Trước đây cô đề nghị với tôi việc bổ nhiệm cậu Chuyên sẽ do Sở tự đề xuất và quyết định để tránh tiếng cho cô có phải không?

- Dạ. Theo tình hình của Sao Mai thì cần như thế... Đó cũng là cách tạo thế cho anh Chuyên làm việc...

- Tôi cũng đã đồng ý với đề nghị của cô và chúng ta đã thỏa thuận với nhau là sẽ tiến hành như thế sau khi cậu Chuyên được kết nạp Đảng.

Nhưng bây giờ thì ta phải điều chỉnh lại rồi...

- Thừa là sao ạ?

- Đảo ngược trình tự nghĩa là việc bổ nhiệm sẽ diễn ra trước việc kết nạp. Và muốn như thế Sở cần có công văn đề nghị của Sao Mai trong đó trình bày sự cần thiết phải bổ sung Phó giám đốc càng sớm càng tốt...

- Có cần đề nghị đích danh anh Chuyên không?

- Cô lại muốn tránh né rồi. Đây chính là điều tôi cần nhất trong công văn này. Để tôi nói luôn đã... Cô hãy bàn kỹ việc này với Ba Hạnh. Nếu được thì đưa vào nội dung cả ý kiến của đồng chí Bí thư càng hay...

- Tốt nhất là chú Mươi trao đổi trước với anh Ba giúp cháu...

- Dĩ nhiên rồi.

- Vậy thì cháu sẽ bàn với anh Ba ngay sau giao ban sáng thứ hai này...

- Tốt rồi. Xem ra cô đã bản lĩnh hơn trước... Thôi trong khi chờ đợi Tư Thanh quay lại ta nói chuyện khác đi nào... Mà chuyện gì nữa cứ chuyện của chồng cô đi... Tôi nghe nói dạo này cậu ấy vào một nhóm đánh ten-nít gì đó phải không?...

***

Gần trưa trong khi Khanh chuẩn bị xuống bếp lo bữa cơm cho hai cha con thì Sáu Oanh đi Honda tới với một túi ni-lông lớn.

- Khanh ơi khỏi nấu cơm. Chị đã mua đầy đủ rồi: một cái lẩu tôm cá thác lác ăn với bún đủ cho ba người đây...

Sáu Oanh nói sau khi chào Mươi An và thấy Khanh lui hui ở nhà dưới.

Mươi An không lạ gì với những lần xuất hiện của Sáu Oanh như thế này. Ông cảm thông với tâm trạng của một cô gái quá thì lại không đủ điều kiện đạt được những ước mơ khác của mình. Sáu Oanh kể khi bàn ăn đã có đủ mặt ba người:

- Sáng nay đưa cháu về nhà nó còn một mình xem ti-vi một hồi buồn quá cháu nghĩ tới chú Mươi và em Khanh. Vậy là cháu lấy xe đi mua lẩu tôm rồi tới đây...

Mươi An để mặc cho Sáu Oanh gấp bún và chan nước lẩu cho mình. Ông biết đó là niềm vui thực sự của cô niềm vui được chăm sóc cho những người mà cô quý mến...

- Công việc của cháu ở Sao Mai thế nào?

- Dạ... Cũng bình thường thôi...
- Chú Mười nghe nói mối quan hệ của cháu với trưởng phòng Huỳnh Mai không được tốt lắm có đúng không?
- Út Minh báo cáo với chú phải không?
- Do đâu mà chú biết đâu phải là chuyện quan trọng. Cho chú khuyên câu này: dù sao về nghiệp vụ thì cô Huỳnh Mai vẫn vững vàng hơn cháu cháu nên khiêm tốn học hỏi người ta...
- Nhưng mà chị ấy...
- ... Không thiện cảm với cháu chớ gì? Chú lại khuyên câu nữa: tiên trách kỷ hậu trách nhân...

Khanh chen vào:

- Ba ơi đang bữa ăn mà ba nói chuyện công tác làm chi cho mất vui...
- Ừ thì thôi vậy... Ăn đi... Lẩu ngon lắm...
- Cháu dọn cho nhiều cá thác lác đó... Chú Mười biết không... Bữa nay quán lẩu tôm đông nghẹt khách... Cháu thấy có mấy chiếc xe mang bảng số Thành phố Hồ Chí Minh. Người ta làm ăn gặp thời sướng thật...

Sáu Oanh nói nhiều hơn ăn. Cô tiếp cho Mười An lại tiếp cho cả cậu kỹ sư hai mươi bảy tuổi cứ như một người con gái như một người chị cả...

***

Chương 19

Tám Hồng lại đổi ý muốn thay toàn bộ bông hồng bằng bông trang sau chuyến đi tham quan của ông về miền Tây.

"Đễ thôi. Ý anh Tám sẽ được thực hiện ngay trong hai ngày nữa". Hai Khéo hứa chắc. "Chi phí anh Hai cứ nói con Sáu Oanh nó lo đừng báo Út Minh. Con nhỏ đó dạo này muốn chống lại tôi hay sao đó". "Anh Tám nói vậy chớ tôi nghĩ đời nào cô Út Minh lại dám chống anh Tám là người tiên cử cổ lên giám đốc". "Anh Hai không biết đó thôi. Hồi đầu mọi ý kiến của tôi đều được thực hiện. Nay thì ba bốn ý của mình mà được nó nghe một là may rồi. Tôi nói thiệt tôi đang suy nghĩ mình có nên buông hẳn cho đám trẻ nó muốn làm gì thì làm hay không nữa?".

Hai Khéo hoàn toàn thông cảm với Tám Hồng. Ông cũng đang phải suy nghĩ về đề nghị của người con trai. "Ba lớn tuổi rồi tuy bây giờ vẫn còn sức khỏe vẫn còn minh mẫn đó nhưng chưa biết lúc nào thì suy yếu. Người ta nói lục tuần thất nhật... người tuổi sáu mươi tuần trước tuần sau đã có thể đổi thay về sức khỏe người bảy mươi thì chỉ là ngày trước ngày sau... Bởi vậy con đề nghị ba thu xếp để nghỉ lên kế hoạch đi du lịch đó đây vừa để vui tuổi già vừa để an dưỡng...". "Được rồi để bàn giao công trình ở công ty Hiện Hành xong ba sẽ tính". Hai Khéo "hoãn binh".

Thời gian vô tình. Ngày rồi đêm của thiên nhiên trôi qua như những tờ lịch lần lượt bị xé bỏ. Ngày bàn giao ở công ty Hiện Hành rồi cũng đến mà Hai Khéo vẫn chưa nghĩ ra cách để "đối phó" với đề nghị của người con trai.

Sáu giờ sáng ông đã bảo lái xe chở mình đi huyện thẳng đến công ty Hiện Hành. Có mặt tại đây lúc bảy giờ rưỡi ông đi cùng người tổ trưởng tổ công nhân thực hiện công trình kiểm tra lần cuối. Ông trầm ngâm ít nói khác hẳn những lần trước. Không hiểu sao trong đầu ông cứ nghĩ đây là lần cuối cùng ông làm công việc này và từ công trình sau con trai ông sẽ thay ông làm tất cả...

Đúng tám giờ Hai Khéo vào văn phòng gặp người đại diện công ty để làm các thủ tục bàn giao công trình và thanh lý hợp đồng. Cũng như ở các nơi khác bên chủ góp ý chưa hài lòng cái này cái nọ và Hai Khéo hứa sẽ cho làm lại trong thời gian ngắn nhất. Đích thân ông trao cho người đại diện công ty một bao thư cảm ơn tính theo phần trăm giá trị hợp đồng trừ số đã ứng trước. Hai bên đều vui vẻ hài lòng.

Xong mọi việc thì gần trưa Hai Khéo mời năm người đại diện công ty Hiện Hành là những người có liên quan đến việc ký hợp đồng đi dùng cơm. Họ đề nghị ăn ở nhà hàng Kim Long mới mở gần đó. Hai Khéo "Ô kê" lạ làng. Trở ra ông dặn dò nhóm công nhân thu dọn "đồ nghề" chuẩn bị "rút quân"; bảo hai người tổ trưởng tổ phó đi tiếp khách cùng mình. Mọi người đã vâng dạ ai vào việc nấy thì Hai Khéo đột ngột nói:

- Thôi cứ để đó. Cho tất cả các cháu đi ăn trưa ở Kim Long...

Nhóm công nhân hò reo vui mừng trước quyết định hào phóng của ông chủ...

Dĩ nhiên bàn tiếp khách của Hai Khéo được dọn riêng đặc biệt hơn. Dù khách từ chối với lý do quy định của công ty Hiện Hành là không được có hơi rượu trong giờ làm việc mà chiều nay họ còn phải tiếp tục công việc của mình nhưng Hai Khéo vẫn gọi một chai rượu Tây ép mỗi người phải uống một ly pha sô-đa. Khách xin phép ra về trước vì đã đến giờ làm việc buổi chiều. Từng làm việc với những công ty nước ngoài Hai Khéo hiểu sự nghiêm túc trong kỷ luật làm việc của họ nên đứng lên tiễn khách. Quay lại ông bảo "quân" của mình:

- Các cháu cứ tiếp tục ăn uống cho thật no say rồi hãy về "rút quân"...
Nào! Hãy nâng ly lên...

Hai Khéo uống hơi nhiều mặt phừng phừng nóng. Lần cuối mình đi thanh lý hợp đồng mà... Hai Khéo nói thầm trong bụng. Uống chừng này thì đã thấm gì so với tửu lượng của mình...

Chở ông chủ về cậu lái xe phải dừng hai lần một lần để Hai Khéo tổng những gì trong dạ dày ra với chuối ợ hơi chua lét miệng còn lần kia để vào quán mua khăn nóng cho ông đắp mặt.

- Mình về nhà luôn hả ông Hai?

- Về nhà luôn hả? - Giọng Hai Khéo nhừa nhựa - Sao lại về luôn?

- Chớ còn đi đâu nữa hả ông Hai? Ba giờ chiều rồi... Về tới nơi cũng vừa giờ tan sở...

- Tan sở? - Hai Khéo đập tay vào thành ghế trước cạnh cậu lái xe bỏ trống - Không có sở mục gì hết... Mà sợ bị vợ la hả? Mà không sợ bị tao đui việc sao? Ghé lại chi nhánh Tân Phước cho tao...

Xe ghé vào chi nhánh. Cậu lái xe dìu Hai Khéo vào dãy nhà văn phòng. Một người công nhân ở đó cùng "con bé Thúy" thu xếp nhanh cái giường sắt để ông chủ nằm nghỉ. Hai Khéo khoa tay nói:

- Tao chưa say đâu... Thúy đó hả? Chú Hai còn tỉnh lắm mà... Phải không?

Nói vậy nhưng chỉ ít phút sau ông nghệ nhân già đã chìm vào giấc ngủ... Cậu lái xe cùng mấy người công nhân gầy sòng giết thì giờ chờ Hai Khéo tỉnh dậy...

Năm giờ chiều Hai Khéo mới trở mình. Ông gọi lớn:

- Thúy đâu giúp chú phục hồi sức khỏe một lát coi nào...

Nhóm đánh bài chỉ liếc về phía cô gái dìu ông chủ về phía phòng mình rồi lại chụm đầu sát phạt. Việc này đâu có xa lạ gì với họ...

Hai Khéo nằm sấp cho cô gái đấm bóp khắp vùng lưng và cổ. Ông cảm thấy trong người dần dễ chịu lại muốn ngủ thêm một giấc nữa.

- Chú Hai thấy trong người thế nào rồi?

Cái giọng "con bé Thúy" vẫn lễ phép như ngày đầu gặp gỡ.

- Chú thấy khỏe rồi...

Ông đổi thế nằm ngửa chỉ hé mắt nhìn "con bé" để biết hôm nay nó mặc bộ đồ trắng may rộng rồi nhắm lại.

- Giúp chú "vui" một chút đi nào...

Hai Khéo nói nhỏ...

***

Tiếng la lớn của cô gái khiến nhóm đánh bài cùng đứng bật dậy chạy về phía đó.

- Cứu... cứu chú Hai... Người ổng lạnh ngắt rồi...

"Con bé Thúy" mặt không còn giọt máu.

Mấy người đàn ông chạy vào phòng xúm quanh Hai Khéo. Ông ở trần chiếc quần ngắn như được mặc vội tay chân đều tím tái mắt mở trừng

trùng...

Cậu lái xe nói:

- Mặc quần áo lại cho ông Hai rồi đem ông ra xe tôi chở đi bệnh viện cấp cứu... Cô Thúy đâu rồi chuẩn bị đi theo tới bệnh viện để còn chăm sóc cho ông Hai...

Hai Khéo được khiêng ra xe một người công nhân ngồi bên cạnh đỡ ông. Cậu lái xe luôn miệng hỏi:

- Kêu cô Thúy đi theo. Cô Thúy đâu rồi...

Gọi mấy lần vẫn không thấy cô gái xuất hiện cậu lái xe đành cho xe lăn bánh.

Không ai biết là cô gái đã trở lại phòng mình thu xếp thật nhanh một túi hành lý rồi nương theo bóng tối ra lộ gọi xe ôm rời khỏi chi nhánh Tân Phước trước khi Hai Khéo được đưa ra chiếc xe hơi màu đỏ của mình...

Chương 20.

Cuối cùng đề xuất của hai phòng kinh doanh và kỹ thuật đã được thông qua. Cũng chẳng dễ dàng gì vì chính bản thân Út Minh vẫn còn đôi phần ngần ngại. Làm lại một công viên nội bộ ở khu đất còn để trống phía sau khu văn phòng sát nhà ăn tập thể và phá bỏ công viên cũ để xây dựng dưới gốc cây đa cổ thụ một phòng trưng bày sản phẩm của Sao Mai. Ý tưởng ấy không biết có phải xuất phát từ kỹ sư Chuyên hay từ ai đó mà khi được hỏi những người chủ chốt của hai phòng Kỹ thuật và Kinh doanh đều trả lời là ý tưởng tập thể. Út Minh không tiện hỏi thêm.

Tai nạn bất ngờ xảy ra cho nghệ nhân Hai Khéo theo những thông tin từ Công ty trách nhiệm hữu hạn hoa kiểng Ánh Dương thì là tai biến mạch máu não đã khiến ông già bảy mươi tuổi phải nằm liệt một chỗ không nói được ăn uống vệ sinh phải có người phục vụ tại chỗ. Người con trai của Hai Khéo thay cha điều hành công việc của Ánh Dương không được biết việc thay đổi từng loạt cây bông ở công viên Sao Mai hoặc có khi vẫn biết việc này thông qua những người thợ nhưng anh ta lơ đi không thực hiện.

Tám Hồng đến thăm Sao Mai ra ngắm công viên. Ông ngạc nhiên khi mới chỉ nửa tháng không đến cảnh vật nơi đây đã như khác hẳn. Những cây dương xỉ vẫn xanh tốt um tùm nhưng chen giữa chúng lại có những ngọn cỏ dại vươn cao như thách thức. Những chiếc lá của cặp đại tướng quân dài ra bản lá nhỏ đi. Đợt bông trang nhiều màu mới được thay hơn tháng không còn tươi bông mà những chùm hoa đỏ hồng vàng... đã rụng gần hết chỉ còn lại những cành lá vàng yếu.

"Sao lại như thế?" - Tám Hồng hỏi Út Minh rồi tiếp - "Điện thoại kêu bên Ánh Dương qua sửa sang chăm sóc lại coi!". Út Minh đành nói thật cho Tám Hồng biết cách "thay từng đợt cây bông mới" mà Hai Khéo cho thực hiện suốt gần một năm qua hầu đáp ứng một yêu cầu không thực tế của Tám Hồng. Ông ta lập tức nổi nóng: "Vậy là mấy người đã toa rập lừa dối tôi mà..." rồi bỏ ra về. Từ hôm đó đến nay đã hai tuần trôi qua không

thấy ông đến thăm Sao Mai nữa. Út Minh dò hỏi qua Sáu Oanh thì cô ta chỉ nói: "Chú Tám không được vui".

Cuộc họp khá sôi nổi và thẳng thắn trước khi đi đến quyết định. Út Minh có cảm giác rằng không chỉ riêng mình mà mọi người đều nhận ra khi Tám Hồng giận dữ bỏ Sao Mai thì cũng chính là lúc tất cả thoát khỏi ảnh hưởng của ông thoải mái hơn tự do hơn.

Kỹ sư Chuyên rất thẳng thắn:

- Trong chúng ta ai cũng biết rằng cây muốn cho hoa tươi đẹp thì phải có nắng. Vậy mà chúng ta đã im lặng một thời gian dài đồng tình với cách làm đối phó của chú Hai Khéo. Tại sao như thế? Vì chúng ta không muốn làm buồn lòng chú Tám. Hay nói đúng hơn là chúng ta sợ chú Tám... Lời trách của chú Tám xem ra cũng không sai. Tất cả chúng ta đang ngồi đây đều phải chịu trách nhiệm...

Kỹ sư Xuân Lan:

- Chúng ta sẽ phá bỏ cái công viên thiếu nắng ấy đi chỉ giữ lại cây đa cổ thụ. Xây dựng một phòng trưng bày sản phẩm dưới gốc đa truyền thống là một việc làm có ý nghĩa: Những bàn tay dựng xây của chúng ta ngày nay vẫn không quên những ngày chiến đấu hào hùng đã qua...

Út Minh đồng ý với tất cả. Nhưng chị vẫn băn khoăn không hiểu Tám Hồng sẽ nghĩ thế nào về những đổi thay sắp tới ở Sao Mai khi ông bước chân trở lại...

Chị bảo Sáu Oanh ở lại với mình khi mọi người giải tán.

- Có lẽ chỉ có mày mới giải thích cho chú Tám thông cảm được. Tao nhờ mày đó...

- Tao e rằng mình không làm được. Sao mày không đích thân đi gặp chú Tám?

- Tao nghĩ chưa phải lúc.

- Thế mày đợi lúc nào? Đợi tới khi công viên mới làm xong phòng trưng bày làm xong mới đi gặp để mời chú Tám đến khánh thành à?

- Phần tao thì đúng là như vậy. Cũng bởi vậy tao mới cần đến mày...

- Cảm ơn. Nói qua nói lại thì cũng thế thôi. Tao nghĩ rằng chú Tám nói đúng. Mày đã từng bước gạt chú ấy qua một bên. Chú ấy nói mày chỉ là một đứa... một đứa vô ơn...

Mặt Út Minh nóng bừng nhưng chị cố giữ thái độ bình tĩnh.

- Chú Tám là bậc cha chú thì chú nghĩ sao tao chịu vậy thôi. Tao hy vọng là sau này sẽ có lúc chú ấy hiểu ra vấn đề và nhất là hiểu được tình cảm của tao. Thôi được rồi... tao cảm ơn mày. Mày không giúp thì tao sẽ nghĩ cách khác vậy...

Sáu Oanh khép cửa phòng giám đốc để lại Út Minh ngồi một mình nơi xa-lông. Chỉ có tiếng máy lạnh nhè nhẹ. Những tâm trạng buồn vui trong lòng chị cũng dần lắng xuống. Chị cảm thấy mệt mỏi như một tay bơi đuối sức nhưng không được phép bỏ cuộc. Trước mắt mọi người giám đốc Nguyễn Thị Minh là một nữ giám đốc giỏi của Khu công nghiệp Một. Chị phải chứng tỏ bản lĩnh của mình vì đó là cách duy nhất.

Út Minh đứng lên bước qua bàn làm việc quay số điện thoại gọi công ty Ánh Dương:

- ... Phải... Tôi Út Minh giám đốc Sao Mai đây... Tôi mời anh đến Sao Mai gấp để bàn về một hợp đồng mới...

***

Người thay quyền Hai Khéo là Năm Giang con út nhưng là trưởng nam của ông nghệ nhân già. Anh được sinh ra chỉ vài tháng trước khi Hai Khéo nhận lệnh trở lại chiến trường miền Nam. Sau ngày giải phóng Hai Khéo ra Bắc đón vợ con vào Nam Năm Giang mới biết mặt cha. Học xong trung cấp kế toán Năm Giang được cha gửi gắm đi làm trong một xí nghiệp nhưng chỉ được vài năm thì anh ta xin nghỉ về phụ Hai Khéo điều hành công ty Ánh Dương.

Là cha con nhưng có lẽ do không sống bên cha từ nhỏ tính tình của Năm Giang chẳng có chút nào giống Hai Khéo. Cũng có thể do anh trưởng thành đúng vào thời điểm đất nước có nhiều đổi mới và anh tiếp nhận cái mới khá nhanh. Thật khó tìm ở anh một cử chỉ hay lời nói "tế nhị" khéo léo như ở cha anh. Việc gì Năm Giang cũng đòi hỏi phải thật rõ ràng đến từng chi tiết.

- Cho tôi coi khu đất thì tôi mới quyết định có thể hợp đồng được hay không.

Năm Giang đề nghị và đích thân Út Minh dẫn anh ta đi xem nơi dự kiến sẽ làm công viên. Năm Giang ngắm nghía hồi lâu ước lượng diện tích hỏi

hướng mặt trời lại lấy một cây gỗ bỏ gần đó đào mấy chỗ vốc đất lên xem...
Cuối cùng anh ta mới gật đầu:

- Tôi đồng ý ký hợp đồng. Xin chị cho biết xí nghiệp có gợi ý gì không?

- Chúng tôi giao cho Ánh Dương lo trọn gói từ thiết kế thi công đến chăm sóc bảo dưỡng dài hạn. Bước đầu tiên sẽ là duyệt thiết kế và kinh phí anh hãy chuẩn bị hai khâu này khi nào xong thì báo cho tôi biết...

- Về thời gian tôi xin báo luôn: hai ngày nữa. Nhưng yêu cầu chị cho biết những ai sẽ duyệt thiết kế và dự toán kinh phí của tôi?

- Ban giám đốc và trưởng các phòng ban của xí nghiệp. Nội quy làm việc của chúng tôi là như thế.

- Được rồi chị cứ thông báo với họ là tôi sẽ đến đúng hẹn.

Ngày duyệt thiết kế và kinh phí Năm Giang ăn mặc rất lịch sự đi cùng kế toán của mình một thanh niên còn khá trẻ mà anh ta giới thiệu là đã tốt nghiệp đại học kế toán tài chính hai năm trước. Mọi người đều ngạc nhiên khi Năm Giang và nhân viên của mình trình bày các nội dung đều qua máy vi tính notebook và máy chiếu trên màn ảnh.

Một vài ý kiến đóng góp được Năm Giang ghi nhận và thiết kế của anh ta được thông qua dễ dàng thuyết phục. Phần kinh phí càng khiến mọi người ngạc nhiên vì nó được tính sát giá đến mức khó có thể hạ thấp hơn.

Khi bên đối tác đã ra về phòng họp của Xí nghiệp Sao Mai vẫn còn hầu như đầy đủ dàn lãnh đạo.

- Phong cách làm việc của Năm Giang đáng để chúng ta lưu ý. Tôi cho là rất công nghiệp rất hiện đại... - Trưởng phòng tổ chức hành chính phát biểu ý kiến - Có lẽ sắp tới chúng ta cũng phải trang bị như họ huấn luyện nhân viên như họ. Lẽ nào một đơn vị quốc doanh như chúng ta lại thua kém một công ty tư nhân...

- Tôi đồng ý là phong cách làm việc của họ hiện đại. Nhưng nói thật... - Trưởng phòng kế toán Huỳnh Mai ngập ngừng - ... không hiểu sao tôi vẫn thấy nó lạnh lùng xa lạ với lề lối làm việc quen thuộc của chúng ta quá...

- Có lẽ chúng ta nên suy nghĩ thêm. Có thể là vừa học tập ở họ vừa điều chỉnh cho phù hợp với ta...

Lúc xuống thang để về phòng làm việc của mình kỹ sư Chuyên hỏi nhỏ Huỳnh Mai:

- Tôi không rành về tài chính chị giải thích cho tôi hiểu coi tại sao tay Năm Giang kia lại có thể tính giá thấp đến thế?

- Đơn giản thôi anh Chuyên ạ. Vì tất cả những gì anh ta kê ra đều là những chi phí thật. Năm Giang khác với Hai Khéo anh ta đã loại bỏ tất cả những phần "chi phí tình cảm".

- Có phải vì vậy mà chị cho là anh ta "lạnh lùng" không?

- Này anh đừng hiểu lầm tôi như vậy nha...

- Tôi xin lỗi tôi chỉ nói đùa thôi mà...

***

Chương 21.

Một mùa mưa lại đến cùng hoa phượng nở đỏ sân trường tiếng ve rộn rã và mùa thi bắt đầu. Út Minh nửa buồn nửa vui và không dứt bỏ được ý nghĩ tự trách mình. Hoàng Nga được lên lớp 12 nhưng kết quả phân loại năm lớp 11 chỉ là học sinh trung bình. Hoàng Tâm vượt qua kỳ thi tốt nghiệp trung học cơ sở nhưng không đủ điểm để vào trường công lập. Thương con Út Minh làm đơn gửi Sở Giáo dục xin được xét chiếu cố. Tư Thanh phản đối:

- Cứ để cho nó học trường bán công. Coi con người ta đó thành Tiến Đạt con cậu Chuyên tốt nghiệp trung học phổ thông loại giỏi lại được tuyển thẳng vô trường đại học vì đạt giải học sinh giỏi quốc gia...

Vợ chồng vì thế không được vui mấy ngày nay.

Sáu Oanh đến khi Tư Thanh đi đánh ten-nít buổi chiều chưa về.

- Có việc gì mà đến tao vậy? Hay buồn nên đến chơi?

Út Minh hỏi khi pha cho mỗi người một gói cà phê sữa.

- Tao với mày có gì để mà chơi nữa! - Sáu Oanh cười cười khó hiểu.

- Tao không muốn cãi nhau với mày. Có việc gì mày cứ nói đi...

- Tao xin chuyển công tác sáng mai tao đưa đơn mày duyệt đồng ý cho.

- Mày nói thiệt hay giỡn đó?

- Thiệt.

- Nhưng... tại sao lại phải chuyển?

- Mày hiểu rồi còn phải hỏi...

Út Minh ngồi im lặng nhìn Sáu Oanh. Thực ra chị vẫn chưa kết luận được rõ ràng là chị có hiểu hết được tâm trạng của người bạn gái kia không? Thời gian và những lời khuyên của chị vẫn không đưa Sáu Oanh hòa hợp được với mọi người đúng ra là với ê kíp lãnh đạo mới đang hình thành ở Sao Mai. Một kỹ sư Chuyên giỏi chuyên môn thẳng tính; một Huỳnh Mai chính xác có lý có tình; một Xuân Lan chu đáo luôn chăm lo cho việc chung; một Ba Hạnh biết lắng nghe cương quyết ủng hộ những gì

ông cho là đúng... Tất cả không ai xua đuổi Sáu Oanh nhưng tự thân cô không đến gần họ được. Công viên mới hoàn thành mọi người đều khen đẹp và trở thành nơi nghỉ ngơi thư giãn thiết thực với công nhân chứ không chỉ hình thức như trước thì Sáu Oanh lại ngoảnh mặt không hề đặt chân đến. Phòng trưng bày sản phẩm được khánh thành Sáu Oanh cho là lãng phí cáo bệnh ở nhà không đến dự lễ.

- Việc mà xin chuyển công tác chú Tám Hồng có biết không?

- Tao hỏi ý kiến chú Tám mà. Nơi tao sẽ chuyển đến cũng do chú Tám giới thiệu...

- Mà nói thế thì tao yên tâm rồi...

Út Minh kịp giữ lại ý nghĩ của mình không nói ra sợ Sáu Oanh tự ái. Chị vẫn lo rằng nếu Sáu Oanh chuyển đến một đơn vị nào đó mà không có Tám Hồng giới thiệu cô ta sẽ khó tự đứng vững.

- Vậy mà nói đi mà có đồng ý cho tao chuyển hay không?

- Tao đồng ý với điều kiện là mà phải hiểu rằng tao chiều theo ý mà chớ không hề có ý đẩy mà đi khỏi Sao Mai.

- Dù thế nào thì cũng là sự chia tay của tao với mà thôi. Tao vẫn cảm ơn mà đã đồng ý. Trước khi về tao báo cho mà biết là chú Tám Hồng nói chú ấy sẽ không bao giờ tới thăm Sao Mai nữa vì ở Sao Mai chẳng còn ai chịu nghe lời khuyên của chú. Còn chuyện này nữa tao muốn biết có phải trên đã thống nhất bỏ nhiệm ông Chuyên lên Phó giám đốc không? Rõ ràng là ông ta kéo bè kết cánh để leo lên chức vụ ấy mà... Để tao nói hết đã! Chú Tám cảnh báo mà coi chừng rồi sẽ có lúc Sao Mai đi chệch đường lối lúc ấy mà có hối cũng không kịp nữa...

- Thôi đi. Mà đừng suy bụng ta ra bụng người. Không phải là mới thống nhất mà là đã có quyết định bỏ nhiệm anh Chuyên rồi. Nhưng mà làm. Mà ngồi đây chờ tao một chút...

Út Minh đi vào phòng làm việc của mình và quay ra với tờ giấy trong tay. Chị đưa cho Sáu Oanh:

- Mà đọc đi. Lá đơn xin nghỉ việc này của anh Chuyên được gửi cho tao trước khi tao nhận được quyết định bỏ nhiệm anh ấy đúng một tuần...

Sáu Oanh chỉ đọc lướt dòng đầu rồi trả lại Út Minh:

- Trò làm giá thôi mà!

Út Minh đứng lên:

- Mày về đi. Tao với mày không còn chung tiếng nói nữa rồi...

- Bây giờ mày mới nhận ra điều đó sao? Tao về đây! Sáng mai nhớ duyệt đơn cho tao đừng đổi ý.

***

Út Minh ngồi một mình trên sân thượng. Con mưa chiều nho nhỏ rơi xuống ngay khi Sáu Oanh rời khỏi nhà chị. Không biết nó có đem theo áo mưa mà mặc hay không? Không biết nó có dừng xe dưới mái hiên nhà nào đó để trú mưa hay lại bướng bỉnh chạy xe dầm mưa về nhà? Đêm nay nằm một mình trong căn nhà riêng vắng bóng đàn ông trước khi tìm được giấc ngủ Sáu Oanh nghĩ gì về chị Sáu Oanh trách chị những gì...?

Mưa sao mà buồn quá!

Chương 22.

Khi cô nhân viên trực tiếp tân hỏi Tư Thanh nói cần ba phòng. Anh nhận ba chùm chìa khóa trao cho cậu lái xe một Út Minh một và giữ lại chùm chìa khóa cuối cùng rồi nói với Chuyên:

- Tôi với cậu ở chung phòng...

Út Minh hiểu ý chồng trong khi kỹ sư Chuyên không giấu sự ngạc nhiên:

-Ồ! Sao lại vậy hả anh Tư?

Tư Thanh một tay khoác vai Chuyên một tay xách túi hành lý ghé đầu nói nhỏ với Chuyên:

- Tôi với bà ở chung gần hai chục năm nay rồi đêm nay có xa nhau thì đã sao mà cậu phải lo cho tôi!

Tư Thanh thử một loạt các thiết bị dùng điện. Đèn trần đèn ngủ đèn toa-lét tủ lạnh ti-vi và cả hai ổ cắm điện trong phòng. Cuối cùng anh mở máy lạnh chọn nhiệt độ 20.

- Cậu không ưa lạnh lắm phải không? Vậy cậu nằm ở giường kia bên cạnh cái bàn viết đó. Tôi khoái lạnh để tôi nằm cái giường sát máy lạnh...

Chuyên làm theo lời Tư Thanh như một cậu em. Người đàn ông ngoài năm mươi này thời gian gần đây bỗng có nhiều đổi khác. Anh ta hoạt bát hẳn lên so với cũng con người đó trước kia thường trầm lặng. Kỳ bầu cử Hội đồng nhân dân vừa qua sắp xếp lại nhân sự ở văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố Tư Thanh được cử vào nhiệm vụ Phó Văn phòng. Ra thành phố biển Vũng Tàu lần này Tư Thanh là người mời còn Chuyên là khách.

"Bọn mình đàn ông với nhau nói chuyện dễ thông cảm hơn". Tư Thanh nói vậy khi điện thoại mời Chuyên đi chơi hai ngày cuối tuần. Anh hỏi lại: "Nhưng sao lại có việc đột xuất này?". Tư Thanh cười trong máy: "Cũng tại cái lá đơn xin nghỉ việc ở Sao Mai của cậu thôi. Ngày cậu nghe tôi nói đây cậu không được từ chối lời mời của tôi đó!".

- Cậu Chuyên! Tụi mình qua rủ bà xã tôi đi tắm biển đi... Tắm xong về ăn cơm mới ngon... Tôi biết có một phố phía bên này là quán lẩu dê phía bên kia là quán lẩu bò rất đông khách ta ra đó sẽ lựa chọn coi ăn món gì...

Út Minh lắc đầu:

- Hai anh đi tắm với nhau em có biết bơi đâu!

Tư Thanh đưa cao bàn tay ngang mặt:

- Nhưng đây là lệnh! Đồng chí có nghe lệnh của Phó Văn phòng không thì nói!

Hai người đàn ông đứng đợi mười phút dưới sân mới thấy Út Minh xuống.

- Sao lại mặc cái áo một mảnh này? Cái hai mảnh đâu rồi?

Tư Thanh trêu chọc vợ. Út Minh đập vào vai chồng:

- Thôi đi em không giỡn...

Ba người băng qua đường là đến bãi tắm. Tư Thanh vẫn hứng thú trong vai trò là "người chỉ huy":

- Út Minh mượn phao khoác vào người chỉ ngâm mình sát mép nước cho an toàn. Còn Chuyên cậu với tôi cùng thử sức bơi mỗi người đứng năm trăm sải tay coi ai bỏ cuộc trước... Cứ yên tâm người ta cấm cờ trắng báo hiệu an toàn kia kìa...

Út Minh khoác phao và lần bước xuống biển. Trời hôm nay trong xanh nắng mười giờ chưa gắt những con sóng ủa vào người chị chỉ nhẹ nhàng như đùa giỡn. Hai người đàn ông bắt đầu bơi và ít phút sau chị chỉ còn thấy bốn cánh tay vung lên đập xuống... Một ít phút sau nữa chỉ còn hai cánh tay vung tiến về phía trước mà mặc dù khá xa chị vẫn nhận ra đó là Tư Thanh...

Ba người ngồi trên bãi cát ăn gẹ.

- Cái món này thì không thể uống với Sài Gòn xanh theo gu của cậu được. Làm đỡ một chung rượu chuối hột đi Chuyên!

Tư Thanh "chủ xị" ép vợ nháp môi đến hai lần.

- Cậu thấy không Chuyên khi bơi đầu óc mình thật thanh thản. Không còn kính thưa kính gửi lúc họp hành. Không còn điểm cao điểm thấp của con cái. Không có những bữa tiệc xã giao lăm lăm khi vô bổ... Chỉ có đôi tay vung đập sóng để tiến về phía trước của chính mình...

Út Minh nhìn chồng:

- Bữa nay anh triết lý "hơi bị nhiều" đó...

- Triết lý à? Không đâu bà xã của tôi ơi! Thực tế cuộc đời đó chớ. Để tiến tới cái đích của mình phải tập trung sức vào đôi tay phải gạt ra hai bên những gì ngăn trở... Cậu thấy tôi nói có trúng không hả cậu Chuyên?

Út Minh nhìn Chuyên với cái nhìn nhiều ý nghĩa.

***

Buổi chiều ba người thả bộ dọc bờ biển. Họ đi từ nhà nghỉ hướng về phía ngọn núi trên đỉnh có tượng Chúa đứng giăng tay. Chuyên kể:

- Từ vị trí đó bắt đầu con đường vòng quanh biển được xếp hạng là đường đô thị đẹp nhất Việt Nam.

Út Minh đề xuất:

- Vậy thì chiều nay ăn cơm xong mình lấy xe chạy một vòng trên con đường đó...

Tư Thanh không tham gia vào câu chuyện mà chú ý nhìn con đường lát gạch dưới chân mình. Hồi lâu anh nói với Chuyên và vợ:

- "Quý vị" thử nhìn xuống đây coi những viên gạch tàu này có gì khác lạ không?

- Mặt viên gạch bị rỗ vì sóng gió biển? - Út Minh trả lời.

- Đúng! Thế còn những viên đá kê kia thì sao?

- Không có gì khác cả! - Đến lượt Chuyên.

- Đúng! Thế "quý vị" rút ra được điều gì?

- "Triết gia" nói trước đi...

Tư Thanh cười hà hà:

- Lần này thì đành làm "triết gia" vậy. Cái "triết lý" này nôm na dễ hiểu thôi: ở nơi đầu sóng ngọn gió thế này phải là những viên đá mới vững vàng theo năm tháng được... Nghĩa là... nghĩa là em đó Út Minh em hãy coi chừng mình chỉ là những viên gạch tàu...

Út Minh không bỏ lỡ cơ hội:

- Sẽ không sao đâu "triết gia" ạ. Nếu bên cạnh em có những viên đá bảo vệ vững vàng như anh Chuyên...

Chuyên bật cười:

- Người ta nói "Chồng tung vợ hứng" quả không sai. Tôi hiểu ý ông bà rồi... Nhưng thôi chuyện gạch tàu đá núi hãy tạm gác lại tôi mời đi uống cà phê "quý vị" thấy thế nào?

***

Mười giờ đêm ở khách sạn biển đã lặng thinh. Út Minh nằm một mình trên chiếc giường nệm đắp tấm mền mỏng màu nâu nhạt đến ngang ngực. Ti-vi không có gì để chị thích coi. Chị gọi điện về nhà hỏi thăm hai đứa con rồi mới yên tâm nhắm mắt tìm giấc ngủ. Giờ này không biết ở phòng bên hai người đàn ông đã ngủ chưa hay vẫn còn tâm sự. Liệu Tư Thanh có thành công trong việc thuyết phục kỹ sư Chuyên rút đơn xin nghỉ việc và nhận quyết định bổ nhiệm Phó giám đốc Sao Mai giúp chị như chồng chị đã hứa hay không...

Sau những chiếc máy ND6 của loạt sản xuất đầu tiên đến tay bà con nông dân nuôi tôm trong tỉnh tiếng khen đồn xa và sản phẩm này đã được cả bà con ở những tỉnh miền cực Nam Trung bộ cùng miền Tây Nam bộ đặt hàng. ND5 thì vừa được hai nước ở châu Phi ký hợp đồng mua với số lượng lớn. Công nhân làm không hết việc phải tăng ca thu nhập cũng tăng theo. Phòng kỹ thuật lại vừa báo cáo sắp cho chạy thử máy mới ND7... Trong những thành công ấy của Sao Mai công sức đóng góp của kỹ sư Chuyên rất lớn. Nếu anh vắng mặt ở Sao Mai thì quả là thiệt thòi cho xí nghiệp và cả ngành sản xuất cơ khí của tỉnh. Chị nhớ lúc ngồi trên xe đi dạo quanh con đường đô thị đẹp nhất Việt Nam ở Vũng Tàu Tư Thanh có nói với Chuyên: "Tôi thấy cậu mâu thuẫn lắm đó nha! Út Minh kể với tôi rằng cậu thường khuyên cô ấy phải cứng rắn phải bản lĩnh để vượt qua chính mình khi gặp khó khăn trong công việc tôi coi bộ thời gian qua cô ấy cũng khá khá tiến bộ rồi. Nhưng cậu lại làm khác điều mình nói. Tại sao cậu lại tự ý rút lui đúng lúc mọi người ủng hộ mình?"... Út Minh chờ nghe Chuyên trả lời nhưng anh chỉ im lặng...

Từ xa có tiếng động cơ xe gắn máy vang lên rồi nhỏ dần. Đêm đã khuya hơn. Út Minh nghiêng người theo thói quen và nhận ra mình đang nằm một mình bên cạnh không có Tư Thanh. Chị ao ước có anh bên cạnh ngay lúc này. Chị biết chắc rằng sẽ chẳng có tiếng gõ cửa nào trong đêm nay để khi chị ra mở cửa sẽ thấy người đứng bên ngoài là Tư Thanh.

Nhưng Út Minh vẫn mong ước nghe được tiếng gõ cửa của chồng...
(Hết)

Nhà sáng tác Vững Tàu 20-5-2003

Thành phố Biên Hòa 7-2003